Femei de pe Net

de

CONSTANTIN CIUCA

Femei de pe Net
Constantin Ciucă
Baia Mare 2009 Marist

ISBN 978-973-8935-75-4

821.135.1-32
Toate drepturile rezervate

UŞA GLISANTĂ

Unei fete de nouăsprezece ani mama nu îi mai face nicio trebuință şi prin urmare, o femeie care are o fată de vârsta aceasta şi-a încheiat, practic, cariera de mamă. Ea se poate acum întoarce liniştită la ocupația ei inițială, aceea de femeie, cu tot ce presupune ea. Se întîmplă însă uneori ca în revenirea ei accelerată la feminitate, mama, nu ştiu dacă din neatenție sau pur şi simplu dintr-o pornire naturală, să aducă în viața ei intimă şi feminitatea fiicei. În forme cu totul neaşteptate. Luxuriante.

Suntem în maşină şi ieşim pe o şosea lată înspre munți. În față sunt două femei. Pe scaunul din dreapta este Mariana, care lucrează la biroul de personal dintr-o exploatare minieră, brunetă, cu părul tapat şi înfoiat de parcă ea însăşi generează electricitate iar la volan este sora ei, Margareta, judecătoare în capitala județului. Margareta este blondă şi grasă, manierată şi prețioasă în exprimare. Are în jur de patruzei de ani şi urmează să se mărite, zice ea, cu un domn foarte gelos, din Amman. Asta este în Iordania. Trebuie că este, într-adevăr, halucinant de gelos pentru că atunci când i-a sunat telefonul, Margareta s-a uitat la numărul afişat şi a înțepenit. A pus brusc frână, a oprit maşina pe marginea şoselei, a închis repede radioul şi s-a întors către noi:

-Hai, jos, vă rog! Mă sună Mansur. Stați afară până vorbesc cu el. Dacă aude pe cineva vorbind în jurul meu, e jale!

E o zi răcoroasă de martie iar pe şosea, în câmp, bate un vânt al naibii de rece. Că Mansur e gelos, e treaba lui, dar ca Margareta, la trei mii de kilometri distanță, să intre în spasme şi să ne dea jos din maşină când o sună el, mi se pare, pentru că nu găsesc un cuvânt mai bun, comic.

Mă rog, treaba ei. O să vadă ea.

Eu merg la Mariana.

Mariana, deşi sunt surori, pare exact contrariul Margaretei. Are un vocabular lejer şi permisiv, face o facultate la seral şi nu se formalizează. Locuieşte împreună cu fiica ei, care are în jur de nouăsprezece ani într-un apartament de la parterul unui bloc dintr-un cartier muncitoresc. De altfel, după cum aveam să văd a doua zi, tot orăşelul este alcătuit dintr-un singur cartier, cu alei înguste, cu blocuri scunde şi înnegrite de lignitul din aer, aglutinat între munți pe firul unui râu care a săpat în piatră un defileu amețitor. Arată foarte tânără şi dezinhibată. Acum bate darabana pe bordul maşinii şi dă din cap în ritmul muzicii de la radio de parcă abia se abține să nu sară în picioare şi să înceapă să danseze. Îmi imaginez cum ar arăta claia ei de păr electrizat smucit în toate părțile în lumina colorată a unui ring de discotecă. E decorativă şi poate asta este cauza pentru care mă gândesc la ea cu curiozitate. Bluza neagră, elastică, mulată pe corp, îi pune în evidență formele plăcute. Zâmbesc în sinea mea. De când cu internetul ăsta, femeile au devenit un fel de jucării pe care, dacă ai un minim bun simț şi stăpâneşti rezonabil limba, poți să ți le achiziționezi online în cantități nelimitate. Te joci cu ele, le desfaci, vezi cum funcționează şi apoi, după ce te-ai plictisit de motoraşele lor, le depozitezi undeva pe un raft în amintire. Mariana este

astăzi jucăria mea pe care urmează să o desfac ca să văd cum i se mişcă rotiţele iar acesta este un gând extrem de reconfortant. Suntem în maşina elegantă a soră-si şi mergem de câteva ore bune. S-a înserat şi am intrat în munți. Peisajul dispare gradat în întunericul care se lasă gros ca un gel peste văile prin care trecem. Margareta conduce prudent, atentă la traficul din sens opus şi la toate serpentinele pe care le face şoseaua. Mi s-a făcut somn. Închid ochii şi sunt gata să adorm dar chiar atunci sună un telefon. Nu, nu trebuie să mă mai dau jos pentru că sună telefonul Marianei şi nu al Margaretei.

- Da, mamă, zice ea cu telefonul la ureche.

Vorbeşte cu fiică-sa.

- În defileu. O oră. O oră şi jumătate maximum.

- Da, ți-am luat, stai liniştită.

Ascultă concentrată. Aud o voce de femeie în telefon dar nu înțeleg ce spune. Ceva nu prea îi convine Marianei. Ridică vocea, părinteşte:

- Păi de ce, măi, mamă?

- Ei, se putea şi altfel...

- Păi nu ți-am spus, măi mamă, că vin cu cineva?

- Mâine dimineață?

- Ufff...

- Bine, mamă... Bine, bine... Lasă că ne descurcăm noi.

- Şi eu. Pa!

Închide telefonul şi îl aruncă neglijentă pe bord.

- Tot cu Andreea? întreabă Margareta.

- Da, dragă, cu Andreea. Nu se mai dezlipesc una de alta nici să le tai. Zi şi noapte.

- Lasă tu, că e mai bine aşa decât să umble prin baruri şi cluburi cu toți derbedeii şi nenorociții din mină. Ştii câte se întâmplă. Cel puțin Andreea e o fată cuminte. La locul ei.

Intimitatea aceasta cu două femei în interiorul unei maşini este deosebit de plăcută. Trântit pe canapeaua din spate sunt exact în poziția care mi se potriveşte cel mai bine. Perne moi, legănare din mersul maşinii, parfum şi companie feminină pe un drum care pare că nu se mai sfârşeşte. Şi care pare să mă ducă din realitatea plicticoasă şi seacă pe care o trăiesc ascuns într-o cavernă de beton din târgul meu de provincie, direct într-o poveste cu orgasme numai bune de cules din aerul înconjurător. Am o scurtă viziune cu plăceri rotunde asemănătoare cu țâțele lui Rubens atârnând de crengile de aer ale unei păduri fermecate în care înaintăm cu maşina şi mă binedispun. Maşina are amortizoare excelente şi asta îmi dă senzația că plutesc pe apă.

- O să mai fie cineva acasă? întreb eu din deplasarea mea lină pe apă.

Mariana se întoarce spre mine, şi, dând încă din cap în ritmul melodiei de la radio, mă pune la curent cu realitatea ei de mamă căreia spațiul locativ îi este insuficent pentru fantezii şi odihnă:

- Cristina o are pe prietena asta a ei de care nu se desparte niciodată, Andreea. S-au cunoscut acum vreo câteva luni la un revelion la un fost coleg de şcoală şi de atunci nu se mai dezlipesc. N-am ma văzut aşa prietenie. Zău! Zici că-s lipite cu super-glue. Şi tocmai ce m-a sunat să îmi spună că Andreea a scăpat ultimul autobuz şi că rămâne la noi peste noapte.

- Eh, zic, nu-i nimic.

- Mda, zice ea sugându-şi din nu ştiu ce motiv obrajii. O să fie puțin cam aglomerat. Dar ne descurcăm noi, ai să vezi.

Şi spunând asta, dă şi mai tare din cap în ritmul melodiei şi îşi întoarce privirea spre drumul negru din fața noastră pe care maşina îl naşte cu farurile şi îl înghite cu roțile.

În general sunt un tip cu imaginație şi de aceea predictiv. Nu predictibil. Ci predictiv. Adică vizualizez în avans ceea ce urmează să se întâmple. Doar că trebuie să recunosc că în cazul acesta nici imaginația cu care mă laud nu a ştiut să scoată la suprafață din gurile alea de mină care se căscau în munte din doi în doi paşi o fată de o frumusețe atât de nedreaptă. Există, din păcate, în lumea asta femei atât de frumoase şi deosebite încât simpla lor apariție are un efect ginecocid. Altfel spus, când apare o femeie din aceasta, celelalte femei din jurul ei mor. Pur şi simplu dispar. În neant. În locul lor lumea rămâne populată de femeia aceasta unică. Rămâi, adică, cu ea în minte, vrăjit, săptămâni sau luni de zile ca într-o puşcărie în care singurul vizitator care îți este permis este această femeie. O sancțiune severă, asta este o femeie frumoasă. O sancțiune pe care o primeşti fără să fi făcut de fapt nimic rău sau nepermis. Sigur că este nedrept.

Însă există ceva şi mai rău decât o femeie frumoasă.

Când îți este dat să fii într-atât de nenorocos încât să vezi nu una, ci două astfel de femei, una lângă alta, asta este deja o agresiune. Un act criminal inacceptabil

îndreptat împotriva ta cu totul şi cu totul din senin. Prin urmare, mi se pare mie, ca subiect al unei agresiuni neprovocate, într-un astfel de caz eşti îndreptățit la reparații. Cam asta trebuie că se poate citi pe fața mea după ce Cristina, fiica Marianei, ne deschide uşa apartamentului mic în care locuiesc. La început nu văd decât un contur de femeie, întunecat, dar după ce intru în hol iar ea se întoarce cu fața spre noi, lumina îi cade pe față iar eu îmi zic că nu este adevărat. Că sunt, adică, în interiorul cărții mele de poveşti nemuritoare pe care o țin în baie pe maşina de spălat şi din care citesc de fiecare dată câteva pagini când merg la toaletă. Femeia aceasta tânără din fața mea este uluitor de frumoasă. Fața ei are o piele atât de deschisă, de întinsă şi de luminoasă încât pare ireală. Tot chipul îi străluceşte de parcă sub piele are un mecanism de bioluminiscență, la fel ca animalele abisale. Părul ei lung până peste umeri, bogat şi negru ca întunericul, are firul atât de gros încât pentru o clipă cred că de fapt e un păr artficial, din material plastic, ca la păpuşile scumpe. Buzele, puțin întredeschise, groase şi răsfrânte, strălucesc în lumina chioară din hol de parcă ar fi date cu o substanță specială. Nu sunt însă date cu nimic, poate doar cu salivă. Dar ceea ce este pur şi simplu insuportabil şi de aceea ilegal şi de condamnat, sunt ochii. Mă uit în ei pentru o fracțiune de clipă apoi mă ruşinez fără motiv şi îmi cobor privirea. Am nevoie de câteva secunde bune să mă pot uita din nou în ochii ei. Acum mă uit din nou în ei. Sunt albaştri şi mari cât nasturii de la un pardesiu de-al mamei care mă fascinau în copilărie cu valurile colorate pe care le purtau în substanța lor transparentă. Calzi. Şi, ceva cu totul neobişnuit, deşi sunt

deschişi, ochii ei se mişcă în orbitele lor în aşa fel încât par că de fapt continuă să se deschidă. Nu am mai văzut niciodată în viața mea astfel de ochi. Dau să pun undeva, încurcat, punga de plastic pe care o port. Ea observă şi mi-o ia repede din mână.

- Dă-mi-o mie, o pun eu aici, zice şi, după ce mi-o ia din mână atingându-mă cu cotul şi cu umărul, o agață în cuier.

Îmi zâmbeşte. Îi zâmbesc înapoi. Inima îmi bate mai repede.

Mariana îşi lasă şi ea plasele în hol şi intrăm toți trei în camera din față. E bucătăria şi, ca orice bucătărie, are în milocul ei o masă cu patru scaune pe care este pusă o față de masă cu broderii de mână. Mă gândesc că, împotriva evidențelor, Mariana poate că îşi petrece serile de singurătate brodând aşezată cuminte în fotoliu, purtând pe ea numai cămaşa de noapte. Picior peste picior. Cu coapsele dezgolite. Cu gândurile aiurea.

Mă aşez pe unul din scaune şi încerc să par firesc. Desigur că habar nu am care trebuie să fie firescul unei astfel de situații dar îmi propun să nu mă las impresionat uşor.

- Ea e fata mea, Cristina, spune Mariana din dreptul chiuvetei. Ce zici, am o fată frumoasă, nu?

Şi, fără să mai aştepte răspunsu meu, dă drumul la robinet, îşi spală mâinile în jetul de apă şi se examinează în oglinda de deasupra chiuvetei.

Cristina se uită la mine şi zâmbeşte. Dă din umeri ca şi cum ar spune, ei, aşa e mama! şi se aşează firesc pe scaunul din stânga mea. Sincer, mă simt intimidat de apropierea la numai câțiva centimetri a unei femei atât de

frumoase. Inspir şi simt în nări mirosul de trup tânăr şi fraged. Habar nu am ce trebuie să spun dar ştiu că în prezența femeilor conversația este esențială. Fără conversație pentru o femeie nu însemni mare lucru. Cel puțin nu până te culci prima dată cu ea.

- Fără îndoială că are cu cine să semene, spun eu gândidu-mă dacă e cazul să mai adaug ceva prețios în legătură cu ADN ul transmis prin celula haploidă a maică-si. Prefer însă să nu devin savant şi mă mulțumesc cu o propoziție mai accesibilă. Adaug:

- Şi dacă va duce lipsă de ceva în viață, aceştia nu vor fi pretendenții.

Mariana zâmbeşte, mulțumită de aprecierile mele. Cristina însă nu pare deloc impresionată. Se uită la mine cu ochii ei care nu încetează să se deschidă şi mă întreabă:

- Ai mai fost vreodată prin orăşelul ăsta al nostru?

E o întrebare firească, simplă. Felul în care mi-a pus-o e simplu şi firesc. Dar, ceea ce este cel mai firesc, şi de aceea tulburător, este că îmi vorbeşte la persoana a doua singular ca şi cum am fi de o vârstă.

- E prima dată când ajung prin locurile astea, răspund eu reuşind să îi susțin privirea. Şi par foarte frumoase.

Ea zâmbeşte. Am senzația că de fapt ar fi vrut să mă contrazică. Intervine Mariana:

- Andreea ce face? întreabă ea ştergându-se cu un prosop pe mâini.

- E în dormitor. Se uită la televizor.

Tresar. Apartamentul ăsta, din descrierile Marianei, este un apartament mic şi nedecomandat. Din hol se intră în sufragerie şi din sufragerie se intră în dormitor şi în baie.

În dormitor nu trebuia să fiu eu cu Mariana? Andreea este în patul în care vom dormi noi. Ştie că am ajuns şi stă încă lungită în patul acela?!

- Să o chemi şi pe ea să mâncăm cu toții, spune Mariana mergând la frigiderul înalt din colțul de lângă fereastră. Mai este din ciorba aia pe care am făcut-o eu ieri?

- Nici nu ne-am atins de ea, răspunde Cristina fără să se întoarcă spre maică-sa. Nu ne-a fost foame.

Se uită spre mine. Apoi adaugă, fără să ştiu cui se adresează:

- Hai că mă duc să o chem.

Şi spunând astea se ridică şi se întoarce pentru a ieşi din bucătărie. Nu mă pot abține să nu o urmăresc cu privirea. E îmbrăcată într-o pijama de bumbac din două piese, bluză şi pantaloni, moale, ca pentru copii, care îi ascunde formele atât cât să te lase să le imaginezi. Din doi paşi este la uşă însă pentru mine este suficient ca să îi observ unduirea şoldurilor şi curbura frumoasă a feselor. Iar de sub pijama nu se vede nicio dungă de chilot. Iese din bucătărie dar a rămas, transparentă, pe retina mea. Prin transparența ei o văd pe Mariana cum scoate o oală grea din frigider şi o pune pe aragaz. Mă gândesc dacă nu ar trebui cumva să protestez şi să spun că nu îmi este foame. Renunț. Îmi dau seama că timpul trebuie umplut cu ceva şi tac din gură. Mariana pune oala pe aragaz, aprinde flacăra apoi, ca şi cum ar fi simțit începutul meu de derivă, vine la masă lângă mine şi, cum stă în picioare în stânga mea, mi se îndeasă cu şoldul în umăr şi îmi pune mâna pe cap. Îmi ridic ochii spre ea ca un motan căruia nu îi displac deloc mângâierile.

- Bine ai venit la noi! zice ea privindu-mă în ochi.

Are o privire optimistă, jucăuşă.

- Bine v-am găsit, zic eu în timp ce o cuprind cu mâna pe după şolduri şi îmi plimb mâna peste bucile ei rotunde şi tari. Ea chicoteşte şi îmi dă peste mână ca şi cum ceea ce fac eu acolo la fundul ei nu e frumos.

Dar gestul ei de cochetărie dorsală este, evident, doar semnul că jucăria funcționează normal.

Apoi uşa bucătăriei se deschide cu un scârțâit care îmi aduce aminte de uşa mea de acasă şi Cristina apare din nou. În urma ei, timidă şi parcă negăsindu-şi locul, vine o alta tânără. Prin contrasul cu tot ceea ce se găseşte în jurul ei, pare la rândul ei, ireală. Chipul ei tânăr este de o frumusețe cum nu am mai văzut decât la o colegă de la grădiniță de care am fost îndrăgostit dureros şi iremediabil toată copilăria şi adolescența. O, da, iubirea copiilor este mult mai intensă şi mai dureroasă decât cea a adulților. Are o claie mare de păr galben şi cârlionțat care îi încadrează fața savant, de parcă tocmai ar fi venit de la un coafor artist. Nasul scurt şi arcuit cade perpendicular pe buzele arcuite iar fața îi este de un oval ireal, perfect. Pielea de pe față şi de pe gât, atât cât se vede prin decolteul halatului de baie pe care îl poartă, este atât de lisă, întinsă şi lipsită de orice imperfecțiuni încât pare ceramică. Trupul îi este înfăşurat într-un halat negru, pluşat, strâns în talie cu un cordon lung ale cărui capete îi atârnă pe una din coapse şi care îi adaugă un aer de neglijență căutată. Răspândeşte un parfum discret de iasomie şi o senzație de fragilitate şi delicatețe.

- Ea este prietena mea, Andreea, spune Cristina după ce au ajuns amândouă în dreptul mesei.

Andreea întinde mâna spre mine şi mă priveşte în ochi. Acum observ că are ochii verzi şi strălucitori ca nişte smaragde lichefiate. Lumina becului se reflectă din ei, colorată şi amplificată biologic. Mă ridic şi eu, îi apuc mâna într-a mea, i-o strâng uşor şi mă prezint. Mâna ei este moale, mică, cu degete subțiri şi are unghiile tăiate foarte scurt. Mă gândesc că probabil cântă la vreun instrument. Îmi strânge şi ea mâna iar strânsoarea ei este atât de caldă şi atât de intimă încât, în neruşinarea mea de mascul dezmățat mă face să mă gândesc, înfiorat şi pofticios, la strânsoarea altor părți moi ale trupului ei.

- Bine ai venit! spune ea.

Zâmbeşte. E un zâmbet simplu, sincer. Îi zâmbesc înapoi şi, deşi în momentul acesta nu fac altceva decât să stau cu fundul pe scaunul tare şi neconfortabil din capul mesei, de fapt sunt dus de o legănare vrăjită. Mă uit în jurul meu şi mi se pare că visez. Trei femei frumoase, din care două cu totul amețitoare. Am sentimentul nesperat de mascul alpha intrat în pădurea cu orgasme şi desfătări. Mă simt ca legănat într-un hamac întins în intimitatea unui harem de femei care nu a fost încă alocat legal nimănui. Asta mă apropie periculos de o cădere în meditație dar pentru că ştiu că meditația nu este deloc favorabilă erecțiilor fac la timp o eschivă şi mă întorc la femei. Zic, mascându-mi cât pot de bine emoția:

- Am auzit că în mină, la adâncimi mari, din când în când săpătorii descoperă cristale perfecte de o frumusețe orbitoare. Voi în ce mină ați fost găsite?

Ele zâmbesc măgulite de ce am zis eu. Mi se pare că am găsit o remarca potrivită pentru pretențiile mele de intelectual decăzut în cea mai cruntă imoralitate şi de

aceea sunt mulțumit de mine. Fiind mulțumit de mine, pot fi în continuare nonşalant. Fiind nonşalant, lucrurile complicate devin simple. În fine, ne aşezăm cu toții la masă iar Cristina ne serveşte ciorba. Apoi se aşează şi ea. Bucătăria pare acum o scenă poligam-domestică cu mine aşezat în capul mesei, cu Mariana în celălalt cap al mesei şi cu cele două fete de o parte şi de alta. Mâncăm într-un firesc halucinant. De parcă toată viața am fi mâncat împreună. Şi adevărul e că, dincolo de emoția care mi s-a strâns în piept ca un ghem de sârmă ghimpată, şi dincolo de stupefacția intrării atât de abrupte în viața acestor femei care până acum câteva minute nici nu existau, am un sentiment, aproape nefiresc, de firesc. Mă simt deosebit de bine. Scârțâitul acela al uşii mi-e atât de familiar. Deasupra mesei plutesc, înfoiati, volumizati şi cârlionțati, trei nori mari de păr care pot face deliciul şi invidia oricărui peruchier. Mâncăm în linişte. De undeva se aude un televizor. Deodată Cristina rămâne cu lingura în aer. Şi-a amintit ceva. Se uită spre maică-sa şi o întreabă emoționată:

- Mi-ai găsit ce ți-am spus să îmi iei?

- Ți-am găsit, da, spune Mariana. Şi ți-am luat două.

- Două?!, exclamă Cristina fericită. Vaaai, ce bine, mami! Cu breteluțe transparente?

- Transparente, da.

E atât de fericită încât ochii îi strălucesc insuportabil. Bate o dată din palme şi zice:

- Arată-mi-le, te rooog! Unde le-ai pus?

- Nu mănânci mai întâi? întreabă Mariana.

Dar ea a lăsat deja lingura în farfurie şi s-a ridicat în picioare chiar acolo, la câțiva centimetri de mine. Se uită

spre Mariana şi îşi şterge buzele unse de ciorbă cu un şervețel de hârtie.

- Unde sunt? întreabă ea nerăbdătoare.

- Vezi că sunt în plasa aia a mea din hol, într-un pachețel albastru, spune Mariana arătând cu lingura de ciorbă spre uşă.

Cristina iese din bucătărie şi merge la sacoşa lăsată în hol. O aud prin uşa întredeschisă cum caută în ea. Apoi se aude uşa de la sufragerie. Se pare că a găsit ceea ce căuta şi a plecat cu pachețelul în sufragerie. Fesele ei remanente încă îmi joacă pe o retină de aer iar prin ele o văd acum pe Andreea cum mănâncă, reținută, atentă să nu facă nici cel mai mic zgomot atunci când duce lingura la gură. Nu pare a avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani nici ea. Mă întreb al cui o fi halatul pe care îl poartă. Îmi place că este negru şi are marginile tivite cu o dungă subțire de galben intens. Pare o scurgere controlată pe halat a însuşi părului ei galben. Simte că o privesc şi de aceea se uită şi ea la mine şi zâmbeşte. Zâmbetul ei este straniu şi frumos. Un fel de a spune că viața este minunat de frumoasă şi că ea este de acord ca, stând acolo lângă ea pe scaun, să fac şi eu parte din viața ei.

Simt nevoia să fac ceva. Îmi mai pun nişte sare.

Mâncăm.

Ce bine e că am acasă o carte cu poveşti nemuritoare pe maşina de spălat! Nu ştiam cât poate fi de folositoare. Sunt deja în paginile cărții mele de poveşti iar acolo endorfinele sunt mereu în exces. Numai acesta poate fi motivul pentru care nu rămân cu gura căscată în momentul în care Cristina revine în bucătărie. Un singur

pas să fac afară din paginile şi fanteziile de pe maşina de spălat şi s-ar întâmpla o nenorocire. Aş rămâne contemporan cu scena aceasta care se desfăşoară în faţa mea. Iar scena care se desfăşoară sub ochii mei este de necrezut.

- Mami, spune Cristina, nu pot să îl închid aici la spate. Ajută-mă tu, te rog!

E lângă mine, în picioare, întoarsă cu spatele la maică-sa. O văd din profil. Nu mai are pe ea bluza de pijama. Nu mai are nimic. E goală până la brâu aici lângă mine în bucătăriei. Părul ei bogat şi negru ca un segment de noapte îi atârnă direct pe umerii goi şi pe spate. Îi văd sânii. Sunt rotunzi şi fermi de parcă ar fi făcuți dintr-un cauciuc sintetic proaspăt întărit. Pântecul îi este drept şi întins ca la gimnaste. Pantalonii pijamalei i-au alunecat pe şolduri şi i-au descoperit puțin din partea aceea de sus de unde porneşte rotunjimea bucii. Mă uit la ea ca un rapsod popular care îşi culege pe viu materialul pentru un cântec de jale. Acesta este, fără îndoială, momentul în care ar trebui să am o erecție. Doar că lucrurile au un firesc al lor, diferit, şi, în loc de o erecție, mă trezesc de fapt preocupat de poblema pe care o are cu sutienul. Pentru că acesta pare să fie poblema. Sutienul. Mariana i-a cumpărat sutiene cu bretele transparente iar ea vrea acum să le probeze.

- Nu se închide? întreb eu ca şi cum ar fi vorba despre despre uşa de la atelier.

Ea se uită la mine şi zâmbeşte.

- Ba da, se închide, dar cred că e puțin cam strâns. Până se lasă puțin...

Mariana lasă lingura în farfuria de ciorbă, apucă cu atenție capetele sutienului şi le petrece peste pieptul Cristinei.

- Păi ce să faci, măi mamă, dacă ți-au crescut şi ție țâțele astea aşa de mari... O să îți trebuiască o măsură mai mare data viitoare.

Şi spunând astea, reuşeşte cu o mişcare pricepută să îi închidă la spate sutienul Cristinei. Cristina îşi ia sânii în mâini şi îi aranjează în cupe. Îi împinge în sus şi în jos, spre stânga şi spre dreapta, apoi, când îi simte aşezați suficient de confortabil se duce la chiuvetă şi se priveşte în oglinda de deasupra. Îşi aranjează cu grijă bretelușele transparente peste umeri şi se analizează în oglindă din față, din profil, din celălalt profil. Cupele sutienului sunt decupate în partea de sus şi de aceea acoperă sânii numai în partea de jos, cât să le ascundă sfârcurile. Efectul este grozav: strânşi în sutien, sânii se apropie unul de altul şi se umflă strălucind tari, tensionați, de parcă ar vrea să țâşnească afară. Cristina se examinează în oglinjoara de deasupra chiuvetei serioasă, aproape gravă, ca înaintea unei operațiuni periculoase. Dar în clipa următoare zâmbeşte bucuroasă spre propria ei figură din oglindă şi se întoarce spre noi radiind de bucurie şi plăcere. Vine repede la maică-sa, o apucă pe după umeri şi o strânge la piept. Mişcările ei au o delicatețe şi o eleganță aproape ireale:

- Vai, mami, e aşa de frumos!!! Îmi place la nebunie. Mulțumesc mult. Mult de tot. Acum pot să îmi iau rochia aia neagră fără umeri, cu paiete...

E încântată. Mariana la rândul ei este satisfăcută în orgoliul ei de mamă. Andreea pare că o soarbe din ochi, fermecată de frumusețea sutienului şi de felul cum stau în

el sânii Cristinei. Iar eu, încercând să îmi controlez zvâcnirile pe care le simt între picioare, mă rog în secret ca ea să îşi probeze şi celălalt sutien şi să nu i se potrivească. Şi dumnezeu, dintr-un capriciu, hoărăşte să mă recompenseze pentru puţinele fapte bune pe care le-am făcut în viaţa mea şi îmi dăruieşte chiar mai mult decât atât. Andreea spune:

- Eşti minunat de frumoasă, Cristina. Sânii tăi par şi mai frumoşi ascunşi pe jumătate în umbra sutienului...

Şi, întinzând mâna peste masă, o mângâie lin cu vârful degetelor mai întâi pe umeri şi apoi în jos, pe una din bretelele sutienului, până la rădăcina comprimată a sânului. O priveşte în ochi şi îi zâmbeşte. Cristina îi ia mâna cu care a mângâiat-o în mâna ei, o duce la gură, îşi pune buzele ei frumoase pe ea şi sărută degetele mici şi delicate ale Andreei. Cele două fete se privesc una pe alta în ochi cu multă căldură. Eu tac chitic dar simt că în pantalonii mei se pompează sânge în exces. Mi-e cald. Andreea trage mâna şi o pune pe masă. În obrajii ei a apărut o roşeaţă care nu era acolo cu câteva clipe în urmă. Cristina scoate din cutiuţa albastră de pe masă celălalt sutien, roşu închis, ca sîngele şi i-l întinde Andreei.

- Probează-l tu pe ăsta, spune ea. Vreau să avem la fel.

Inima îmi bate tare repede. Aşa trebuie că se simt cei cărora le ies numerele la loto. Cum mă simt eu acum când o văd pe Cristina cu sutienul în mână întinzându-i-l Andreei. Mă adresez lui dumnezeu ca unui bun amic şi îl rog să nu o lase pe Andreea să plece din bucătărie cu sutienul. Să îl probeze acolo, sub ochii noştri. Şi, se pare, dumnezeu e tare bun. Mă ciupesc discret pe sub masă şi

îmi repet la repezeală în minte câteva date personale. Corespund. Andreea se ridică, împinge farfuria din care a mâncat mai înspre mijocul mesei şi iese. Acum sunt amândouă în picioare față în față, în partea stângă a mesei. Mă uit la ele pe cât de uimit pe atât de emoționat şi nerăbdător.

- Hai că ți-l pun eu, spune Cristina. Desfă halatul.

Sunt singurul care mai ține lingura de ciorbă în mână. Dar, desigur, de câteva minute nu o mai folosesc. La pulsul ridicat pe care îl am privind trupul dezgolit al Cristinei şi pe Andreea pregătindu-se să îşi dea jos halatul de pe ea, lingura şi ciorba sunt istorie. Sunt parcurs cu repeziciune de fantezii secrete şi vinovate care locuiesc în mine de mic, de la primele erecții spontane şi de la primele poveşti cu zâne. Încerc să îmi amintesc ce dată este astăzi pentru a încerca să fac vreo corelație care să îmi explice de ce sunt atât de norocos. Nu pot. Toată energia mea este acum în ochi şi în corespondentul ochilor dintre picioare. Andreea se pregăteşte să îşi scoată de pe ea halatul negru chiar acolo, în fața mea. Nu am nici cea mai vagă idee dacă numărul acesta de strip-tease este o dezbrăcare într-o cabină de probă la Mall sau e un joc sexual mult mai complicat. Curaj? Inocență? Provocare? Exhibiționism? Sau doar o descurajantă simplitate şi naturalețe? Ce dobitoc sunt, dumnezeule! La ce mi-ar folosi să ştiu? Trebuie doar să mă bucur de prezența acestor femei total nepăsătoare de efectele feminității lor fabuloase asupra mea, căzute din cer, şi să îmi desfăt privirea şi canalul spermatic cu ce îmi oferă ele. Cristina pune sutienul pe masă, apucă cordonul cu care este strâns halatul Andreei şi îi desface nodul. Dezlegat, halatul se deschide şi

marginile lui se depărtează. Andreea trage de marginile lui mai departe şi, ducând braţele înspre spate, îl lasă să îi alunece de pe umeri în lungul braţelor. Sânii țâşnesc dintr-o dată în lumină. Halatul îi alunecă în întregime. Înainte de a cădea pe podea, îl prinde. Tot pieptul i se dezveleşte. Umerii mici şi frumos rotunjiți, braţele corect proporționate, abdomenul alb, şoldurile, chilotul negru tivit cu dantelă roz, picioarele frumoase şi fierbinți, tot trupul ei proporționat şi proaspăt apare de sub pânza halatului şi îmi inundă ochii ca înflorirea unui pom fructifer. E atât de frumoasă încât am senzația că orbesc. Dar nici măcar orb nu pot să îmi neg definiția de bărbat. În clipa aceea membrul meu începe să se îngroaşe repede şi să tresară repetat ca să îşi facă loc în strânsoarea chilotului. Mariana, ca şi cum în timpul acesta nu s-ar întâmpla nimic deosebit, deschide un pachet de şervețele albe, extrage unul, se şterge cu el pe buze şi pe mâini şi, privind la cele două fete, zice:

- Andreea, tu ai sânii la fel de mari ca şi Cristina mea.

Cristina i-a prins sutienul la spate. Acum se uită una la alta şi îşi zâmbesc cu căldură. Apoi se iau pe după umeri, se întorc spre noi şi, stând drepte ca într-o vitrină, îşi împing țâțele înainte ca să le vedem bine sutienele şi zic vesele, alintate, aproape simultan:

- Ei, cum vă plac sutienele noastre?

- Ce proastă am fost că nu mi-am lua şi pentru mine unul, zice Mariana sorbindu-le din ochi cu mândrie de mamă.

- Mmm... Sunt foarte frumoase, zic eu. Superbe!

Şi nici măcar nu spun ceva neadevărat. Cred că ochii îmi lucesc ca la televizor. Dar cel mai adevărat lucru este că sutienele lor nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Numai că fiind un desfrânat oportunist găsesc în ele scuza perfectă ca să mă zgâiesc cu neruşinare la sânii lor. Cât poftesc. Chiloţeii negri ai Andreei sunt ireal de sexi. Se vede prin ei umflătura alungită a buzelor sexului ei de fată. M-aş ridica chiar să îi aranjez mai bine o bretea Cristinei dar mi-e frică că erecţia dintre picioarele mele o să se vadă şi adevărul este că nu poţi umbla prin bucătăria cuiva pe care abia l-ai întâlnit, cu ditamai erecţia în pantaloni. E nepoliticos şi lipsit de delicateţe. Iar eu ştiu că tuturor femeilor, oricât de uşuratice sau destrăbălate ar fi ele, le plac bărbaţii educaţi care să le trateze cu tot respectul cuvenit unei prinţese. Femeia trebuie să ştie că e unică şi că, prin urmare, alta ca ea nu mai există. Aşa funcţionează mintea lor. După principiul Koh-i-noor.

M-am dezbrăcat şi acum, gol, sunt lungit cu mâinile sub ceafă în patul din dormitor, cu capul pe o pernă mare. Pe noptiera de lângă fereastră este aprinsă o veioză cu un abajur roşu prinsă într-o clemă. Lumina ei mică încălzeşte camera cu umbre roşietice. Alături de mine, în şezut, cu un picior flectat iar cu celălalt lăsat pe podea peste marginea patului, stă Mariana. E dezbrăcată şi ea. Dar nu de tot. Şi-a mai păstrat chiloţii. Seamănă cu un personaj dintr-o pictură impresionistă ieşită la un dejun la iarbă verde. Stă în şezut pentru că din poziţia aceea ajunge mai uşor la farfurioara cu alune pe care a aşezat-o pe scaunul de lângă pat şi la paharul cu vin roşu pe are l-a umplut deja a doua oară. Ne uităm la televizor pe un post local. Cu mâna

dreaptă ia din când în când câte o alună iar cu mâna stângă mă mângîie în sus şi în jos pe penis. Pare foarte concentrată la ceea ce se întâmplă la televizor. Se vede că Mariana lucrează la birou, cu hârtii, şi nu pe undeva prin mină cu cine ştie ce unelte. Mâinile ei sunt moi şi pielea e fină. În poziția orizontală în care mă aflu tot aparatul meu circulator nu are altceva de făcut cu sângele decât să îl pompeze între picioare. Sub mângâierile ei repetate între picioarele mele apare un membru inferior suplimentar, tare ca un lemn, arcuit puțin spre înăuntru, tensionat şi țeapăn. Prepuțul fiind prea scurt pentru situațiile acestea când o doamnă de la personal îl freacă uitându-se la televizor, este decalotat total şi are o tendință de a se înroşi. Televizorul este un model mai vechi şi ceva e în neregulă cu potențiometrul de volum. Merge tare şi nu se poate da mai încet. Dintotdeauna am urât restaurantele în care muzica e dată prea tare sau lăutarii stau prea aproape de masa mea. Pentru că nu te mai poți înțelege cu comeseanul. Niciodată nu a fost însă o defectiune de volum mai binevenita decât acum. Îmi convine de minune. Alfel ar însemna să vorbim. Iar Mariana nu trebuie întreruptă. Nu. Trebuie lăsată să facă ceea ce face. Cele două fete au rămas în camera cealaltă, în sufragerie, unde există o canapea extensibilă pe care bănuiesc că au desfăcut-o pentru noapte. Acolo este şi computerul de la care conversa Mariana cu mine. Cândva, când era combinată cu iginerul şef de la mină, care, pe cuvânt, era un curvar de ultimă speță şi le-a futut pe toate paraşutele alea de pe la birouri, Mariana a vrut să facă nişte transformări savante în structura apartamentului. De exemplu, a scos uşa dormitorului, pentru că din cauza ei

nu avea loc şifonierul, şi a pus în locul ei un fel de uşă glisantă. Adică o uşă care nu pivota pe balamale, descriind un cerc, ci una care aluneca într-o parte, descriind o linie. Doar că amorul cu inginerul şef, pentru că ei nu îi plăcea deloc anal iar dobitocul când se îmbăta numai aşa voia şi mă durea, nu a durat suficient pentru finalizarea lucrării iar ceea ce trebuia inițial să fie în proiectul savant o uşă glisantă este acum doar o placă mare de rigips, albă, care a întepenit într-o poziție de mijloc pe o şină strâmbă. Nu mai merge nici înainte, nici înapoi. Se poate intra şi ieşi din dormitor pe lângă ea, dar cu atenție şi sugându-ți puțin burta. Un efect secundar al acestei tentative arhitecturale eşuate este însă acela că, dacă cineva trece din sufragerie spre baie, ne poate vedea prin partea de uşă care nu se mai poate închide. Şi invers. Noi vedem cine trece din sufrageria la baie. Sau de la baie în sufragerie. Iar sunetul, între dormitor şi sufragerie, circulă liber. La fel cum circulă degetele moi şi catifelate ale Marianei în lungul tijei mele groase. Lin şi continuu. Stau întins pe spate, ea mă mângâie încet chiar în locul în care îmi place cel mai mult, mă uit la televizor ca la un telefon public unde văd cetățeni vorbind despre lucruri care nu mă interesează şi mă simt, pe valea asta a lignitului pe care toată țara o vorbeşte de rău, foarte bine. Sincer, aşa mi-ar plăcea să îmi petrec tot restul vieții. Uitându-ma la televizor întins pe spate în timp ce o femeie cu forme frumoase şi fără complicații existențiale mă freacă cu mâna pe pulă, cu pricepere şi evlavie.

- Ia uite! Aaa... Asta e Marinela de la producție! exclamă Mariana dintr-o dată şi ia mâna de pe penisul

meu ca să mi-o arate pe ecran pe Marinela. Vaaai, ce s-a urâțit şi maimuța asta! Nu-mi vine să cred.

Şi mie Marinela mi se pare într-adevăr urâtă şi nesuferită. Dar asta doar pentru că din cauza ei Mariana şi-a ridicat mâna de pe membrul meu.

- O cunoşti? zic.

Mariana lasă din nou mâna în jos şi, dintr-o obişnuință deja formată, îmi ia iar membrul în mână, îl strânge uşor în palmă şi continuă, spre liniştea mea, să îl frece. De data aceasta, parcă puțin mai repede, cu o uşoară nervozitate. Vederea Marilenei la televizor a facut-o invidioasă. De aceea mă decalotează mai mult.

- Păi cum să nu o cunosc? O paraşută. Au disponibilizat-o din primul val, cand s-au dat banii ăia cu ghiotura la toți vagabonții... Cu banii luați şi-a făcut o sifonărie într-o baracă lângă mină unde erau înainte birourile, că se avea bine cu inginerul, ştii, dar până la urmă a ajuns să vândă acolo numai poşircă din surcele şi bălegar. Ehe, a făcut bani frumoşi că animalele astea sunt în stare să bea şi pişat de rață. Într-o vreme nu mai era nimeni ca ea. Numa' că până la urmă s-a înhăitat cu un nenorocit de moldovean bețiv care o schingiua în bătaie. Ca şi boul ăsta al meu pe care l-am avut. Animale, zice ea cu un oftat. Apoi gustă puțin din paharul cu vin.

Dau din cap asigurând-o de toată compasiunea mea şi o privesc cu o empatie contagioasă. Trag concluzia că boul ei trebuie să fi fost vreun soț sau vreun concubin precedent. Cred că privirea mea camaraderească o motiveaza suplimentar să îşi continue frecatul iar asta este tot ce mă interesează.

- Dar ştii, continuă ea cu o voce mai scăzută şi îmbunată, ea de felul ei era de fapt o fată tare bună...

Îmi dau seama că discuția despre Marilena se poate prelungi fără rost. O întreb încet.

- Nu îți dai jos şi chiloții?

- Ba da, zice ea la fel de încet uitându-se în continuare la televizor. Dar ma stai puțin! Să adoarmă fetele astea.

Mi s-a părut un termen mult prea evaziv şi cred că am făcut o față puțin cam supărată. De unde să ştiu eu cât le era lor de somn?

- Hai, zăi, nu te supăra. O să fie bine, ai să vezi.

Şi spunând asta, pune paharul cu vin pe noptieră, se întoarce mai bine în pat, mă priveşte languros şi, într-un gest reparatoriu, îmi apucă penisul cu amândouă mâinile pentru a-mi demonstra în avans că totul va fi bine. Îl freacă încet, cu un început de fervoare, în sus şi în jos. Adevărul este că nu e rău deloc şi că de fapt nici nu mă grăbesc să o penetrez. Doar că o bucă frumoasă de femeie este întotdeaua binevenită în văzul bărbatului. Într-un moment de linişte la televizor, le aud pe cele două fete vorbind în camera de alături. Simt cum mă apucă o visare vinovată şi clandestină în care Mariana este, pe rând, fiecare din cele două fete care, goale şi pe jumătate încălecate cu picioarele peste mine, fac cu schimbul la mângâierea tijei mele. Sunt bătrân dar imediat sub pielea mea locuieşte, având exact aceeaşi formă ca mine şi umplându-mă pe de-a-ntregul pe dedesubt, un tânăr dement, nesătul şi periculos. În lumina roşie a dormitorului îmi năpârlesc de pe mine vârsta ca pe o piele prea strâmtă şi din mine iese, lucios şi alunecos, dat cu un ulei amețitor, un tânăr

fermecat şi nărăvaş. Mă întorc spre Mariana, o trag înspre mine şi îi apuc între buze una din țâțele ei la fel de frumoase ca ale fică-si. Ea tresare şi se lasă moale în voia mea. Geme încet. Îi trag chiloții de pe ea şi îi duc degetele între picioare. Îi simt umezeala şi moliciunea celor două părți în care i se despică sufletul ei viu dintre coapse. Îmi trec degetul printre ele şi o simt cum tresare în spasme mici. Degetele îmi alunecă lin peste umezeala ei în sus şi în jos. Apăs puțin şi buzele acelea se depărtază lăsându-mi degetul să alunece între ele. Televizorul merge tare. O mângăi pe umeri, pe spate, pe rotundul bucilor. Penisul meu, țeapăn şi drept, se freacă de abdomenul ei în sus şi în jos ca şi cum şi-ar fi găsit deja locul în care să i se potrivească în trup. Habar nu am de ce mă doreşte femeia aceasta dar simt că mă vrea. Îi desfac picioarele şi îmi potrivesc capul tare si umfat al penisului în despicătura ei fierbinte. Dau să împing dar ea mă dă la o parte şi spune încet:

- Hai pe la spate. Aşa mă doare operația.

Nu aveam de unde să îi cunosc trecutul chirurgical şi, pentru că se dovedeşte a fi o gazdă minunată, ultimul lucru care vreau să i se întâmple acum e să o doară operația. De aceea o întorc cavalereşte cu spatele, îi depărtez puțin bucile ajutându-mă de mâini şi, mai mult pe bâjbâite, îi găsesc deschiderea din trup. Îi depărtez umflăturile pe care le simt cum mă strâng şi alunec în ea încet dus pe sucul ei lubrefiant până când tot axul tare şi gros al bărbăției mele intră înăuntrul ei. E o poziție care îmi place şi îmi convine de minune. Nu îi văd decât spatele şi nu îi simt, pe vintre, decât rotujimea femeiească a bucilor ei. Posed adică o femeie fără chip. O femeie exponențială

de a cărei istorie şi trăiri nu am nevoie. Ea geme constant dar încet. Mult mai încet decât televizorul, un lucru convenabil pentru toată lumea. O penetrez cu oarecare plăcere, mai ales ca o compensație intimă pentru drumul lung făcut până aici. O penetrez îndelung, repetat, schimbând din când în când unghiul. Dar, orice aş face, în timp ce o penetrez sancțiunea nedreaptă mi se aplică în continuare. În mintea mea, aproape suprapuse una peste cealaltă, mă destrăbălez cu cele două fete din camera de alături. Nu ştiu cât durează. Zece minute. Jumătate de oră. O oră. Mai mult? Mariana geme în continuare, încet dar constant. Mai încet decât televizorul. Am transpirat. Femeia aceasta are un fund frumos şi de la o vreme a început să strângă cu tărie din buci. Vaginul i se contractă şi se dilată exact într-un ritm care îmi mulge penisul ca pe o țâță. Dă rotativ din fund şi ştiu că în curând voi ejacula. Ciudat. La un moment dat mi se pare că văd prin deschizătura uşii de la dormitor o umbră trecând din sufragerie spre baie. Poate mi s-a părut, din cauza luminii schimbătoare a televizorului. Simt cum de pe şira spinării mi se lasă sperma fierbinte prin rădăcina organului meu de bărbat, o sticlă topită, insuportabilă, şi cum dorința o împinge spre în afară sub presiune. O apuc pe femeia din fața mea cu mâinile de țâțe din spate şi o trag cu putere spre mine. O penetrez adânc până la cotor şi rămân aşa, înfipt în ea până în mațe. Zvâcnesc şi mă descarc. O dată. De două ori. De trei ori... Ea geme. Ceva mai tare dar oricum, nu mai tare decât televizorul. Mai zvâcnesc de câteva ori, din ce în ce mai încet şi apoi, într-un minut, două, mă liniştesc. E momentul la care, brusc, după ce a dat ce are mai bun în el, bărbatul se simte singur şi

deposedat. Cei mai mulți fumează acum o țigară şi se gândesc la femeia de lângă ei ca la un obiect de care, nemaiavând temporar nevoie, nu ştiu unde să îl depoziteze. Eu nu fumez. Mă extrag cu atenție din corpul Marianei, mă răsucesc pe spate, îmi pun palmele sub cap şi, respirând de câteva ori mai adânc, rămân nemişcat şi gol pe dinăuntru ca o țeavă, în poziția aceea cu ochii în tavan. Iar pe tavan le văd pe cele două femei din camera de alături, îmbrățişate şi goale. Încet, încet, bărbatul acela tânăr şi fermecat dispare. Se scufundă din nou în mine, şi, asemeni unui om care, întins pe spate, dispare puțin câte puțin într-o apă, se întinde la locul lui în interiorul meu şi se face nevăzut sub piele. Rămân întins pe pat cu vârsta mea actuală, cu cicatricile, dinții falşi şi cu defectele adăugate de trecerea anilor.

Trec câteva minute. Nu ştiu dacă multe sau puține. Mariana, întinsă lângă mine, a tras plapuma peste ea şi acum respiră regulat. Televizorul merge în continuare la fel de tare dar nu mai mi se pare ceva neobişnuit. De fapt Mariana a adormit. Şi mie ar trebui să îmi fie somn după drumul lung cu maşina făcut pe serpentine şi pe şosele înguste şi aglomerate. Doar că nu imi este. Stau cu ochii în tavan şi mă simt vinovat față de Mariana. Am penetrat-o distant şi absent, cu gândul la Cristina şi la Andreea. Impersonal şi fără să îi arăt vreu pic de simpatie. Ca pe o femeie de cauciuc prevăzută din construcție cu fluidele necesare. Poate însă că Mariana face parte din femeile acelea, nu puține la număr, care preferă masculul fără față. Cărora le este suficient un trup bărbătesc din mijlocul căruia să țâşnească o pulă arătoasă în erecție maximă,

toată la discreția lor. Poate da. Poate nu. Dumnezeu ştie. Trebuie să mă duc la baie pentru că simt cum, pe pielea acum încreștită a penisului, s-a format o crustă subțire de la fluidele noastre amestecate şi întărite. Mă ridic din pat. Păşesc spre golul lăsat de uşa glisantă. Mă neliniştesc. Oare or fi adormit cele două fete? Nu văd nimic. În camera de alături e întuneric şi liniște. Trec repede prin holul micuț şi intru în baie. În mod cu totul miraculos, este apă caldă. Pentru că bani nu le dau, minele le dau celor din blocuri încălzire centrală şi apă caldă din belşug. Mă spăl. Evit să mă uit în oglindă. Urinez. Mă spăl din nou. Mă dau cu un deodorant pe care îl găsesc pe policioară. Mă şterg pe un prosop micuț. Deschid uşa băii şi dau să ies. Mă opresc însă surprins. În camera fetelor este acum lumină. Mă trag repede în spatele uşii de la baie şi stau aşa câteva secunde, nemişcat. Inima începe să îmi bată repede. Deci fetele nu dorm. Sunt în pielea goală şi mi-e ruşine. Ce să fac? Sunt un tip destrăbălat dar pentru mine sexul a fost întotdeauna un act deosebit de personal, intim până la superlativ. Nu ştiu de unde mi se trage, dar aşa este. Să ies din dosul uşii şi să mă duc în dormitor? Sau să mai stau acolo în baie până se stinge la ele lumina? Sunt încurcat şi emoționat. Mi-e ruşine de Cristina. Oare ce trebuie să simtă o fată de nouăsprezece ani când îl vede ieşind din baie în pielea goală pe bărbatul care tocmai a penetrat-o pe maică-sa în camera de alături? Dar nu este numai emoția ruşinii de a fi văzut dezbrăcat în situația aceea delicată. Mai este şi un altfel de emoție. Una legată de cele două tinere femei. De atracția lor imparabilă. Şi, culmea, în starea aia de confuzie şi emoție care mă cuprinde în dosul uşii de la baie, colac peste pupăză, simt şi văd cum mi se

scoală pula. Mă uit cu groază în jos şi o văd ridicată, privindu-mă întrebătoare prin găurica deschisă din botul ei decalotat. Îmi spun că nu e adevărat. Pun mâna pe ea şi încerc să o împing în jos. Dar asta mai rău face. Revine ca un arc oțelit înapoi. Mă hotărăsc să mă uit în oglindă sperând că în felul acesta o să îmi treacă erecția. Mă uit, mă văd, dar, degeaba. Au trecut câteva minute. Trebuie să fac ceva. Şi, pentru că în momente din acestea de încordare eu nu mai gândesc ci doar acționez, împing uşa băii şi ies. Fac un pas în hol cu gândul de a trece cât mai repede prin fanta uşii glisante care nu a mai apucat niciodată să gliseze. Numai că, cu toată împotrivirea mea, nu pot să mă abțin să nu privesc în camera lor. O clipă este de ajuns. Le văd. Şi ele mă văd pe mine. Sunt întinse pe canapeaua extensibilă din sufragerie, pe un cearceaf alb, acoperite parțial cu o plapumă subțire. Stau pe pat pe o parte. Lumina mică a veiozei cade peste ele făcându-le umerii să strălucească. Pare un tablou ireal. Andreea este cu spatele la Cristina iar Cristina o ține în brațe. Amândouă sunt goale iar din poziția aceea în care mă aflu eu, poziția lor seamănă stupefiant de mult cu poziția din care tocmai o penetrasem eu cu câteva minute mai înainte pe mama uneia dintre ele. Exact aşa. Cristina o îmbrățişează din spate pe Andreea iar palmele ei îi strâng între degete sânii. La fel cum făcusem eu cu maică-sa. Am senzația stranie că de fapt ele aşteptau să ies din baie. Un iz de parfum de iasomie vine dinspre ele. Sunt insuportabil de frumoase. Parcă visez. Lucrul acela mi se întâmplă mie. Nu mai îmi pasă de nimic din ceea ce gândisem înainte. Mă opresc în holul acela mic şi, fără să mă gândesc la nimic, vrăjit, mă uit la ele. Stau în picioare în cadrul uşii, care nu are de fapt

uşă, şi mă uit. Membrul meu dintre picioare face şi el acelaş lucru: se uită la ele prin ochiul deschis chiar în capul lui irigat. Cele două fete stau cuminți cu capul pe pernă şi se uită la mine. Ne uităm unii la alții în ceea ce pare o eternitate Un tablou suprarealist ieşit din mintea unui pictor psihopat dar foarte talentat. Şi dintr-o dată, Cristina zâmbeşte. Un tremur electric mă trece prin trup. Îi zâmbesc înapoi. Cristina ridică o mână de pe sânii Andreei şi îmi face un semn discret. Prima dată nu înțeleg. Sau înțeleg dar îmi este frică. Apoi Cristina repetă semnul. Iar eu îl înțeleg foarte bine. E un semn cu mâna prin care mă cheamă la ele. Lângă ele. Fetele astea două, ireale, mă cheamă la ele. Ezit. Apoi pornesc, cu erecția aceea neverosimilă la vedere, hipnotizat, spre patul lor. Ajung lângă pat iar Cristina îmi face semn să mă aşez.

Tremur tot, cum nu am tremurat niciodată în viața mea. Nici chiar atunci când doar o fracțiune de clipă a lipsit ca profesoara de limba rusă să nu mă prindă masturbându-mă în spatele ei.

Îmi sug cât mai bine burta şi mă aşez pe marginea patului emoționt, cu o erecție aproape dureroasă. Mă gândesc că poate fetele vor să îmi spună ceva.

Este după amiaza celei de a doua zi. Suntem lângă autobuzul vechi şi mâzgălit cu care urmează să plec. Le sărut pe buze pe amândouă, apoi urc şi îmi ocup un loc la geam. Mariana şi Cristina rămân jos şi îmi fac cu mâna semne de bun rămas prin geam. Andreea a plecat de dimineață. Margareta, sora Marianei aşteaptă un telefon important de la Mansur. În plus, are astăzi două procese, unul de viol şi unul de divorț, şi de aceea nu a putut să mă

ducă cu maşina până în oraşul de unde trebuie să iau un tren. O să merg cu autobuzul ăsta o parte din drum. E o zi friguroasă cu cer acoperit care seamănă mai degrabă cu una de iarnă decât cu una de primăvară iar ele, mamă şi fiică, se țin îmbrățișate strâns una în alta. Nu mai e nimeni în afară de ele în stație. Se simt foarte bine împreună. Râd şi îmi zâmbesc, îmi fac tot felul de semne cu mâinile prin fereastră până ce autobuzul se pune în mişcare. Mă uit în urma mea pe fereastră spre cele două femei rămase în stație până ce nu le mai văd deloc. Nu le voi mai vedea niciodată. Mă gândesc la viața lor de mâine. De poimâine. De răspoimâine. Poate că ar fi mai bine să mă dau jos din autobuz şi să mai stau cu ele. O lună de zile. Sau şase. O vreme. Au fost atât de bune cu mine. Doamne, au fost atât de bune cu mine!

Stau în scaunul de lângă fereastră şi privesc munții desfrunziți şi mă simt gol pe dinăuntru ca o țeavă.

Se declanşează principiul Koh-i-noor.

Lângă mine s-a aşezat o doamnă de vreo treizecişicinci de ani care şi-a dat jos paltonul. Are buzele date cu un ruj strălucitor şi unghiile foarte îngrijite. Scaunele autobuzului sunt înguste şi apropiate. Simt cum, dedesubt, mă atinge, intenționat sau nu, cu piciorul.

FĂ-MI UN COPIL

Dintotdeauna am avut rău de înălțime.

Când, forțat de vreun meci de fotbal care nu se vedea prea bine, trebuia să mă urc pe acoperişul blocului pentru a regla antena televizorului, îmi tremurau picioarele iar amețeala care mă lua mă ținea cam până când se termina prima repriză. Ei bine, Marocul ăsta este o țară din Africa la care, dacă vrei să ajungi mai repede, trebuie să mergi prin cer vreo şase ore. Iar cerul, credeți-mă, este foarte sus. Şi dacă ai probleme cu înălțimile, aşa cum am eu, odată ajuns în cer poate să te ia o amețeală grozavă din care nici nu ştiu dacă îți mai revii. Poate, parțial, doar spre sfârşitul reprizei a doua.

Făcusem escală la Milano, pe aeroportul Malpensa, şi, după ce stătusem vreo trei ore în sala de aşteptare lângă un moş libidinos din Cairo care aştepta o cursă spre Malta unde mergea ca să joace la Casino, acum ne pregătim să ne îmbarcăm pentru Casablanca. Spun că era libidinos pentru că în timp ce vorbea cu mine se uita mereu spre Leila, femeia cu care eram, şi în tot timpul ăsta în care a stat pe scaunul de alături cu picioarele desfăcute dizgrațios, nu mi-a vorbit decât despre prostituatele din zona portului şi a hotelului Sheraton. Cât de pricepute erau ele şi cât de multe erau dispuse să facă pentru numai numai câțiva dirhami. Tu nu trebuia decât să te lungeşti confortabil. Şi vorbind făcea tot feluri de semne cu ochiul şi cu buzele. Noroc că Leila nu înțelege engleza. Aeroportul ăsta e mare, e foarte bine luminat şi are o mulțime de locuri în care poți să îți cheltuieşti bani mulți pe lucruri puține. Mai ales în zona porților de îmbarcare pentru

cursele spre Paris, Londra sau New York. Ce observ însă, acum când ne îndreptăm spe poarta de îmbarcare pentru Casablanca, este că luminile se răresc, holurile sunt tot mai înunecate iar copiii mai negricioşi, mai gălăgioşi şi mai numeroşi. Se simte deja un spor de natalitate. Chiar şi mirosul general din aer pare puțin schimbat pe holul pe care se coboară înspre porțile pentru Africa. Casablanca, Abidjan, Abuja, Timbuktu... Hmmm... sună exotic, ce să spun. Poate puțin prea exotic?

-Cât facem până la Casablanca, o întreb eu, deşi ştiam.

Leila a fost femeia cu care am conversat cel mai mult pe net înainte de a ne întâlni în realitate. Şi nici nu e de mirare ținând cont ca eram din continente diferite. Ce vreau însă să spun este că în felul acesta am avut timp destul să aflu despre ea tot felul de lucruri. Că, de exemplu, îi place la nebunie să fie întrebată, mai ales lucruri comune, şi să dea răspunsuri detaliate, prețioase, exacte.. Chiar şi la întrebările al căror răspuns nu îl cunoştea ea reuşeşte întotdeauna să dea răspunsuri la fel de articulate, ştiințifice şi convingătoare.

- În principiu facem trei ore şi jumătate, zice ea. Apoi, pentru că răspunsul i se pare insuficient de detaliat, adaugă: Dar, evident, depinde de turbulențe. Şi de aglomerația de avioane din aer. În aer sunt întotdeauna foarte multe avioane.

Evident.

Leila e farmacistă. Şi e familiarizată cu avioanele.

Dau din cap în semn că are dreptate. Asta îi face plăcere. Tocmai ce şi-a cumpărat un parfum scump de la

unul din magazinele acelea frumos luminate din centrul aeroportului şi acum este într-o dispoziție excelentă.

Îmi arată un fel de sicluță cu o bilă cenuşie în loc de dop şi zice:

- Uite, am cumpărat şi pentru tine un deodorant.

Aveam deja unul în bagaje. Ştiam că magazinul acela e scump iar eu sunt un tip căruia îi place să creadă că ştie cât valorează cu adevărat lucrurile. Nu că mi-ar fi displăcut gestul ei. Din contră. Zic:

- Leila, mulțumesc, dar nu era nevoie. Mai am unul neînceput.

Ea îl bagă în poşetă şi spune simplu:

- Îl foloseşti tu dar l-am cumpărat de fapt pentru mine.

Ținând cont de faptul că Leilei îi lipseşte cu desăvârşire simțul umorului, remarca aceasta aproape că m-a făcut să zâmbesc.

Înaintăm pe holurile care par a nu se mai termina niciodată. Observ că în jurul nostru apar din ce în ce mai mulți negri cu părul sârmos şi din ce în ce mai multe figuri din nații de culori incerte îmbrăcate care mai de care mai fistichiu. Cu senzația că sunt parte a unui film documentar despre rase şi obiceiuri, o urmez cuminte pe Leila gândindu-mă distrat ce dumnezeu urmează să mi se întâmple mie printre populațiile acelea neobişnuite din care mă hotărâsem să fac şi eu, cu diferența specifică, parte. Nu mi se puteau, evident, întâmpla decât lucruri bune. Mergem la Leila. La ea acasă. În Maroc. Să ne căsătorim.

Am ajuns la poarta de îmbarcare.

- Gli vostri biglietti, per favore, spune domnişoara predominant verde. Zburăm cu Alitalia şi italienii se dau în vânt după verde. De la vegetația de pe terenurile de fotbal. Scot biletul şi i-l dau domnişoarei care, dacă nu ar avea şepcuța aceea pe cap, ar fi chiar urâțică. Ca mai toate italiencele. Urâțele. Ea îl introduce într-o maşinărie asemănătoare cu cele din gurile de metro de la noi, care înghite tichetul, îl maltratează bine de tot în măruntaie apoi îl scoate pe o altă gaură, mâzgălit, şi mi-l dă înapoi, bun de aruncat. Dar, cu voie de a mă îmbarca. Acelaş lucru face şi cu biletul Leilei numai că la ea se întâmplă ceva neprevăzut: domnişoara italiancă trage cu prea multă forță biletul de pe gaura lui de evacuare şi biletul se rupe. O parte rămâne în în aparat, o parte în mâna ei. Se fâstâceşte puțin. Se uită la noi de parcă şi-ar cere scuze şi spune ceva, stânjenită. Desigur că va repeta procedura. Apasă nişte butoane, se aprind nişte luminițe, se aud nişte sunete metalice în intestinele maşinăriei care sfîşiase biletul şi, în cele din urmă, pe gura de evacuare apare un nou bilet. De data aceasta de o alta culoare decât primul. Şepcuța verde îl ia, şi, surâzătoare şi plină de solicitudine i-l întinde Leilei.

- Scusi, mi dispiace molto.

Zâmbim şi noi, zâmbeşte şi ea. Leila ia biletele şi trecem mai departe spre autobuzul care trebuie să ne ducă pe pistă. Doar că, aşa cum îi este obiceiul, din mers se uită şi verifică cu atenție biletele. La un moment dat văd că se opreşte, aduce biletul de culoare diferită mai aproape de ochelarii ei fumurii şi citeşte din nou. Trec câteva secunde. Mă gândeam că a descoperit vreun excrement de muscă pe bilet şi că va protesta la

direcțiunea companiei. Dar nu. Ea se întoarce spre mine. Toată fața ei mică şi rotundă ca un grapefruit râde de satisfacție. Zâmbeşte cu gura până la urechi şi îmi flutură în față biletul.

- Ce-i? zic.

Ea flutură în continuare biletul şi țopăie fericită. E mică şi grăsuță şi de aceea, țopăind, mi s-a părut că semăna cu un personaj de desen animat. Apoi îşi aduce aminte că este o femeie deosebit de serioasă şi devine sobră.

- Ştii ce au făcu ăştia? zice ea uitându-se în continuare la bilet.

Dacă râdea, mă gândeam că făcuseră ceva bun. Totuşi, nu puteam fi foarte sigur. Zic, cu precauție:

- Ce au făcut?

- Mi-au dat bilet la business class!!!

Şi toată fața ei cât o portocală, se luminează iaraşi de un zâmbet de satisfacție şi mândrie.

Mie însă, sincer, nu mi s-a părut tocmai o veste grozavă. Noi ne cumpăraserăm bilete la clasa economică. Or asta însemna că acum trebuia să stăm despărțiți? Eu la economică, ea la business?

Zic:

- Păi, şi e bine?!

Ea nu sesizează îndoiala mea. Zice bucuroasă:

- Păi e grozav! Închipuie-ți!

Şi, spre surprinderea mea, chiar în momentul acela, îşi scoate din poşeta neagră pe care o purta pe umăr o oglinjoară şi, acolo, în fluxul de oameni care se îndeptau spre autobuzul de pistă încărcați de sacoşe, începe să se uită cu atenție în ea. Se examinează dintr-o parte, apoi din

cealaltă. Deşurubează unul din rujurile ei scumpe şi îşi pictează buzele cu dexteritate. Apoi, un lucru pe care nu mă aşteptam să îl facă, îşi desface părul de la spate şi îl lasă să îi cadă pe umeri. Şi-l scutură ca să se înfoaie. Asta este chiar surprinzător deoarece Leila este mahomedană şi în religia asta femeile trebuie să fie al naibii de precaute cu părul lor în public. Mă uit la ea distrat de brusca ei cochetărie. Se mai priveşte de câteva ori din mai multe unghiuri. Termină cu aranjatul, mulțumită de fața ei, strânge de câteva ori din buze ca să i se repatizeze rujul uniform şi pune oglinjoara înapoi în poşetă. Apoi, spre surprinderea mea şi mai mare, vine la mine, întinde brațul şi îmi zice:

- Lasă că am să duc eu laptopul. Da-mi-l mie.

Zic, surprins de această inițiativă neaşteptată, cu atât mai mult cu cât ea nu căra niciodată nimic în mâini iar laptopul, cu toată geanta în care erau înghesuite o mulțime de accesorii, era de fapt al naibii de greu:

- Leila, dragă, dar e prea greu pentru tine. Nu are rost. Lasă-mi-l mie.

Ea însă pare că nici nu aude. Aproape că îmi smulge geanta neagră şi grea din mână şi o porneşte înainte. La urma urmei nu este laptopul meu, este al ei. Are tot dreptul. O iau şi eu în urma ei. Greutatea genții o trage de umăr în jos şi pentru asta trebuie să se îndoaie puțin în partea cealaltă. Drept urmare, privită din spate dă impresia că merge puțin strâmb. Mă uit la ea, de data aceasta chiar cu nedumerire. Şi-a schimbat şi călcătura: păşeşte apăsat, hotărât, cu oarecare morgă. Are bilet la business class. Merg în spatele ei şi o urmez către Africa. Sunt gata să mă bufnească râsul dar îmi dau seama că este

prea cald pentru asta. Şi, confuz, parcă mă şi deranjează ceva. Nu ştiu exact unde şi nu ştiu exact ce.

Odată urcat în avion, am înțeles ce era de fapt business class-ul. Un rahat! Primele opt scaune din avion, imediat lângă cabina piloților, despărțite de restul corpului avionului printr-o perdeluță. Asta era tot. Tot business class-ul. Nicio altă diferență, cât de mică. Nici măcar mai mult spațiu pentru picioare. Nici scaune mai late. Nimic. Doar o perdeluță. Ca şi cum, într-o şcoală, într-o sală de clasă dirigintele hotărăşte într-o zi că băncile din primul rând, cel de lângă catedră, sunt business class. Pentru că aşa vrea el.

Zic, sperând într-un răspuns negativ:

- Rămâi aici?

- Daaa! zice ea.

Şi se aşează confortabil.

- Şi să îmi laşi şi aparatul de fotografiat, te rog, mai zice fâțâindu-şi fundul ei mare şi rotund în scaunul îngust de la business class. Apoi exclamă:

- Ah, e aşa de plăcut aici!!!

N-am mai zis nimic.

M-am dus la locul meu, undeva în burta avionului şi m-am aşezat cuminte pe scaunul rezervat. Avionul a decolat şi când am părăsit pământul am simțit o strângere de inimă. Chiar puțină teamă. Am rău de înălțime şi mi-e frică să zbor cu avionul. Dar partea cu adevărat îngrijorătoare a călătoriei a fost aceea că nu mi-a mai fost frică să zbor cu avionul. Că dimpotrivă, încet încet, cu cât ne apropiam mai mult de Casablanca, cu atât eu voiam mai mult să aterizez de fapt la Marrakesh. Cu cât se scurta

drumul, cu atât îmi doream ca el să fie mai lung. De ce?! Pentru că în scaunul rămas liber lângă mine, stewardessa a adus, nu ştiu de unde, o unguroaică tânără şi frumoasă care, de cum s-a aşezat, a intrat în vorbă cu mine de parcă mă cunoştea de când era mică. Avea o engleză pe alocuri comică şi avea un zâmbet plăcut pe gura ei cu buze elegant conturate chiar şi atunci când îmi povestea cum îşi rupsese piciorul anul trecut în Austria. Era frumoasă, avea nişte ochi albaştri adânci, un năsuc subțire şi cârn, un zâmbet cald şi nişte țâțe frumoase şi obraznice care se vedeau în întregime prin bluziţa ei transparentă. Era singură şi mergea la Marrakesh în vacanță. Ca să se distreze. Chm... Mi-adus aminte, în timp ce mă uitam la țâțele ei, de Einstein. Albert Einstein. Vreau să spun că uneori percepția distanțelor geografice, a vitezelor de zbor şi a scopurilor care te animă poate fi sensibil modificată, pe neaşteptate, de factori perturbatori de genul ăstora. Cu țâțe. Aceşti factori te pot face să înțelegi mai bine teoria relativității. Sincer, de la Milano la Casablanca e un drum scurt.

Casablanca e un oraş mare cât un județ de-al nostru dar are un aeroport cât o stație de microbuz. Cum stau în rândul ăla de oameni aştepând controlul paşapoartelor, mă gândesc dacă se cuvine să mă căsătoresc într-un oraş cu un aeroport atât de mic. Dacă ar fi demn. Dacă nu cumva, într-un fel sau altul, nu ar fi fost un fapt ruşinos. Poate că era mai bine să găsim un alt oraş? Să mai amânăm un pic? Reziduuri de la conversația cu unguroaica pe care urma să nu o mai văd niciodată. Poate era mai bine dacă mergeam şi noi la Marrakesh?

Leila este însă aici, ca un ceas deşteptător. Zice:

- Dă-mi şi paşaportul tău, te rog. Şi actele alea traduse.

- Păi de ce să îți dau ție paşaportul? Nu pot să îl prezint eu?

- Nu, nu, zice ea încet ca şi cum ar fi vrut să nu fie auzită de polițistul pe lângă care tocmai treceam. E mai bine aşa. Ştiu eu ce spun. Crede-mă.

În general, sfârşitul respectului pentru un om începe atunci când nu mai ai încredere în judecata lui. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc că avea dreptate. Aşa cum îi plăcea mereu să aibă. Scot paşaportul din buzunarul de la piept al cămăşii şi nişte hârtii traduse în care se spunea câte ceva despre mine. I le întind şi, contaminat de tonul ei uşor subversiv, îi zic şi eu, încet:

- Ia-le!

Aici nu mai e business class. Este popular class cu figuri de tot soiul care îşi fac vânt cu evantaie improvizate. Prin urmare, mi-a dat laptopul înapoi. Acum îl car eu. Ea e cu paşapoartele, în față, la ghişeu. E al naibii de cald. Mă surprinde mulțimea de militari şi polițişti plantați în aeroport. Să fi fost vreun război în Maroc?! În general sunt un tip bine informat. Americanii nu mai bombardaseră pe nimeni de mult prin zona aia. Nu, nu putea fi război. Era pace. Se vedea după grămada de ambalaje de ciocolată şi bomboane aruncate pe jos. Dacă ar fi fost vreun război nu aş fi văzut decât nişte amărâți de sâmburi de curmale. Totuşi nu îmi pot lua privirea de la polițişti. Majoriatea sunt negri şi contrastează puternic cu cămăşile lor albastre. De umăr le atârnă câte un şnur gros, roşu, împletit savant. Ca la comandanții de unitate de la pionieri. În picioare, deşi vară, poartă nişte cizme înalte, negre şi

lucioase. Sunt impozanți. Ai zice că fiecare e cel puțin general de brigadă. Toți au mustață. Tot negre. Mie de mic copil mi-a fost frică să nu mă ia la poliție. De aceea mă gândesc serios acum dacă ar putea găsi vreun motiv pentru care să mă aresteze. Nu făcusem nimic. Şi eram cu totul legal. Veneam în Maroc să mă căsătoresc cu una de-a lor. La urma urmei, țara asta, prin venirea mea acolo, făcea o achiziție. Eu sunt un bun valoros şi căutat. Am o conversație plăcută şi inteligentă, am erecții dese şi solide, ştiu câteva limbi străine şi îmi este milă de refugiații palestinieni. Ar fi greu, prin urmare, pentru o țară, sau pentru o femeie, să nu îşi dorească un locuitor ca mine pe teritoriul ei.

Ajung şi eu la ghişeu. De dincolo de geam, un cetățean din acesta negru închis în boxa mică cu pereții de plexiglass şi cu o deschizătură semicirculară jos, se uită la mine neîncrezător. E o privire pe care sunt convins că o exersează la cursurile de poliție de frontieră. Poate e chiar probă de examen. Curge de pe el o transpirație lucioasă care capătă luciri de argint prin contrast cu pielea neagră. Pentru a se convinge că exist, mă întreabă ceva.

Eu zâmbesc, stânjenit.

- A' salaam ua lekum! îi răspund.

Asta înseamnă "pacea să fie cu tine"!

Credeam că o să zâmbească.

Greşit!

Are în mâini hârtiile mele. Se uită tacticos prin ele. În momentul acela îmi amintesc că rata analfabetismului în Maroc e de 43 la sută. El, pentru a se mai convinge o dată că exist cu adevărat, mai mă întreabă ceva. Tot în arabă.

Eu zâmbesc din nou. Zic:

- Shukran!

Asta înseamnă “mulțumesc”.

Nu zâmbeşte nici de data asta. Dar, după ce le compostează sonor cu vreo trei ştampile, una după alta, se hotărăşte să îmi înapoieze actele.

Le iau şi zic, epuizându-mi astfel stocul de limbă arabă:

- Maa’ salema!

E un fel de “la revedere”. Doar că e ceva mai complicat. Mie mi se părea că mă descurcasem de minune. Leila mă trage însă de mânecă şi îmi zice încet:

- Haide odată!

Chiar atunci, undeva prin mulțimea de călători, o văd pe unguroaică depărtându-se spre poarta de Marrakesh. Mă vede şi ea. Îmi zâmbeşte şi îmi face cu mâna. Leila se uită la mine cu o privire de agent asigurator, de parcă i-aş fi fost dat de cineva în îngrijire, cu aviz de însoțire. O văd pe unguroaică, o văd cum îmi face cu mâna dar mă prefac că nu o recunosc. Ce dumnezeu! La urma urmei venisem aici pentru cu totul alte treburi. Mult mai serioase!

O iau cuminte în urma Leilei spre locul de recuperare a bagajelor. Văd prin ferestre nişte palmieri în fața aeroportului şi brusc, îmi dau seama că sunt în Africa. Începe să mi se facă al naibii de cald.

Pentru că mai toată tinerețea mea m-am ocupat de analize de personalitate, de introspecții şi de alte prostii din astea existențialiste, îmi formasem în timp părerea că sunt un tip care se cunoaşte pe sine foarte bine. Citisem la vreme toate cărțile de aventuri ale copilăriei, începând cu

Robinson Crusoe şi Insula misterioasă, întreţinusem raporturi sexuale de la o vârstă fragedă, văzusem filme pornografice în care afli tot felul de prostii interesante despre ce le place femeilor, sau ce nu le place, şi învăţasem cu uşurinţă formulele trigonometrice care, deoarece semănau cu pictogramele hitite, mi s-au părut în şcoală deosebit de plastice şi decorative. Pe deasupra, ca să impresionez fetele, citisem şi câteva cărţi din acelea groase de care fuge toată lumea: Fraţii Karamazov, Finnegan's Wake, Critica raţiunii pure. Şi altele de genul ăsta. Îmi amintesc încă fosilele specifice care delimiteaza erele geologice precum şi denumirea tuturor celor 206 oase din corpul omenesc. Pot oricând să reproduc formulele complicate ale fenolilor şi alcoolilor şi ştiu capitalele tuturor statelor lumii. Mi se pare că sunt un tip bine informat. Şi că am învăţat destul de multe despre mine şi despre lume. Lumea asta, pe care punem mâna zi de zi.

De aceea am tresărit extrem de surprins când m-am lovit de jumătatea aceea de vacă în Casablanca. Orice s-ar spune şi oricât de bine informat ai fi, e destul de puţin previzibil ca, mergând pe trotuar cu ochii în vitrine, să te loveşti de o jumătate de vacă. Însă, mie aşa mi s-a întâmplat. Abia coborâsem din maşina lui Abdul, un cunoscut de-al Leilei care ne luase dela aeroport, şi acum ne plimbam pe o stradă. M-am lovit de o jumătate de vacă care nici măcar nu era o vacă aşezată normal, pe pământ. Era o vacă verticală. Atârna cu botul în jos. Vreau să spun, jumătate de bot. Era jupuită iar în jurul ei gravitau pe orbite joase o mulţime de musculiţe. Leila, care era lângă mine şi mergea regulamentar pe partea corectă a

trotuarului, s-a uitat nemulțumită. Voia adică să spună, ce dumnezeu, de ce nu mă uit pe unde merg. Era cât pe ce să îmi cer scuze că dădusem în jumătatea de vacă. Mi-am dat însă seama că nu e bine, ca bărbat, să îți ceri scuze prea des. Dacă îți tot ceri scuze pentru fiecare nimic, ajungi să ai probleme. Fie să nu ți se mai scoale, şi să trebuiască şi pentru asta să îți ceri scuze, fie nu i se mai scoale ei. Să nu mai inspiri adică teama aceea subtilă, de animal, cu care au nevoie femeile să se încarce înainte de a fi penetrate., Când desface picioarele, femeia o face întotdeauna cu o aşteptare încărcată de nelinişte şi puțină teamă. Nu, unei femei nu trebuie să îi ceri scuze decât foarte rar. Şi atunci numai ca să o faci să înțeleagă că ai de fapt în tine o gentilețe de Tiranosaurus Rex şi nu una de eunuc care nu înțelege ce le-a apucat pe femei atunci când încep să îşi maseze una alteia sânii. De aceea, holbându-mă la jumătatea de vacă verticală care acum, datorită impactului, începuse să se legene uşor, m-am mulțumit doar să zâmbesc promițându-mi în sinea mea că o să fiu mai atent la animalele astea atârnate. Şi adevărul este că, în timp, am evitat întotdeauna cu grație jumătățile de vacă, de viței, sau chiar capre întregi, care, încă sângerânde, agățate în cârligele măcelăriilor stradale, te îmbiau, cu țestele despicate şi aburinde, la o ciorbă de creier alb. Sau la un grătare de fudulii gălbui. Cu muştele aferente fiecărui fel de mâncare. Ah, da, aici în Maroc am observat că muştele sunt foarte mofturoase, foarte specializate pe anumite tipuri de alimentație şi, mai ales, foarte loiale. Da, poate părea greu de crezut dar în Maroc, ca european, poți avea musca ta personală care să te

însoțească peste tot pe unde te duci la fel cum în altă parte poți avea un animal de companie.

Casablanca este un oraş halucinant.

După vreo trei ore de mers pe jos prin mirosul ăla de chimen şi de portocale amestecat cu carburant şi kebab mă aşez obosit pe o balustradă, mă uit în jurul meu cu o senzație de neapartenență şi zic, cam derutat:

- Şi acum ce facem?

Obervasem cu un vag început de îngrijorare că trecuseră mai mult de douăzecişipatru de ore de când nu mai avusesem poftă să o apuc de bucile ei de farmacistă şi să o trântesc undeva. Poate că era din cauza căldurii şi a soarelui acela alb care nu dispărea niciodată de pe cer. Sau poate din cauza schimbării de fus orar. Nu ştiu. Oricum, ideea este că pe mine, dacă nu am de gând ca mai devreme sau mai târziu să mă culc cu ea, prezența unei femei mă plictiseşte la fel de mult ca un film american cu împuşcături şi cu bărbați musculoşi descheiați anume la cămaşă.

Leila însă nu locuieşte în Casablanca. Ea locuieşe într-un oraş mare din interiorul continentului, la poalele munților Atlas. Acolo se ajunge după vreo patru ore de mers pe autostradă printre plantații de măslini, şiruri de eucalipți şi păduri de arbori de plută. Are o maşină franțuzească pe care o lăsase în custodia lui Abdul cât timp fusese ea plecată în Romania şi care este acum plină ochi cu bagajele noastre. Mai bine spus ale mele. Pentru că, în afară de părinți, care nu mai încăpuseră, băgasem în gențile alea mari cât o vacă cu fermoare, toată agoniseala. Care, spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că nici măcar

nu era multă. Încăpuse în trei genți mari de voiaj. Şi una de mână.

Mergem spre Rabat. Din loc în loc, dincolo de leandri albi plantați în insula dintre benzile autostrăzii se vede oceanul, albastru insuportabil. În dreapta, dincolo de şanțul care însoțeşte drumul, începe un câmp roşu, bolovănos. Deasupra noastră cerul, mereu albastru, fără nicio scamă de nor, iar în mijlocul lui mereu soarele. E frumos. Îmi place. Încep să îmi zic că nu am făcut deloc o greşeală venind aici. Că făcusem o alegere bună optând pentru destinația asta matrimonială. Că o să fie bine.

La un moment dat din autostradă se face un drum către dreapta, mai îngust. Leila încetineşte şi, ieşind din autostradă, o ia pe drumul acela. E mai îngust iar asfaltul nu e la fel de bun ca pe autostradă.

- Nu era mai bine dacă rămânem pe autostradă? o întreb.

Ea se întoarce spre mine şi îmi explică, cu un aer contabil pe care nu i-l cunoşteam, cum stă situația:

- De aici încolo autostrada se plăteşte. Regele a introdus nişte taxe foarte elevate. De ce să plătim atâția bani când putem să o lum pe vechiul drum care, oricum, este la fel de bun? Şi chiar mai scurt.

Taxe elevate?! De la franceză i se trage. Aici a doua limbă oficială este franceza.

- Cât costă? o întreb.

- Cincizeci de dirhami, zice ea.

Fac socoteala. Asta înseamnă ceva mai mult de patru euro. Mă mir şi sunt oarecum derutat de raționamentul ei. În aeroportul din Milano îşi cumpărase un parfum pe care dăduse bani suficienți cât să îşi petreacă

toată viața numai pe autostradă mergând înainte şi înapoi. Mă uit la ea. Conduce concentrată la drum. E mică, durdulie, degetele ei albe şi grăsuțe contrastează puternic cu negrul volanului. Şi-a prins din nou părul la spate şi, deşi are un profil frumos, i se vede începutul de guşă. E mai tânără decât mine cu vreo doisprezece ani. Conduce cu atenție. Mă gândesc. Pentru un tichet de cincizeci de dirhami să stăm în urma turmelor de capre şi a camioanelor puturoase supraîncărcate cu lăzi din care, neliniştite de viitorul care le aşteaptă, cotcodăcesc mii de găini?! Ciudat.

Zic:

- Plătesc eu, nu-i nicio problemă.

- Nu mai întorc acum, zice ea fără să îşi mai ia privirea de la drum.

Şi asta a fost totul. Ce dacă eu voiam să întoarcă?

Mergem mai departe pe drumul acela în fumul înecăcios de la un camion hodorogit care transportă un fel de nuiele. Şi, pornind de la taxa de patru euro fac legătura cu scena petrecută cu vreo trei zile în urmă, în Bucureşti, acasă la părinții ei. Ne invitaseră la masă. Masa a constat dintr-un dovlecel fiert pe o farfurioară. Dar mă rog, nu mă aşteptam să mă îndop, era doar o vizită protocolară de rămas bun. Stăteam incomod în bucătăria minusculă pe un taburet micuț şi maică-sa, fostă învățătoare decorată cu ordinul Lenin, se tot învârtea pe lângă colțul mesei întrebându-mă cu ce să mă mai servească. Eu sunt un animal înrudit cu hipopotamul şi rinocerul negru. Am vreo sută de kilograme. Un dovlecel în gura mea e ca o hamsie în gura unui rechin. Dar nu îmi era nici foame şi nici să stau

acolo cu ei nu aveam chef. De fapt voiam să o ştergem cât mai repede.

- Să îți mai tai o feliuță de pâine? întreabă maică-sa cu un ton de parcă mă întreba dacă să îmi mai aducă încă un curcan fript.

- Nu, nu, lăsați, zic eu. Şi aşa trebuie să mai slăbesc.

Se reazemă de chiuvetă.

- Atunci îți mai pun o linguriță de sos. E cu usturoi. A luat Nelu un usturoi aşa de bun din piață! exclamă ea împreunându-şi mâinile ca în fața unei minuni. Nu-i aşa, Nelule? îl întreabă ea pe Nelu.

El dă cuminte din cap în semn că da.

Zic:

- Nu doamnă, mulțumesc, e mai mult decât suficient. Şi e tare bun. Zău!

Ea zâmbeşte satisfăcută. E uscată toată, are părul pus pe bigudiuri şi e mai mică cu vreo şapte-opt centimetri decât Leila. Iar Leila are un metru şi cincizeci de centimetri.

- Ei, atunci să îți mai tai o roşie, nu se lasă ea.

Şi, hotărâtă, spală o roşie micuță în chiuvetă. După care vine la colțul mesei şi, cu atenție, tacticoasă, o taie în felii pe o farfurioară.

Din două înghițituri dau gata dovlecelul ăla fără niciun gust şi, din politețe, mănânc şi roşia tăiată în felii subțiri. În fine, după alte câteva politețuri din astea bine alese, epuizăm vizita şi dăm să plecăm. Spun sărutmâna şi mă ridic de la masă. Maică-sa strânge imediat farfuriile şi dă să le pună în chiuvetă Şi atunci, sub ochii mei se petrece un lucru pe cât de incredibil, pe atât de remarcabil: Leila se duce la maică-sa, îi ia din mâini farfurioara pe care fusese

tăiată roşia, o pune separat pe aragaz şi zice cu un ton preocupat şi responsabil:

- Stai, mamă, nu arunca zeama asta, că o poți folosi la ciorbă!

M-am uitat la farfurioara de pe care mâncasem roşia. Care zeamă?! Despre ce zeamă vorbea femeia asta? Mă uit cu atenție. Când tăiase roşia în felii, din ea se scurseseră câteva picături de suc. Pe fundul farfuriei luceau acum câteva bobițe din zeama aceea scursă din interiorul roşiei tăiate. Despre zeama aceea era vorba. Mi se pare că nu e adevărat. Îmi zic că glumeşte. Cum putea să păstreze trei picături de zeamă de pe fundul plat al unei farfurii ca să le folosească a doua zi la ciorbă? Ce era asta? Traumă din copilărie? Cretinism?

- Că bine zici, răspunde maică-sa. Pune-o lângă oală.

Am avut o senzație scurtă dar intensă de salt cuantic spre ireal.

Zic, nervos:

- Depăşeşte naibii camionul ăsta odată că ne omoară cu fumul. Tu nu vezi?

- Tu nu ştii să vorbeşti frumos? răspunde ea iritată.

Şi, după ce se mai gândeşte puțin şi se asigură din toate părțile, în cele din urmă accelerează şi trece în viteză pe lângă camionul puturos condus de un mustăcios bătrân şi cu fesul dat pe o ureche.

Fesul este de altfel destinația noastră. Oraşul Fes. Un oraş de forma unei plăcinte rotunde uriaşe întinsă cât vezi cu ochii la poalele unui fel de munte pe care, cum aveam să aflu mai tarziu, plesnesc din când în când

termometrele din cauza căldurii excesive. Sincer, când am intrat în oraşul ăla, nu ştiu de ce, mi s-au înmuiat picioarele. Nu semăna cu nimic. Nici cu Craiova, nici cu Târgovişte a, nici cu Baia Mare. Nici cu Slatina sau Medgidia. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, nici măcar nu semăna cu un oraş. Poate cu una din viitoarele aşezări umane în spațiu? Cert este că atunci când ne-am apropiat de casa ei, eram cam mofluz iar ea, probabil obosită, probabil emoționată de impresia pe care se aştepta să mi-o facă locuința ei, era tăcută şi îmi cam evita privirea. Doar că, odată ajunşi la ea, mofluz cum eram, am rămas cu gura căscată. Pentru că ceea ce am văzut mai departe face ca tot ceea ce ştiam eu până atunci despre o locuință umană să pară ridicol. Casa era înconjurată de un zid înalt de piatră. După ce intrai în curte, de la poartă, pe o alee pietruită care trecea peste un pârâu artifcial care curgea pe o peluză tunsă mărunt, se ajungea la intrare. Uşa de la intrare era uriaşă, dintr-un lemn masiv de culoarea pământului ars insertat cu sticle colorate. A deschis-o cu vreo trei chei şi după ce am păşit înăuntru şi am văzut scara de marmură care, în spirală, ducea undeva spre un etaj, m-a luat o amețeală. Nu am niciun chef să descriu casa aceea indecent de mare şi paralizant de arătoasă dar, sincer, totul era uluitor. Părea interiorul unei nave din acelea uriaşe de croazieră. M-am oprit cu bagajele, prostit, acolo în uşa de la intrare şi, uitându-mă în jurul meu la tavanul sculptat în lemn, la salonul mare cât un teren de fotbal pardosit de la un capăt la altul cu o marmură strălucitoare, la toate alămurile şi pernele alea roşii întinse în lungul pereților, la obiectele ciudate care sclipeau în soarele după amiezii, am avut iarăşi, cu

intensitate, senzația aceea de salt cuantic în ireal. Eram convins că de fapt intrasem în primăria oraşului. Sau în una din reşedințele provinciale ale regelui. Era o casă dezgustător de opulentă. Ridicol de mare. Insuportabil de frumoasă. Am inspirat aerul plin de arome necunoscute şi, sincer, pentru că prea semăna cu ceea ce îmi amiteam eu din o mie şi una de nopți, m-am gândit dacă nu cumva femeia asta mă adusese acolo pentru organe. Să îmi ia adică vreun rinichi. Sau splina. Sau, mă rog, ceva… Eram nefumător, deci, teoretic, chiar şi plămânii puteau fi refolosiți.

Dintr-o dată, Leila urlă:

- Selmaaaaaa!

M-am speriat puțin. Apoi, la câteva secunde, fără să facă niciun zgomot, de parcă pluteşte, îmbrăcată de sus până jos într-un fel de pelerină neagră dintr-un material subțire care flutură când păşeşte, coboară în viteză pe scara de marmură, îngrijorată dar cu zmbetul pe buze, o tânără arăboaică care ne întâmpină cu o plecăciune adâncă.

- Ahlan ua sahlan, ia anisaa, zice ea, încet.

Apoi se îmbrățişează cu Leila de parcă erau două bune prietene care se revedeau după o despărțire îndelungată.

Este Selma, servitoarea.

Sunt un tip ciudat, recunosc. Văzând cele două femei cum se îmbrățişează în spațiul acela armonios dintr-o casă din Africa, cum se țin cu delicatețe în brațe una pe alta şi cum se ating, simt că mi se scoală pula. De neînțeles reacție. Poate din cauza drumului lung. La fel cum, mai demult, prin clasa a noua sau a zecea, în timpul unei teze

la matematică am ejaculat în pantaloni pentru că nu îmi mai aduceam aminte cât era derivata din e la x.

Sunt trântit pe o sofa lungă şi moale dintr-o cameră de la etaj şi mă uit în tavan. Mi se pare că văd o muscă plimbându-se. Zic, cu un început de îngrijorare:

- Aici la voi în Maroc aveţi şi scorpioni?

Ea se uită mirată.

- Scorpioni?! zice ea. Se gândeşte o clipă. Apoi, cu siguranța unui expert naturalist, zice ştiinţific:

- Nu, scorpioni nu avem.

- Dar maimuțe aveți? continuu eu, curios cu adevărat.

Mi-ar fi plăcut să văd nişte maimuțe din acelea mici țopăind prin curtea casei. Poate ne luam şi noi una să ne jucăm cu ea.

- Da, maimuțe avem. Sigur că avem. Dar sunt departe de aici. Sunt într-o pădure pe un munte. Mai la nord, zice ea aranjându-şi în oglindă turbanul făcut dintr-un prosop alb.

Tocmai ieşise din baie.

Conversația noastră ar fi trebuit să fie despre de fapt cu totul altceva decât despre maimuțe. Ar trebui să vorbim despre noi. Despre cum o să ne organizăm viața împreună. Despre căsătorie. Despre muncă. Despre bani. Zic:

- Dar şerpi sunt?

- Şerpi sunt, răspunde ea prompt.

Sincer, şerpii din Maroc îmi erau cu totul indiferenți. În general, nu îmi este deloc frică de şerpi. Când eram copil îi prindeam pe malurile apei şi îi beleam

de piele de vii. Mereu voiam, eu şi cu tovarăşii mei de vânătoare, să facem ceva din pielea lor. Curele, pantofi. Însă după o zi sau două pieile alea jupuite se împuțeau şi miroseau atât de respingător încât le aruncam naibii cât colo pe la tomberoanele de gunoi de la capul blocului pe care le răsturnau mereu țiganii. Mai degrabă cred că îmi este teamă să deschid subiecte serioase de discuție. Să nu cumva să mă ambalez şi să îmi pierd direcția. Ea se află în fața oglinzii, pe un fel de pernă cilindrică din piele roşie şi îşi freacă mâinile cu o cremă pe care scrie ceva în franțuzeşte. S-a îmbrăcat în halatul de baie, roz. Nu, nu este lesbiană, pur si simplu îi place culoarea roz. Am observat că mai avea câteva bluzițe de aceeaşi culoare. Mă uit la ea cum se unge pe obraji, pe gât, cum se masează şi îşi întinde crema aceea uleioasă pe pielea ei devenită şi ea uleioasă. Halatul îi vine până în pământ şi e strâns în talie cu un cordon ale cărui capete atârnă pe una din coapse. Are talia subțire iar sub ea i se umflă brusc bucile, mari şi rotunde ca nişe baloane cu heliu. E mică, are un metru şi cincizeci de centimetri şi, deşi femeile mari m-au înfricoşat dintotdeauna, acum, privind-o, nu ştiu de ce mi se pare că este totuşi parcă nepotrivit de scundă. Halatul strâns pe corp îi reliefează exact formele şi asta mă ajută, de acolo de unde stau, să îi fac în minte un raport între lățimea umerilor, lungimea brațelor, dimensiunea spinării, circumferința bucilor şi lungimea picioarelor. Pentru prima dată mi se pare că ceva nu este tocmai aşa cum ar trebui să fie în acest raport de dimensiuni. Ea se unge în continuare cu cremă iar eu îmi amintesc, fără să vreau, de hipofiză şi de hormonul somatotrop. Nanism. Nanism hipofizar. Da, aşa se numeşte deficiența aceasta de

somatotrop. Alung gândul ăsta pentru că nu îmi place deloc cum sună. Nanism hipofizar. Simpla asociere a mea cu un astfel de diagnostic mă face să mă simt un paria printre Don Juani. Nu! Leila este doar o femeie scundă. Atâta! Scundă!

- Mulți?

- Ce mulți?

- Şerpi, zic eu.

- Nu mulți, răspunde ea masându-şi bărbia şi privindu-se de aproape în oglindă.

- Mai mulți de zece? întreb eu cu gândul la o pereche de cizme.

- Mai muuulți!

Apoi se întoarce brusc cu privirea spre mine şi mă întreabă severă:

- Mă iei la mişto?

Râd. Touşi, adevărul este că sunt puțin îngrijorat. Sunt mai mult de şaptezecişidouă de ore de când nu am mai penetrat-o pe femeia asta. Probabil că ar trebui să intreprind ceva. Să devin puțin mai cald, mai apropiat, să îmi modulez vocea altfel. Mai sugestiv. Mai incitant. Doar că nu simt că îmi vine. Cum stau întins pe spate pe sofaua moale, îmi duc instinctiv mâna între picioare şi mi-o pun peste sex. E mort. Mă gândesc, mecanicist, că din cauza căldurii halucinogene din aer mi s-a topit puța. Sau, mă rog, ceva din mecanismul ei de funcționare. Mă trag puțin mai înspre jetul de aer răcoros care vine din aparatul de aer conditionat. Sunt doar în nişte chiloți largi, cu pieptul gol, înconjurat de perne moi, catifelate. O parte sunt rece, o parte sunt transpirat. Dintr-o ceşcuță sub care arde o lumânare se răspândeşte în aer un iz de iasomie. Am

numărat: în casă există, de dimensiuni variate, din materiale diferite şi de diferite culori, o sută optezicişipatru de perne. Cu sau fără ciucuri. Pe podea, pe paturi, pe lângă pereți, pe lângă televizoare. Sunt perne peste tot. Totul este moale, fin, mângâietor. Totul te invită să te lungeşti. Totul te invită să te dezbraci. În schimb nu există niciun birou pe care să îmi pot instala calculatorul. Niciun scaun batant pe care să mă pot aşeza să scriu ceva. Numai jilțuri şi fotolii. Trag, simplist, concluzia că asta este o casă făcută pentru somn şi pentru futut şi nicideum pentru compilare de C++ sau procesare de texte. Aici oamenilor le place să se odihnească. Se odihnesc chiar şi după o altă odihnă. Nu e tocmai rău. Oare chiar am să mă însor aici?! Fesul are un aeroport chiar mai mic decât cel din Casablanca. Auzisem însă că la Marrakesh, după boomul imobiliar din ultima vreme datorat migrației masive de pensionari nemți, francezi şi englezi ale căror ciolane bătrâne tânjeau după soare şi după căldură, tocmai se construia un aeroport mare şi modern.

Fir-ar ea să fie de unguroaică.... Nimerise într-un oraş cu un aeroport mare.

- Ei, cum o sa te iau la mişto?

- Aşa mi s-a părut, zice ea.

În sinea mea, mă distrez. Zic, afectuos:

- Nu, draga mea. Mă gândeam doar dacă sunt şerpi suficienți în țară ca să îți pot face o poşetuță. Cadou pentru tine. Special! Toți şerpii Marocului pentru tine.

Zâmbesc. Mi se pare că făcusem o glumă bună.

Apoi însă îmi amintesc că şarpele este simbolul phalic şi îmi zic că e mai bine să tac totuşi din gură.

Ea nu mai zice nimic. Acum îşi masează pulpele cu aceeaşi cremă şi cu aceaşi atenție, ca şi cum s-ar teme să nu i se desprindă pielea de pe picioare făcând lucrul ăsta. Trec câteva minute. Mintea îmi umblă aiurea. Mă gândesc cum am să îmi cîştig existența aici printre oamenii ăştia care merg toată viața lor pe stradă în papuci. Simt cum bâzâitul monoton al aparatului de aer condiționat îmi induce somnul. Sunt gata să adorm. Doar că pe neaşteptate, chiar când simțeam că alunec dincolo de linia treziei, Leila întreabă pe neaşteptate, făcând pe fetița inocentă:

- Pot să vin şi eu lângă tiiine?

Ooooops!

Ştiu foarte bine ce înseamnă asta!

E un moment delicat. În câteva fracțiuni de secundă trebuie să iau o decizie şi să răspund. Sofaua aia moale m-a injectat însă cu somn. Nu am deloc chef. Hotărăsc că am să mă prefac că dorm. Că nu aud.

Rămân lung, nemişcat. Simulez somnul. Nu răspund.

- Hei, domnul de pe sofa, ai adormit? zice ea ridicându-se în picioare, cu halatul desfăcut.

O vad printre gene. Face un pas către sofa. I se văd țâțele. Văzând că dorm, se opreşte nehotărâtă la jumătatea distanței dintre oglindă şi sofa. Se uită la mine cu atenție. Mă gândesc dacă ar fi bine să scot un mic sforăit demonstrativ. Respir regulat, ca şi cum aş dormi profund. Mai face un pas. Se opreşte nehotărâta. Mă întreabă, încet:

- Ce faci? Dormi?

În glasul ei se simte o uşoară enervare.

Nu răspund. Respir egal, regulat. Mă gândesc însă că s-ar putea totuşi să se aşeze pe sofa. Să se lungească acolo lângă mine şi să înceapă să mă mângâie cu mâinile ei mici şi grăsuțe. Aştept cu o emoție stupidă să văd ce va face. O să se întindă lângă mine sau o să plece să îşi vadă de alte treburi? Trec câteva zeci de secunde care mi se par o eternitate. Respir în continuare regulat şi mi se pare că simulez somnul foarte exact. Mi se pare că mă pricep. Adică, dacă aş fi eu în picioare în locul ei şi m-aş vedea lungit acolo şi respirând aşa, aş fi convins că dorm. O văd printre gene cum mă examinează atent, ca pe un cadavru pe care autopsierul caută urmele unei agresiuni. Ah, s-a hotărât! Vine spre sofa. Inima îmi bate mai repede. Face câțiva paşi, ajunge lângă sofa şi întinde mâna spre mine. Sunt gata să mă dau de gol şi să deschid ochii. Din fericire, mai rezist o secundă. Ea se apleacă peste mine. Dar nu face altceva decât să îmi ia telecomanda aparatului de aer condiționat cu care adormisem în mâini. Dă aparatul la o treaptă mai mică de viteză şi, maiestuoasă şi demnă, călcând apăsat cu papuceii ei pufoşi, iese din cameră trăgând după ea pulpanele halatului peste covorul persan albastru cu modele şi dispare undeva prin casa aceea mare.

Cam nervoasă.

Sar speriat şi rămân nemişcat în fund pe cearceaf. E beznă şi de afară vine un sunet puternic şi straniu. Ce dumnezeu se întâmplă? Peste oraş trec avioane cu reacție şi în curând unul se va prăbuşi chiar pe acoperişul nostru. Doamne, ce o mai fi şi asta, mă gândesc speriat. Un zgomot modulat, de parcă o mie de pisici în călduri se

cheamă şi se miorlăie una pe alta simultan. Încerc să mă dezmeticesc. Apuc pe bâjbâite ceasul deşteptător de pe noptiera de la capul masiv al patului. E patru fără zece. Dimineața. Leila doarme netulburată alături. Încet-încet încep să îmi dau seama că ceea ce se aude este de fapt un text citit. O vorbire care pluteşte ca o furtună sonoră peste oraş. Fac legătura cu difuzoarele enorme pe care le văzusem montate în minaretul moscheii de peste drum. Ceea ce se aude este muezinul. Chemarea muezinului. Chemarea muezinului la rugăciunea de dimineață trecută prin stația de amplificare şi difuzată la maximum în aerul oraşului. Din sutele de difuzoare din toate minaretele tuturor moscheilor din oraş se aud cuvinte neînțelese care se întretaie unele pe altele. Se încalecă, defazate, ca o alarmă antiaeriană şi dau în cele din urmă senzația de iminență a unui eveniment major. Acum însă, că mi-a dat seama ce se întâmplă, mă liniştesc. Întind mâna şi iau de pe aceeaşi noptieră un prosop. Îmi şterg transpirația de pe frunte, de pe umeri, de pe piept. Constat, coborând cu prosopul, că am membrul în erecție. Este, ceea ce se numeşte erecție matinală. Alături îi văd bucile Leilei, dezvelite din cămaşa subțire cu care doarme. E întinsă pe burtă cu bucile în sus, lucioase în sclipirile lunii care pătrund prin fereastra deschisă. Şi atunci îmi vine o idee. Puteam să mă folosesc de erecția asta neurovegetativă ca să mă revanşez pentru episodul de după amiază. Nu trebuie să întârziu prea mult pentru a nu pierde momentul optim. Prin urmare, hotărât, îi încalec bucile cu membrul în erecție între ele. Mă las înainte. Ea mormăie ceva prin somn. Culisez de câteva ori în sus şi în jos pe şanțul format de buci până când simt că se umezesc. Aşa este Leila, se

umezeşte imediat. Apoi, când ea este încă pe jumătate adormită, o penetrez. Simt cum strânge din buci. Participă. Culisez, culisez, culisez... Ea devine din ce în ce mai trează, mai vie. Dă din cur rotativ şi începe să geamă. Ridică puțin mai sus curul pentru a schimba poziția şi unghiul de pentrare. E cu capul adâncit în pernă, cu părul ei negru şi lucios răsfirat pe pat, cu bucile în sus iar eu o sufoc apăsând-o. Luna bate în noi din afară luminându-ne partea stângă. Muezinul a încetat. Leila începe să geamă mai tare. Din gura ei ies frânturi de cuvinte în română, în arabă, în franceză... Nu înțeleg nimic pentru că nu e decât o bâlbâială întretăiată de gâfâieli. Începe să mă strângă, să se zbată, îmi dau seama că în curând va termina. Geme tare. Gem şi eu. La un moment dat, din perna în care este ea înghesuită cu capul aud clar cum mi se adreseaz în timp ce dă cu frenezie din cur în lumina lunii:

- Aşa, da, aşa... fa-mi un copil! Te rog, aşa, da, fă-mi un copil! Aaaaaah..... Aaaaahhh.... Vreau un copil! Hai! Hai! Te roooog!

Cerşetorul se opreşte în fața mea cu o mină serioasă şi începe să îmi vorbească. Sunt îmbrăcat europeneşte şi probabil că am o față de om care o duce bine. Se uită drept în ochii mei şi spune foarte curgător şi convingător ceva. Mă uit şi eu la el şi observ că ochii lui, vii ca două viețuitoare rotunde prinse în orbitele craniului, au aceeaşi culoare ca ai mei. Gălbui, ca nisipul ud. Semănăm foarte bine la ochi. Abia după ce îmi vorbeşte întinde mâna, iar atunci când o întinde o flectează doar din cot, nu din umăr E o mişcare inteligentă, menită să îi minimizeze efortul şi să îi conserve energia. Să stea mereu cu mâna

întinsă ar fi nu numai extrem de obositor dar şi ineficient energetic. Aici, spre deosebire de alte părți ale lumii, caloriile se acumulează greu. Prin urmare trebuie să fii foarte atent ce faci cu ele. Cerşetoria fiind impozitul pe surplus, nicio calorie nu trebuie irosită înainte de a fi convertită fiscal. Iar ei ştiu asta. De altfel, în Maroc cerşitul este o meserie la fel de respectabilă ca oricare alta. Când pleacă la de acasă, cerşetorul se îmbracă cu hainele lui cele mai bune şi, dacă are condiții, se spală pe mâini şi pe față, chiar şi pe picioare, pentru a nu mirosi urât. Se dă cu apă de portocale. Trebuie să facă o impresie bună. Accentul nu se pune pe handicap, adică pe mâini tăiate sau pe picioare paralizate aşa cum se procedează în Europa, un continent de altfel barbar, ci pe povestea pe care o are de spus. Un cerşetor de succes e, înainte de toate, un bun povestitor. Oamenii de aici se dau în vânt după poveşti. Tot Marocul, de la un capăt la altul, după ora zece dimineața e o imensă cafenea în care bărbații vin la poveşti. Să bea o cafea, un ceai, un suc de portocale sau un lapte cu banane. Să citească ziare şi să audă poveşti grozave. În afară de femei, aici nimeni nu munceşte. Pentru că e ruşinos. Toată lumea care se respectă este pe trotuar, sub umbrele şi copertine. La cafenea.

Mă uit la cerşetor şi îi ascult cu atenție povestea. Îmi dau seama că e un cerşetor adevărat, de toată isprava. Nu ştiu ce spune dar are tonul, postura, atitudinea şi timbrul foarte potrivite pentru meseria pe care o practică. Aşa da! Un cerşetor care mă încântă. E o zi a naibii de călduroasă. Ca toate celelalte, de fapt. Sunt pe o stradă fierbinte din centrul Fesului undeva pe lângă piață. În fața mea e un parc cu palmieri înalți. În dreapta este o librărie

mare plină de lipiciuri şi pixuri chinezeşti iar lângă ea e un magazin de computere plin cu echipamente de calcul din Taiwan. Mă uit în continuare la cerşetor şi dau aprobator din cap. Sunt întrutotul de acord cu ceea ce spune cu atât mai mult cu cât nici măcar nu vorbeşte în arabă. Foloseşte un dialect berber, de la munte, ceea ce înseamnă că nici el nu este de-al locului. Avem deci ceva în comun. În cele din urmă îmi dau seama că omul a muncit suficient. Bag mâna în buzunar şi scot o monedă de doi dirhami, cu chipul regelui pe ea. I-o dau. El o ia ca pe ceva care i se cuvine după ce a muncit pentru ea şi pleacă mai departe păşind profesional, economicos.

Intru în magazinul de computere.

De mic copil m-a fascinat electronica. Am acasă, în Europa verau să zic, două rafturi din bibliotecă pline cu cărți despre dispozitive şi echipamente electronice. De altfel, în îndepărtata mea tinerețe a fost o vreme, când, în loc să îmi petrec nopțile penetrând aşa cum se cuvenea femeia pofticioasă care dormea în camera cealaltă, eu, în camera de alături, studiam fenomene electrice şi electromagnetice şi le experimentam cu pistolul de lipit. Dacă îmi amintesc bine, cred că am şi divorțat din cauza asta. Nu mai ştiu exact. A fost ceva foarte scurt. Ce vreau să spun însă este cu totul altceva: de fiecare dată când intru într-un magazin de electronice îmi vine brusc să cumpăr tot ce e înăuntru. Totul! Indiferent dacă îmi trebuie sau nu. Să fie toate ale mele. Să le pot desface şi studia pe îndelete. Să le defectez şi pe urmă să le repar. Ahhh, ce mult îmi place chestia asta!... Leila nu a reuşit încă să cumpere un birou aşa că mi-am instalat calculatorul pe nişte perne mai tari iar tastatura, pentru că

lucrez la calculator din poziția lungit, wireless, o țin pe picioare. E destul de dificil. Pentru lucrul de pe sofa, printre perne de catifea şi ciucurei de lână, ar fi ideal un laptop. Merg la sectorul cu laptopuri şi mă uit cu un sentiment religios la cele expuse acolo. Mai toate se învârtesc în jurul a o mie de euro. Stau în fața lor şi mă holbez cuprins de o fervoare nesănătoasă. Le sorb din ochi. Ah, ce aş mai desface unul. Şi cum l-aş mai asambla pe urmă la loc. Şi pe urmă aş scrie ceva. Brusc, mă cuprinde o dorință de neoprit. Vreau un laptop! Da. Da. Da. Vreau să îmi cumpăr un laptop. Mă pipăi în buzunare. Ştiu că am la mine cel puțin o mie de euro. Da, am să îmi cumpăr un laptop. Chiar aşa am să fac! Mă uit să văd pe care să îl aleg. Îmi aleg unul Toshiba, negru, cu carcasa de titan. Greu dar extrem de elegant. Vînzătorul, foarte amabil, tot numai un zâmbet, mi-l întoarce pe toate părțile şi îmi dă o mie de explicații în franceză. Costă douăsprezece mii de dirhami. Şi ceva. Adică o mie de euro. Şi ceva. M-am hotarât. Îl cumpăr. Îi spun vânzătorului să mi-l împachteze că îl cumpăr. Mă îndrept în transă, fericit, către casă. Am în buzunarul dela spate un pumn mare de hărtii de o sută şi de două sute de dirhami. Ajung la casă tremurând de emoție. Mă văd deja cu laptopul în brațe. Lucrând oricând, oriunde. Bag mâna în buzunarul de la spate şi dau să scot banii. Femeia cu buze groase de la casă se uită de sub basmaua ei la mine. Aşteaptă să numere bancnotele mele.

Scot banii.

Sunt cu ei în mână şi dau să plătesc.

Şi dintr-o dată îmi vin în minte, vii, pătrunzători, ochii cerşetorului.

O revelație de proporții mă învăluie: mă văd de sus, din afara mea. Sunt în Africa. Într-o țară străină, într-un continent străin, cu o femeie străină. Nu cunosc limba. Nu am nicio rudă, niciun prieten, pe nimeni la care să pot apela în cazul în care mi se întâmplă ceva. Au trecut abia vreo trei săptămâni de când sunt aici şi, din cei trei mii de euro pe care îi agonisisem într-un an de zile făcând meditații de dimineața până seara ca un salahor, cheltuisem deja aproape o mie. Mai am, cu totul, vreo două mii de euro. Venisem acolo pentru tot restul vieții mele. Şi, pentru tot restul vieții mele mai aveam vreo două mii de euro. Am făcut risipă. Cât de economicos se mişca cerşetorul. Cât de bine se conserva. Şi cât de bine îi semănau ochii cu ai mei. Un gând macabru mă străfulgeră: Oare, aş putea şi eu să ajung vreodată ca el? Să ajung cerşetor? Nu, nu se poate. Totuşi, ce se alege de mine aici dacă mă cert cu femeia asta? Dacă într-o zi i se năzare ceva şi mă dă afară din casă? Dacă într-o zi nu mai am, pe aici prin Africa, ce mânca? Dacă mă jefuieşte cineva? Dacă nu mai am bani de bilet de avion? Sau dacă nu mai am bani nici de bilet de tren până la Casablanca? Nu am pe nimeni care să mă poată ajuta.

Ajung cerşetor!

Şi, culmea ghinionului, din cauza limbii, nimeni nu îmi va înțelege povestea aici, oricât de bun povestitor voi fi eu.

Am revelația aproape mistică a fragilității existenței mele acolo. Mâna în care țin banii începe să îmi tremure. Femeia de la casă se uită în continuare la mine, interogativ. Spune ceva în arabă. Mă uit şi eu la ea. Dar, în loc să întind mâna şi să îi dau banii, îmi retrag mâna şi îmi

bag banii la loc în buzunar. O transpirație rece mă udă instantaneu pe spinare. Ies din magazin ca în transă şi după vreo jumătate de oră de umblat năuc pe străzi, ajung cu un taxi de jucărie acasă. Adică la Leila. Sun. Selma îmi deschide şi îmi face o plecăciune. Îi trag o înjurătură. Ea face iar o plecăciune. Îi mai trag o înjurătură. Ea mai face o plecăciune şi dă din cap în semn că nu înțelege.

- Leila e acasă? o întreb în timp ce urc pe scara de marmură. Ea rămâne jos. Urc repede scara şi, ajungând sus şi privind în jos la servitoarea rămasă nedumerită pe pardoseala aia răcoroasă de marmură, îmi revărs asupra ei toată spaima prin care trecusem.

Zic tare, cu modulație:

- Să te fuuuut!

Şi fac un gest obscen.

Ea face din nou o mică plecăciune.

După care, ochii cerşetorului se sting din mintea mea iar eu, mai degajat şi mai uşurat, intru în una din camere şi mă trântesc pe sofaua mea favorită, între perne. Aştept să vină Leila dela farmacie.

Leila ajunge pe la două. Are nevoie de o jumătate de oră să se spele pe mâini de parcă tocmai a curățat cu un şomoiog umed şi împuțit toate wc-urile publice din Fes. Iese din baie în acelaş halat roz şi, cu un aer de prințesă venită la băi, se aşează pe sofa, alături de mine. Ia telecomanda şi baleiază cele câteva sute de programe din Maroc până în Sudan şi Nepal. În timpul ăsta, pe masa rotundă din fața noastră, servitoarea cea tânără spre care strigasem măscări puțin mai înainte, începe să ne

servească, mereu cu ochii în pământ, prânzul. Găteşte minunat.

- Cum au fost vânzările, întreb eu.

Vorbim din ce în ce mai puțin unul cu altul.

- Bune, zice ea.

Apoi nu mai zice niciunul nimic. Ne uităm la televizor. Mâncăm şi ne uităm la televizor. Nu înțeleg nimic, desigur. În tinerețe, în paralel cu joncțiunile de siliciu şi germaniu mai studiasem şi câteva limbi străine însă neglijasem cu totul grupul hamito-semitic. Acum îmi pare rău.

Întotdeauna termin de mâncat primul.

Leila mănâncă foarte mult. Probabil că şi din cauza asta stă de fiecare dată atât de mult la baie. Bagă, elegant, mult în gură o dată. Apoi mestecă tactios cu fălcile umflate. Într-un tarziu, înghite, elegant. Se vede bolul cum se duce, elegant şi peristaltic în jos pe gâtul ei scurt. Mă gândesc, cu oarecare îngrijorare, că în ritmul ăsta peste câțiva ani va deveni o matroană îndesată pe care nu or s-o mai încapă deloc hainele.

Zic:

- Tu dai bani cerşetorilor?

Ea se întoarce nedumerită spre mine, cu furculița într-o mână, cu telecomanda în cealaltă.

- Cum adică? întreabă ea după ce înghite.

- Adică cerşetorilor de pe stradă, când întind mâna, le dai ceva?

- Ce întrebare mai e şi asta? zice ea.

- O întrebare ca oricare alta, zic eu.

Ea se gândeşte puțin, cu furculița îm aer. Nu avea un răspuns pregătit.

- Eu circul numai cu maşina. Nu am cum să dau de pomană când conduc.

Găsise un răspuns perfect.

- Dar în parcare? insist eu.

- În parcare îi dau un dirham celui care mă ajută să parchez şi are grijă de maşină.

Într-adevăr, în fiecare parcare din Fes apare din pământ un negricios care îți arată unde să pui maşina şi pe urmă se parchează şi el lângă parbriz. Şi nu pleacă de acolo până când nu îi dai ceva. Mă gândesc cum mi-ar sta mie într-o parcare din Fes parcat lângă parbrizul unei cucoane mascate în voal. Singura mea salvare ar fi să mă invite în maşină şi să îmi scrie, în timp ce îmi face o felație la botul calului, un cec. Sunt conştient însă că sunt prea bătrân pentru asta.

Zic, ca şi cum chiar atunci mi-ar fi venit idea:

- Să îmi laşi şi mie un rând de chei de la intrare.

Se uită din nou la televizor ca şi cum nu ar fi auzit ce am spus. Nu zice nimic. De fiecare dată când pleacă de acasă, încuie uşa de la dormitor. I-o fi frică să nu îi fur ceva. Poate că are ceva valoros prin dulap pe acolo. Iar eu, în clasa a V-a am spart o alimentară.

Uneori viața este atât de absurdă.

- Un rând e la Selma, zice ea într-un târziu. O să mai facem unul.

Schimbă televizorul pe un alt canal. Servitoarea strânge o parte din farfurii şi aduce desertul de fructe. Mă trag puțin mai în jetul de aer rece de la aparatul de aer condiționat să mă răcoresc mai bine. Ce pot să zic, am o viață îndestulată, de satrap oriental. Dar parcă totul este inconsistent.

- Nu cumpărăm un birou? întreb eu cu gândul că în felul ăsta nu o să mai am nevoie de laptop.

- Poți să îți cumperi, dacă vrei. Îl punem lângă calculatorul meu.

Asta însemna să îmi cumpăr un birou pentru calcultor din banii mei. Mă gândesc că poate o duce prost cu banii. Totuşi, după ce mă prezentase în stânga şi în dreapta drept soțul ei, nu era oare firesc să ştiu şi eu cum stăm cu finanțele şi cu toate cele ale casei?

Mă indispun. Renunț să mai intru în analize profunde. Mă mulțumesc să constat simplu:

- Eu nu mai am decât vreo două mii de euro.

Tac. Aştept ca ea să spună ceva. Să ia o atitudine. Ea nu spune nimic. Cu coatele pe masa rotundă se uită la televizor pe un canal franțuzesc şi bagă în ea o tartă cu fructe. Pe ecran se derulează bijuterii şi rochii de seară. Francezii ăştia fac nişte emisiuni chinuitor de plictisitoare.

- Dacă merg în ritmul ăsta, în câteva săptămâi rămân lefter, zic eu. Trebuie să fiu atent.

- Pentru ce să fii atent, întreabă ea întorcându-e spre mine.

- Păi, zic, la bani. Ce ştiu eu? Dacă, odată, într-o zi, dintr-un motiv întemeiat sau nu, o să mă dai afară de aici? Eu ce fac atunci?

- Vaaai, dar cum poți să te gândeşti la aşa ceva? spune ea mirată. Exagerat de mirată. Cum poți să spui aşa ceva?

- Păi, zic, mi-a trecu, aşa, prin cap...

- Vai, dragă, stai liniştit. Crezi tu că aş putea vreodată să fac aşa ceva? Asta nu se va întâmpla nicodată.

Înțelegi? Chiar crezi că aş putea eu să fac aşa ceva vreodată?

- Păi, nu ştiu...

Este atinsă în amorul propriu de remarca mea care îi pune buna credință la îndoială. De aceea devine şi mai convingătoare:

- Niciodată. Ascultă-mă, niciodată. Jur! Educația mea nu mi-ar permite niciodată să fac aşa ceva.

Răspunsul ei pare liniştitor. Totuşi, îmi dau seama că e greu de ştiut ce fel de învățături i-au dat şi cum au educat-o pe ea doamna învățătoare decorată cu ordinul Lenin şi domnul Nelu, cel care mai păstra încă, într-un dosar de carton patinat de vreme, diplomele de la concursurile de cross pe care le câştigase pe parcursul vieții. Şi, la drept vorbind, nici faptul că are, în țară, o soră mai mare internată de luni de zile în spitalul de lângă Gara de Nord cu diagnosticul de schizofrenie şi nu este unul foarte asigurator.

E un soare alb care nu dispare niciodată de pe cer. Leila şi-a cumpărat o maşină nouă. Ca să pară o afacere bună, maşina a venit la pachet cu un week-end gratuit pentru două persoane într-un hotel de cinci stele pe malul Atlanticului. Suntem pe autostradă, am trecut de Rabat, am trecut şi de Casablanca şi acum ne îndreptăm în continuare spre sud, spre El Jadida, o aşezare de pirați şi tâlhari portughezi devenită mare oraş datorită natalității specifice oamenilor de prin părțile astea. Este de necrezut cât de multe sunt şi de frumoase autostrăzile aici în Maroc. Leandri înfloriți le colorează insula dintre sensuri pe zeci de kilometri. Când albi, când roz, când roşii. Chiar şi polițiştii

care se ascund printre ei cu echipamentele radar sunt decorativi în uniformele lor impozante.

- Merge bine maşina, zice ea a zecea oară, de când am plecat de acasă.

- Daaa, foarte bine, zic eu a zecea oară.

Trebuie să îi confirm că făcuse o afacere bună cumpărând maşina aceea.

Eu m-am născut pe malul unui fluviu. Probabil din cauza asta îmi face atât de bine prezența apei. În dreapta, oceanul nesfârşit a confiscat definitiv orizontul. Sate mici şi plate din care țâşnesc minaretele albe al moscheilor se derulează unul după altul pe țărm. Plaje albe, mai mici sau mai mari, se întind în lungul țărmului strălucind sidefate în soarele acesta mereu prezent. Maşina alunecă lin, fără zgomot, pe asfalt, la fel de lin cum mie îmi alunecă mintea spre trecut şi spre viitor. În fine, apar indicatoarele pentru El Jadida. După un sens giratoriu din care țâşneşte un pâlc de palmieri tunşi perfect egal, o facem la dreapta şi, după numai câteva zeci de metri, suntem dintr-o dată chiar pe malul oceanului. Las geamul în jos şi aud oceanul. Valurile mici spărgându-se de țărm. Plaja, pe care întotdeauna se găsesc scoici goale sparte mărunt, în care îți înțepi tălpile, foşnitoare. Mirosul de alge adus de briză şi sentimentul ciudat că oceanul nu aparține niciunei țări anume ci doar sieşi însuşi. Când te afli pe malul oceanului nu mai ştii în ce țară eşti. Eşti la ocean. Şi nici nu mai contează. Mă ia dintr-o dată dorul de tinerețea mea. De copilăria mea, rămase amândouă departe atât în timp cât şi în spațiu. Drumul o coteşte chiar în lungul țărmului. În dreapta o vegetație înaltă de arbuşti necunoscuți, în stânga oceanul şi plaja.

Aproape că mi se taie respirația de atâta frumusețe. Zic, autoironic, ca să nu cumva să îmi dea vreo lacrimă:

- Maaaamă, țațo, cât ocean!

Leila nu este însă o literată şi nu gustă devierile acestea lexicale. Ea e farmacistă. Adică vinde medicamete într-un magazin de medicamente. Şi din chestia asta, pentru că şi în țara asta oamenii sunt din ce în ce mai bolnavi, câştigă o groază de bani. Se uită la mine puțin dezamăgită. Zice:

- Ce ai, dragă? Ce e cu vocabularul acesta?

Apoi vede un indicator verde, scris în alfabetul acela al lor, arab, la fel de curb ca şi sofalele lor, şi exclamă extaziată, cu glas schimbat. Cu evlavie:

- Vezi, aici în dreapta este terenul de golf al regelui!!!

Şi spunând asta, e dintr-o dată transfigurată toată. De parcă tocmai fusese beatificată acolo, pe malul oceanului, lângă gardul de arbuşti şi acum plutea şi se ridica lin spre cer cu o crosă regală de golf în mâinile ei grăsuțe.

Îm iau ochii de la ocean şi mă uit în dreapta. E un gard viu dincolo de care se presupune a fi terenul de golf al regelui. Nu am nimic cu regele Marocului. Ba, dimpotrivă, mi s-a părut un tip simpatic când l-am văzu la televizor. Să fie sănătos!

Zic:

- Da, țațo, chiar aşa! Terenul regelui!

Şi apoi mă uit din nou la ocean lunecând cu ochii şi cu mintea până la celălalt capăt al lui, în infinit. Ea se uită scurt la mine, face o grimasă din care nu înțeleg mare lucru şi conduce mai departe. E nemulțumită. Nu i-am întreținut

sentimentul de business class pe care şi-l indusese. Par cam sărăntoc. Eu însă mă simt bine. Îmi place la ocean.

Exclam:

- Ia uite, exact ca la Costineşti. O epavă!

Şi, într-adevăr, aproape identic cu cel de la Costineşti, se vede la câteva sute de metri de țărm, scheletul ruginit al unei epave rămasă pentru totdeauna prinsă în nisip.

Pe Leila însă ultimul lucru care ar putea să o impresioneze sunt epavele. Ea e de fel din Titu. Dacă treci azi prin Titu vezi atâtea epave că ți se scârbeşte. A făcut facultatea de farmacie la Bucureşti şi s-a măritat cu un arab. Era o vreme când arabii erau foarte căutați de studentele române. Sărăcia şi cochetăria îi serveau de minune. Cu un parfum şi cu un săpun îşi asigurau felații pentru cel puțin o săptămână. Ea însă, cu mai mult de zece ani în urmă, făcuse chiar mai mult decât atât. Chiar reuşise să se mărite cu unul dintre aceştia. Probabil un tip mai sentimental. Şi, după terminarea facultății, bum! a aterizat aici într-o familie în care avea două soacre oficiale, două neoficiale, şapte cumnați şi unsprezece cumnate. Numărul exact de nepoți nu l-a ştiut niciodată şi, sincer, nu o condamn pentru asta. Numărul acestora se schimba, real, de la o săptămână la alta îngreunându-i astfel ținerea de minte.

În dreapta, din spatele unui pâlc înalt de palmeri bătrâni, apare dintr-o dată hotelul. E construit în stil arab şi este uluitor de frumos şi de elegant. Este prima oară când stau la un hotel de cinci stele. Mie, în general, mi se pare că oamenii trebuie să merite lucrurile pe care le au.

Îmi spun că, din moment ce mă aflu acolo, înseamnă că, deşi nu ştiu exact de ce, deja merit lucrul acesta.

Leila scoate imediat aparatul de fotografiat şi mă pune să îi fac cât mai multe poze. La recepție. În holul central. În curtea interioară. Pe buza piscinei. Printre yucile înflorite de pe aleile din curtea interioară. Peste tot. În tot felul de poziții. Tot felul de atituni. Trebuie să trimită poze acasă. Şi la cunoscuți. Cât mai multe! Cât mai multe! Cât mai multe!

Ne-am instalat. Un spahiu fioros cu un turban cât toate zilele şi cu nişte şalvari cu un tur caraghios ce seamănă cu săculeţul care se pune sub coada cailor de la trăsuri ca să le colecteze bălegarul, ne transportă pe un cărucior fantast bagajele înăuntru. Îi dau o monedă de un euro iar el ne salută cu o plecăciune de contorsionist şi se retrage. Îi fac Leilei câteva poze în baie, câteva în cameră, câteva pe balcon şi apoi ne hotarâm să ieşim pe plajă să ne prăjim puțin. Este abia două după amiaza şi nu e o idee rea să folosim timpul rămas. O luăm pe o alee pietruită, trecem printre nişte vile cochete, pătrate, năpădite de flori agățătoare de tot soiul şi ajungem pe plajă cu un set de prosoape noi, special cumpărate pentru ocazia asta. De altfel, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată, Leila pusese în portbagajul maşinii, pe lângă nu ştiu câte perechi de papuci şi câte rânduri de prosoape, chiar şi o plăpumioară. E o plajă exclusivistă, care aparține hotelului. Nu sunt decât câteva persoane. Ne întindem. Oceanul e la câțiva paşi. Observ că dintre toți cei de acolo, sunt singurul care are slip triunghiular Toți ceilalți, care sunt lungiți sau aleargă după vreo minge pe nisip au pe ei pantaloni largi, ca şorturile de fotbalişti, lungi până la genuchi. Prin

comparație, eu, cu bucățica mea de slip arăt de parcă aş fi în curul gol. Nu mă deranjează. Stau întins pe burtă. Aud oceanul, vuietul lui surd, permanent, şi foşnetul revistei Leilei atunci când întoarce paginile. Pe urmă mă sucesc şi stau întins pe spate. Privesc peste apă. Dintr-o dată mă neliniştesc. Nu îmi vine să cred: două femei tinere se înecă şi nimeni nu le sare în ajutor. Se zbat în apă îmbrăcate de sus până jos. Cu pantaloni, cu rochie peste pantaloni, cu basmale pe cap. Cred că s-au răsturnat cu vreo barcă sau or fi căzut din vreo ambarcațiune de agremeent. Se zbat amândouă în apă. Valurile le răstoarnă şi le răsucesc. Țipă ceva în limba lor, oricare ar fi aia. Mă neliniştesc. Mă ridic în coate. Zic:

- Ce dracu! Alea două se înecă.

Leila e întinsă pe burtă şi citeşte ceva din revista aceea franțuzească din care eu nu înțeleg decât pozele cu rujuri. Nu pare deloc afectată de soarta celor două nenorocite.

Eu, în schimb, nu suport să moară cineva lângă mine. Odată, când eram la liceu, a murit tipul din fața mea la o coadă la bilete în Gara de Nord. A pățit ceva, nu ştiu ce, s-a albit şi s-a întins pe ciment, nemişcat. Aşa a rămas. Am pierdut trenul din cauza lui şi de atunci, de fiecare dată când trebuie să stau la o coadă, mai întâi mă uit bine la cel din fața mea. Prefer să mai aştept până apare o persoană tânără, sănătoasă, decât să mă aşez la rând după cineva care îmi pare palid, hepatic, anorexic sau cu predispoziții spre sinucidere nevrotică.

Cum stau eu trântit pe spate pe prosop la Atlantic, zic, scandalizat:

- Ăştia nu au salvamar aici? Nu văd că alea două se îneacă? Ce naiba, chiar nu poate nimeni să le ajute?

Leila catadixeşte să îşi întoarcă privirea spre ocean. Le vede pe cele două apoi îşi întoarce din nou capul şi continuă să citească netuburată. Zice, dezamăgită de ignoranța mea:

- Tu nu vezi că tipele fac baie?

Mă uit mai bine. Să facă baie? Femeile sunt îmbrăcate ca şi cum, înainte de a fi căzut în apă, s-ar fi pregătit să meargă la cumpărături. Nu pot face baie cu rochia trasă peste pantaloni. Trec câteva minute şi ele totuşi încă nu se îneacă. Țipă, e adevărat, dar nu se îneacă. Şi nimeni nu se sinchiseşte. Ar trebui să intervin eu, dar eu nu sunt un bun înotător. Sunt doar revoltat de indolența acestui popor de pe plajă.

- Aici, majoritatea femeilor aşa fac baie, îmbrăcate, mă lămureşte Leila suplimentar aranjându-şi ochelarii de soare pe nas şi întorcându-se pe prosop cu fața în sus. Să nu li se vadă pielea.

Ahaaa.... Să nu li se vadă pielea.

- Şi cu pantofii ce fac? întreb eu dintr-un exces de interogație care de cele mai multe ori nu îmi foloseşte la nimic.

- Şi-i lasă frumos pe plajă, răspunde ea.

Evident că şi-i lasă frumos pe plajă. Cum altfel. Şi-i aranjează frumos pe plajă cu bombeul spre răsărit şi apoi intră cu taiorul cel nou în valurile oceanului. Pentru o răcoreală. Pare logic.

Sunt prea multe lucruri noi pentru mine. Eu toată viața am făcut nudism. Renunț la a le mai salva de la înec pe cele două gospodine care pun atât de mare preț pe

pielea lor şi mă întind pe spate, cu mâinile sub cap. Privesc o vreme cerul. Albastru şi fierbinte. Apoi închid ochii. Parcă mai văd încă cerul direct prin pleoape.

Oare nu ar trebui să discutăm odată despre situația noastră? Despre viitor? Despre ce urmează să facem? Sunt de aproape o lună în Maroc, întins printre perne, şi nu trebuie să fac nimic. Decât să duc maşina la spălat, marțea şi vinerea, şi să o fut, de preferință zilnic, pe Leila.

Doar că nici treaba asta nu merge prea bine. Cea cu fututul, vreau să spun. Nu ştiu de ce. Poate din cauza deshidratării? Poate pierd prea multe săruri prin transpirație? Sunt îngrijorat. E posibil oare ca un gigasexual ca mine să intre în andropauză? E posibil să îți dispară cheful de amor? Şi de ce dracu mi se scoală atât de greu? Doar stau foarte bine cu inima şi cu circulația iar mâncărurile lor sunt pline de condimente şi camerele de arome.

Dacă nu ai pulă în lumea asta, ca bărbat nu valorezi nici cât o ceapă degerată.

Hmm...

Cele două femei țipă în continuare în valuri. M-am liniştit în privința lor. Fac baie. M-am nelinştit însă în privința mea.

Soarele îmi bate direct în cap. Iau tricoul pe care îl purtasem pe mine şi mi-l pun peste frunte, să mă ferească. În enervarea şi neliniştea care mă cuprind din senin, adorm agresat de femeile care se îmbăiază în ocean în ținută de birou şi îngrijorat de libidoul meu intrat într-o recesiune dăunătoare pentru toată lumea.

Şi când mă gândesc de ce erecții sunt eu de fapt în stare...

Dorm.

Nu ştiu cât.

Când mă trezesc sunt câteva clipe năuc. Nu ştiu unde mă aflu şi de ce. Privesc în jurul meu cu stupoarea unui pacient trezit dintr-o anestezie generală. Recunosc plaja dar nu mai văd oceanul. Leila este trântită alături de mine, cu mâinile şi picioarele depărtate de corp, cu revista pusă peste față. Soarele este mai jos însă este în continuare foarte puternic. Mi s-au înroşit piepții şi burta. Simt cum mă ține pielea pe umeri. Ăsta e semn că m-am înroşit cam tare.

Zic:

- Cât să fie ceasul oare?

Ea îşi dă jos revista de pe față şi caută în coşul de papură.

- E cinci fără zece, zice.

Zic:

- Cine a luat oceanul de aici?

Credeam că o să zâmbească.

- Nimeni. E acolo, la locul lui, zicea ea serioasă.

Refluxul este atât de puternic încât apa s-a retras cu cel puțin o sută de metri. Plaja este acum mult, mult mai lată. Nişte bărbați joacă forbal acolo unde cu ceva timp înainte se înecau cele două gospodine ultra-puritane.

- Cred că ar trebui să plecăm, zic eu. Pentru prima expunere este destul. Să vezi ce o să ne usture.

Din păcate, pentru a-şi întreține stima de sine la un nivel ridicat, Leila nu poate fi niciodată de acord cu vreo idee de-a mea înainte de a o combate.

- Nu o să pățim nimic. Mai stăm până la şase. E păcat să nu folosim soarele ăsta. Ia uite ce bun e!

- Păi dacă folosim azi tot soarele şi ne ardem, ai să vezi că mâine nu o să îl mai putem folosi deloc. O să fim carne vie, zic eu, deranjat de raționamentul ei simplist care îmi pune în pericol imediat epiderma.

- Stai liniştit, eu rezist foarte bine, zice ea ridicându-se în fund pe prosop.

Mda, deci ea rezistă foarte bine.

Ce naiba să fac? Stau pe prosopul ei, sunt în țara ei, sunt pe plaja asta pe banii ei. Şi mi se scoală din ce în ce mai rar în prezența ei. Tac din gură, asta fac. Şi intru în apă.

Şi vine şi momentul de care mă temeam. Deşi este foarte cald, din când în când simt cum mă trec nişte frisoane reci. Le recunosc. E semnul că organismul nu mai face față la schimbul de căldură cu mediul. Trebuie neapărat să plecăm de acolo. Să mă îmbrac ca să mă protejez. Mă ridic în picioare şi zic, hotărât:

- Hai!

Ea se uită nedumerită la mine:

- E abia cinci şi un sfert, zice.

- Nu conteaza! Hai să mergem. Acum!

- De ce? Să mai stăm până la şase.

- Acum! Am stat prea mult. Simt că mă ia cu frisoane. Dacă nu vrei, poți să mai rămâi. Eu merg în cameră.

Să laşi o femeie singură pe o plajă aici în Maroc este ca şi cum ai arunca-o la câini. De aceea se ridică îmbufnată şi începe să îşi strângă lucrurile cu gesturi nervoase. Sunt plin de nisip. Şi scuturat de frisoane. Mă uit la femeia asta ca dintr-o depărtare. E mică, bondoacă şi plină de ifose. Ar trebui oare să mă enervez suplimentar? Ce s-ar întâmpla cu mine pe aici dacă, să zicem, m-aş

îmbolnăvi într-o zi? Refuz să mă gândesc. Simt că dacă nu fac un duş fierbinte am să mor acolo pe plajă.

Ajungem în cameră. Nu ştiu pe ce principii construiesc arabii ăştia hotelurile dar camera, deşi nu are aparat de aer condiționat, e răcoroasă. În mod normal ăsta este un mare avantaj. Acum însă, intrând în răcoarea ei mă scutură frisoanele de parcă aş avea malarie.

- Ce ai, dragă? mă întreabă ea văzând că tremur.

- Nimic, zic eu, macho. Trebuie să fac neapărat un duş fierbinte.

- Şi eu trebuie să fac, zice ea. Ia uite cât nisip e pe picioarele mele.

Şi ridică, demonstrativ, un picior în aer.

Asta ca să î văd mai bine celulita aia care începe să îi cuprindă coapsele. Uneori mi se pare dezgustatoare.

Sunt, în general, un tip bine crescut. Cunosc, în mare, cerințele unei politeți fireşti. Drept urmare, încă scuturat de friguri, zic cu jumătate de gură:

- Bine, intră tu puțin mai întâi. Dar să ieşi repede. Şi pe urmă intru eu.

Există în viață momente în care destinul se curbează şi, în loc să meargă înainte, o face la dreapta. Sau la stânga. Şi te trezeşti dintr-o dată într-o altă viață. Diferită total de cea pe care ai anticipat-o până în secunda aceea.

Ei bine, momentul în care ea a intrat în baie, deşi aparent anonim şi banal, a fost unul din momentele de care vorbesc. Destinul urma să se curbeze. Dacă ştiam ce urma să se întâmple m-aş fi dus bucuros să fac duş într-o altă cameră...

Încă nemulțumită că nu am rămas pe plajă până la ora la care dorea ea, Leila intră în baie. Eu, scuturat de friguri, închid uşa în urma ei şi mă trântesc pe unul din paturi. Trag pătura din păr de cămilă peste mine şi mă ghemuiesc sub ea încercând să mă încălzesc. Recunosc că este greu de crezut că într-o zi de iulie, undeva în Maroc unde soarele nu apune niciodată şi toată lumea se sufocă de căldură, poate să te apuce tremuraul de frig. Din nefericire, acesta este adevărul gol goluț. Şi este exact ceea ce mi se întâmpla mie în clipa aceea într-un hotel de cinci stele. Ştiu, într-un hotel de cinci stele nu este permis să vezi tolănite în chais-long-uri decât blonde apetisante şi bărbați arătoşi, superiori, descheiați la primii doi nasturi de la gât. Într-un hotel de cinci stele, pentru buna reputație a hotelului, ți se permite accesul doar dacă plesneşti de sănătate. Sunt conştient că nu mă potrivesc cu pozele din revistele pe care le citeşte ea. Sunt conştient, băga-mi-aş picioarele, că sunt o excepție. Dar asta nu mă face deloc să mă simt mai bine acolo sub pătura din păr de cămilă. Ba, dimpotrivă, acum începe să mă doară şi capul. Din ce în ce mai tare. Iar pământul începe să se învârtească semnificativ mai repede decât învățasem la orele de geografie. Mi se face rău de-a binelea. Am nevoie de duşul ăla fierbinte ca de aer. Imediat! Numai că în baie este acum Leila. Eh, o să iasă peste două, trei minute şi totul va reveni la normal. Mă voi simți mai bine.... Doar că nu ştiu ce se întâmplă. Au trecut mai mult de cinci minute şi ea este în continuare în baie. Se aude un vuiet înfundat de apă curgând în cadă. Îmi ating corpul cu degetele şi simt că pielea mea pur şi simplu frige. Dacă îmi spargi un ou pe

umeri, de pe piept îl culegi omletă. Ciudat este că, fierbinte cum sunt, îmi este în continuare foarte frig. Foarte frig. Mă cutremur tot. Dinții îmi clănțăne cu intermitențe în gură iar în cap, paradoxal, îmi fierbe creierul. Am citit undeva că de insolație se poate muri. Sunt un tip responsabil, nu pot face asta părinților mei. Să mor adică pe aici. Ai mei abia dacă au bani cu care să își plătească întreținerea la bloc. De unde să ia ei atâția bani cu care să mă aducă pe mine mort acasă? Țin mult la ei, nu pot să le fac așa ceva. Iese din discuție. Moartea iese din discuție. De aceea, cu partea de creier care nu mi se învârteşte încă aşa de repede, sunt în continuare atent la uşa băii. Să o aud deschizându-se. Numai că au trecut mai mult de zece minute şi uşa băii tot nu se deschide. Tot ce se aude de dincolo de ea este vuietul surd al apei care cade pe pereții căzii. Iar dinspre balcon, vuietul oceanului. Diferite. Şi între vuietele astea două, vuietul din creierul meu. Observ că la fiecare mişcare pe care o fac mă apucă tremuratul şi mai tare aşa că încerc să stau cât mai nemişcat. Ce dracu face bondoaca asta cu curul mare acolo în baie? A zis că stă numai două minute şi a trecut deja mai bine de un sfert de oră. De ce nu se gândeşte şi la mine? Ce mama dracului face acolo?

Trebuie că a trecut cel puțin o jumătate de oră. Din baie se aude acelaş vuiet surd. Dinspre balcon, la fel. Cred că am deja o febră foarte mare. Firele de nisip de pe mine le simt ca şi cum ar fi vârfuri înroşite de ace de cusut care mă tatuează. Îmi dau seama că trebuie să intreprind ceva înainte de a începe să delirez. Mă ridic din pat şi, în momentul în care pătura alunecă de pe mine, patru milioane de viermi de ghiață mi se descarcă brusc în carne.

Tremur de sus până jos. Când ating podeaua cu talpa goală, alte două milioane se adaugă primilor. Îmi dau seama că nu tremuratul este cel care mă paralizează cel mai tare ci altceva. Ceea ce mă uluieşte este lipsa totală de considerație din partea femeii ăsteia. Dinții îmi clănțăne ca în desenele animate. Ajung lângă uşa băii. Dinăuntru se aude acelaş sunet constant de jet de apă căzând pe pereții căzii. Bat la uşă. Aştept. Nimic. Mă gândesc că aşa este civilizat. Să bat mai întâi la uşă. Să nu o surprind în vreo poziție sau vreo postură care să nu îi convină. Bat iarăşi în timp ce fac eforturi mari să îmi opresc mandibula din clănțănit. Nimic. Niciun răspuns. Bat mai tare. Niciun răspuns. Mă enervez cu partea conştientă din mine iar cu cea inconştentă încep să bat cât pot de tare cu pumnul în uşă. Simt cum încep să îmi pierd cumpătul.

În fine, clanța se mişcă şi uşa băii se deschide. Mai bine spus, se crapă. Prin crăpătura formată, iese capul clăbucit al Leilei. Are un prosop mare şi alb înfăşurat peste corp, strâns deasupra țâțelor. Ochii ei negri, înroşiți acum de apă mă privesc sever.

- Ce ai dragă? De ce bați aşa? întreabă ea nervoasă.

Trebuie că arăt foarte descompus. Sunt sigur că dacă aş fi în locul ei şi m-aş vedea în momentul acela cum arăt acolo în fața uşii de la baie, nu mi-ar plăcea deloc de mine.

Zic, cât de calm pot:

- Ce faci, mă?

Ea nu răspunde imediat. Se uită la mine să mă decodifice după puterile şi ştiința ei.

- Ce vrei? răspunde ea răstit.

Mi se pare de necrezut.

- Ce faci? întreb încă păstrându-mi cumpătul. De ce nu ieşi?

- Mă spăl pe cap. Aşteaptă să termin! zice ea, scurt.

În aer începe să plutească un semn rău. Puține lucruri mă dementizează mai tare decât îngâmfarea cretină cuplată cu desconsiderarea venite din partea cuiva în judecata căruia nu mă mai încred.

- Păi a fost vorba că stai două minute, zic cu un glas schimbat, mânios.

Simt că nu-i a bună.

Strigă din crăpătura uşii, enervată:

- Ies când vreau eu, e bine?

Am un fix: țin foarte mult la cuvântul dat. Dacă ți-ai călcat cuvântul, în fața mea nu prea mai însemni mare lucru. Sunt punctual şi cer aceeaşi punctualitate extremă de la cei cu care am de-a face.

Mă ui la ea siderat. Din crăpătura uşii mă priveşte o femeie pe care nu o recunosc. Sunt la un pas de a-mi pierde cumpătul.

Zic, clănțănind:

- Dacă ai fi avut puțin bun simț, ai fi ieşit după cinci minute şi m-ai fi lăsat să intru. Aşa am vorbit, nu?

În clipa aceea mormolocul ăsta cu deficiențe hipofizare se visceralizează brusc. Adică, stai puțin, eram într-un hotel de cinci stele pe banii ei şi eu aveam pretenția ca ea să mă lase să fac baie? Privirea i se schimbă. Vocea i se schimbă. Se uită la mine furioasă, ca la un hamal care i-a scăpat valiza pe bombeuri. Face un pas înainte, iese din baie în hol şi de acolo îmi țipă în față:

- Mă faci tu pe mine nesimțită, mă? Mă faci tu pe mine nesimțită?

Turnura asta mă surprinde. Nu o făcusem nesimțită. Sesizasem doar că ar fi putut avea mai mult bun simț decât avea. Ridic la rândul meu vocea dar încerc să îmi păstrez controlul. Rezultatul e că sunt atât de dobitoc încât încerc să argumenetz logic.

Zic:

- Am spus doar că dacă aveai mai mult bun simț, m-ai fi lăsat să intru. Nu te-am făcut nesimțită.

Dar ea este deja transformată. La fel ca în Dr Jeckyll and Mr Hide. Se repede spre mine ca şi cum ar vrea să mă apuce cu mâinile de gât ca să mă sugrume şi țipă, dementă:

- Mă faci tu pe mine nesimțită, mă? Mă faci tu nesimțită? Tu, mă?

Adică eu o făceam pe ea nesimțită?!

Mă uit la ea cu stupoare. E o altă persoană. Tremură toată şi spumegă. Mică şi diformă. Toată fața i se urâțeşte. Pare şi mai mică. Tremură. Îmi amintesc de sora ei. Şi apoi se întâmplă singurul lucru care nu trebuia să se întâmple. Țipă cu furie, şi, ambalată fără putință de întoarcere, zice propoziția interzisă:

- Pleacă imediat de aici! Chiar acum! Te rog să pleci, auzi? Chiar acum! Ia uite, dom'le, zice ea ridicând mâinile la fel cum făcuse maică-sa când vorbea despre usturoiul grozav, pe cine am adus eu aici!

Şi apoi, stupefiată de descoperirea pe care o făcuse repetă:

- Ia uite pe cine am adus eu aici!

Mă opresc brusc din clănțănit.

Pentru că ceea ce aud mă paralizează.

- Să pleci! Să pleci chiar acum, auzi! Chiar acum! Pleacă la Casablanca şi ia avionul de acolo! Cu mine la Fes nu te mai întorci! Nu mă interesează. Să nu te mai văd! Pleacă chiar acum! Şi, înfuriată până peste poate, căcăcioasa asta mică şi bondoacă pentru care îmi lăsasem în urmă țara, limba, slujba, părinții şi istoria, clăbucită şi udă, observând că prosopul în care era înfăşurată stătea să cadă de pe ea, intră din nou în baie trântind cu o furie demonstrativă uşa în urma ei.

Rămân prostit. Eram, care va să zică, dat afară. Dar nu eram dat afară numai din camera aceea de hotel. Eram dat afară din țară. Dat afară de pe continent!

Educația doamnei farmaciste din Titu ținuse fix o săptămână.

Hmmm....

Îmi amintesc din nou de sora ei mai mare şi meditez cu ultimile resturi de conştiență la complexitatea genomului uman.

Mă întind din nou pe pat. Fără vlagă. Nu mai tremur. În schimb mă cupride o torpoare ciudată. Parcă plutesc. Plutesc prin camera aceea de cinci stele. Şi patul pluteşte. Apoi, levitând cam la doi metri de sol, ies cu pat cu tot prin pereții deveniți între timp imateriali şi, încet, încet, dus de briză, mă pierd în depărtare peste ocean.

Este pentru prima dată în viața mea când sunt dat afară dintr-un continent.

Au trecut câteva luni de zile şi atât Fesul cât şi Casablanca au în continuare aeroporturi mici, nepotrivite. Drept urmare, de atunci nu m-am mai culcat cu Leila decât de vreo două sau trei ori. Oricum, suntem în luna de

Ramadan şi acuplarea în scop recreativ nu mai este permisă. Nimeni nu mănâncă de dimineața până seara şi toată lumea mi se pare palidă şi nervoasă. Prin urmare, pe străzi e o ghiorăială de mațe şi o paloare națională. Nu îi înțeleg dar le admir voința şi credința. Eu sunt trist şi îmi este din ce în ce mai somn. Aş dormi zi şi noapte. Şi cam asta şi fac. Dorm. Dorm foarte mult. Când nu dorm, merg la întâmplare de unul singur pe străduțele înguste şi întortocheate ale Meddinei din Fes, pline de miros de bălegar, de sevă de eucalipt şi de pâine coaptă pe vatră. Sunt atât de înguste încât uneori abia de încap alături doi oameni. Într-o zi a dat peste mine un catâr încărcat cu samare pline cu cărămizi. Am avut o vreme o julitură de toată frumusețea. Mi-am făcut de două sau trei ori bagajul. Mi-am strâns pantalonii, chiloții, imprimantele, cărțile, cămăşile cu mânecă scurtă şi toate celelalte prostii pe care le luasem cu mine ca să trăiesc în Africa. Stau toate grămadă într-o cameră de la parter folosită pe post de magazie. Mai am vreo câteva sute de euro. Servitoarea simte ce se întâmplă şi din cînd în când mă priveşte pe furiş şi îmi zâmbeste cu simpatie şi regret. Mai bine mă drăgosteam cu ea. Acum este prea târziu. Am întors problema pe toate părțile: nu se mai poate, trebuie să plec. Lucrurile nu se leagă deloc. Nu se încheagă un rost. Căcăcioasa asta mică a încercat de câteva ori să o dreagă dar eu nu mai am încredere în ea şi nu o mai iau în serios. E şi ea, ca mai toată lumea liberă, bolnavă de sine însăşi.

Sunt lefter iar în țară nu mă aşteaptă nimeni şi nimic. Totuşi, poimâine plec. Renunț la poziția îmbelşugată de satrap în satrapia Fesului şi o pornesc spre cartierul împuțit, plin de tomberoane răsturnate şi de câini nervoşi

din țărişoara mea. Dacă eram în locul tău, mi-o sculam din labă şi tot nu plecam de acolo! avea să îmi spună un cunoscut cu dispreț în glas pentru prostia mea de a fi lăsat în umă atâta bunăstare. Recunosc. Aşa sunt eu. Tâmpit. Nu mi se scoală decât dacă îmi tresare inima de drag şi de poftă pentru femeia de lângă mine. Nu am nevoie de pernele nimănui şi nici de business class pentru a produce şi pentru a avea un orgasm reuşit. Am nevoie numai de dragoste. Să dau şi să primesc. Atât.

Mi-am făcut rezervare la Alitalia.

Sunt în țară de câteva săptămâni. În avion nu a mai fost nicio unguroaică care să meargă la Giurgiu sau la Piteşti. Nici prostituata care m-a acostat în Casablanca chiar când mă suiam în taxiul pentru aeroport nu mi-a stârnit deloc interesul. Era ofilită şi nedormită şi părea să aibă cel puțin vreo trei copii de hrănit acasă. M-ar fi deprimat toată viața gândul că din sămânța mea risipită la Atlantic au mâncat copii care nu vor învăța niciodată carte. E iarnă, frig şi zloată. În piețe se vinde varză de pus la murat. Oamenii sunt urâți şi răi. Portocalii înfloriți a doua oară şi fructele înțepătoare dar dulci de cactus au rămas departe, în sud, în soarele care nu apune niciodată. Camera mea friguroasă cu pereții înnegriți de igrasie e acum străină şi nu mai păstrează aproape nimic din mine, cel care a locuit acolo înainte de a-mi lua zborul. În urma mea, crezând că nu o să mă mai întorc niciodată, părinții au scos şi au aruncat la gunoi multe din lucrurile mele dragi. Le-am adus nişte alune şi un kilogram de curmale de care ei au fost foarte încântați. Am mâncat alune toată noaptea şi am povestit. Le-am spus că Marocul este o țară

frumoasă. Acum mă aflu în biroul acesta foarte înalt, cu căciula în mână, în poziția pe-loc-repaos şi aştept ca domnul inspector de personal din scaunul impozant din fața mea să termine de citit articolul din ziar. În fine, pune ziarul pe birou.

Zice:

- Da, dom' profesor, spuneți. Vă ascult.

Îi spun că aş avea nevoie de o slujbă.

El se uită la mine puțin nedumerit. E un inspector simpatic. Zice:

- Dar dumneavoastră nu ați predat la Colegiul...? Şi spune în continuare numele celui mai bun şi celui mai râvnit colegiu din oraş.

- Ba da, zic.

- Păi, şi de ce ați plecat de acolo?! întreabă el pe bună dreptate nedumerit.

- Păi... am plecat în Africa, zic schimbându-mi piciorul de sprijin.

El se uită câteva clipe la mine cu uimire şi interes. Nu ştie ce să creadă. Arăt destul de ponosit şi de aceea replica mea probabil că i se pare o glumă care îi depăşeşte momentan înțelegerea. Renunță la întrebările suplimentare. Spune amabil:

- Da, dom' profesor. Lăsați-mi un număr de telefon şi vă sun eu în câteva zile.

Îi las numărul de telefon, îi mulțumesc şi plec.

Şi într-adevăr, peste numai două zile, telefonul sună şi la el este domnul inspector. Zice:

- În legătură cu postul.

- Da, dom' inspector, zic eu curios.

Urmează o tăcere. Aud cum foşnesc nişte hârtii. Apoi spune:

- Să ştiți că am o jumătate de normă la un liceu, dacă vă interesează.

- Mă interesează, dom' inpector, cum să nu?

- Dar să ştiți că va trebui să faceți naveta, zice el subliniind că acesta era un dezavantaj.

Eram lefter. Puteam să mai fac nazuri?

- Nu e o problemă, zic dezinvolt.

- Păi în cazul acesta, spune inspectorul, dacă doriți, vă puteți prezenta începând chiar de mâine. Au mare nevoie de dumneavoastră acolo.

- Unde, dom' inspector? întreb nerăbdător.

- Nu e departe, să ştiți. Şi e un colectiv bun acolo. La liceul din Titu, dom' profesor! Chiar lângă gară.

SĂRMANUL VIRGIL

Poate părea indecent şi ireverenţios dar de multe ori m-am gândit cum ar fi să fac amor cu o femeie în vârstă.

Am observat încă de mic, de când îmi doream cu ardoare să aflu cum arată păsărica fetiţelor şi cum fac ele pipi, că nu pot să mă opresc de la a mă gândi la ceva. Dacă îmi impun să nu mă gândesc la un lucru, sfârşesc prin a mă gândi numai la lucrul acela. De aceea îmi las mintea să zboare şi să facă ce vrea cu imaginaţia de care dispune. Să intre şi să iasă unde şi de unde doreşte ea. Însă poate nu ar strica să spun că înainte de a fi lubrică sau indecentă, obscenă sau scabroasă, curiozitatea mea este una gnoseologică. Studiez desfrâul cu glacialitate şi mă dedau lui numai dacă am sentimenul că sunt obiectul unui experiment important. Un experiment din care trebuie să fac observaţii folositoare pentru toată lumea şi despre care, mai târziu, după ce concluziile se vor fi stratificat şi aranjat corect în pagini, să prezint, savant, disertaţii sobre la simpozioane de oameni serioşi.

Însă nu despre mine este vorba aici.

Este amurgul plăcut al unei zile de septembrie iar eu mă aflu în poarta patriarhiei. De fapt, nu tocmai în poartă. Sunt lângă ea, rezemat de zidul care o încojoară, chiar lângă o cruce care iese din zid în relief şi îmi serveşte drept cotieră. Aştept cu multă curiozitate o doamnă deosebită pe care am întâlnit-o pe un site de matrimoniale. Virtual, desigur. Acum urmează să ne întâlnim real. Nu că o întâlnire cu o femeie de pe net, în general, ar fi mare lucru, dar ştiu că aceasta urmează să fie

o întâlnire cu totul specială dintr-un motiv foarte simplu. De fapt, pardon! O întâlnire cu o femeie de pe net chiar este mare lucru. Uneori îți schimbă viața într-un în asemenea hal că nu îți mai trebuie conectare sau tastatură în viața ta. Mie, de exemplu, dacă nu mi-aş câştiga traiul la tastatură, probabil că la altceva nu mi-ar mai trebui computerul. Că mi-a întors deja viața pe dos ca pe un sac de aspirator din care vrei să scuturi praful şi mi-a schimbat-o deja într-un hal fără de hal. Chm... (puțină tuse).

Dar, cum spuneam, nu despre mine este vorba aici.

O cheamă Ioana.

Locuieşte pe undeva prin zonă, de aceea mi-a dat ca punct de reper Patriarhia. Nu că Patriarhia aş fi ştiut unde este dar mi-a fost uşor să întreb pe cineva care m-a îndrumat imediat. Avem un popor în care chiar dacă oamenii se urăsc între ei, au în schimb multă iubire față de dumnezeu. Şi față de animale. De aceea, dacă întrebi de o biserică, de o catedrală sau de serviciul de ecarisaj, imediat vei fi îndrumat cu multă exactitate. Nu se întâmplă acelaş lucru dacă întrebi despre biblioteca orăşenească dar asta chiar că este irelevant. Ce vreau să spun este că mi-a fost uşor să ajung unde mă aflu acum. Ioana locuieşte pe aici pe undeva şi, din câte am înțeles, este o persoană publică. Medic. Sau economist. Sincer, nu mai ştiu ce mi-a spus că este. S-ar putea de fapt să confund ce mi-a spus ea cu ce mi-a spus Ileana, o altă corespondentă. Sau cu ce mi-a spus Irina. Nu, nu, nu. Irina este medic. Ioana e economistă. În fine, cert este că trebuie să îşi ia nişte precauții înainte de a se întâlni cu cineva. Într-un oraş de provincie cariera îți poate fi serios afectată de persoana cu

care eşti văzut mergând într-o zi alături pe trotuar. Iar acesta este un târg în care peste noapte te poți trezi cu o reputație de Casanova când de fapt tu nu faci altceva decât, seara înainte de culcare, să te masturbezi cuminte sub cearceaf încercând în felul acesta să nu deranjezi pe nimeni. Stau deci rezemat de crucea din zid şi o aştept pe Ioana. Are un nume deosebit de frumos şi din fotografiile pe care mi le-a trimis inițial pare a nu avea mai mult de 35 de ani. O femeie interesantă, cu trăsături puternice, cu privirea tăioasă dar în acelaş timp cu nişte forme delicate şi deosebit de feminine. O gură mare, cu buze groase şi pometi puternici. O femeie viguroasă care prin combinația de fragilitate şi forță care se desprindea din poze devenea atrăgătoare şi provocatoare. Mi-a stârnit interesul suficient încât să îi propun să ne vedem. Numai că, şi aici apare efectul de internet, virtualul este guvernat de o astronomie proprie în care trecerea timpului are regulile ei specifice, mult mai flexibile decât în plicticoasa lume reală.

Zice, ieri, la telefon:

- Ştii, trebuie să îți spun ceva.

Mi s-a părut că urmează ceva important şi de aceea am devenit foarte atent. O femeie ca cea din fotografiile pe care mi le trimisese era cu adevărat de luat în seamă. Ştiu că m-am învățat să trăiesc singur şi ştiu că pentru mine ideea de căsătorie este una abstractă fără conținut dar la fel de adevărat este şi că mă simt în stare să las în urmă burlăcia pentru o femeie alături de care să mă întrebuințez cu adevărat. Purtasem cu ea vreo câteva zile o conversație neconvențională pe net, când obscenă când savantă, care mă solicitase şi care promitea o

compatibilitate foarte bună. De la o vârstă în sus e nemeritat de dificil să găseşti pe cineva compatibil. Plus că, cu timpul, devii sclifosit şi uiți că tu însuți ai devenit între timp un deşeu. Mereu găseşti ceva care nu îți covine la celălalt, mereu ceva nu este suficient de bun pentru tine. Pentru TINE! Şi renunți cu uşurință. De aceea, când dai peste cineva compatibil, e un adevărat noroc. Un dar al destinului pe care e bine să îl prețuieşti. Sunt un tip neconvențional care, deşi ştie să se comporte convențional, nu se poate însoți pe termen lung decât cu cineva neconvențional.

Zic, jucăuş, aproape afectuos:

- Sigur că trebuie să îmi spui ceva.

Ea are impresia că nu o iau în serios. Zice:

- Serios vorbesc. Trebuie să îți spun ceva foarte important. Şi după ce am să îşi spun asta, nu ştiu dacă ai să vrei să ne mai întâlnim.

- Ba am să vreau, zic eu, convins.

- Ba nu ai să vrei. Ştiu că aşa se va întâmpla.

Şi, după ce termină de spus asta, izbucneşte în hohote de plâns.

M-a luat prin surprindere şi m-am emoționat. Chiar plângea cu adevărat, un plâns adevărat. Nimic nu mă impresionează mai mult decât leşinul de bărbat şi plânsul de femeie. Iar dacă o femeie plânge din cauza mea, mă topesc. Dar, în acelaş timp, confuz, am început să mă îngrijorez. Plânsul ăsta brusc, în general, nu este un semn bun. Am spus că mi-ar plăcea să mă însoțesc cu cineva neconvențional, nu cu cineva deranjat.

Zic, asigurator:

- Orice mi-ai spune, Ioana, eu tot am să vreau să mă întâlnesc cu tine.

Ceea ce era foarte adevărat. Am observat, pur statistic, că fetele şi femeile care se numesc Ioana, sunt drăguțe. Nu ştiu ce fel de legături şi determinări paranormale intervin în chestia asta, dar aşa este. De parcă numele ăsta caută numai anumite femei. Şi invers. În fine, ce vreau să spun este că, într-un fel cu totul de neînțeles, numele ei mi se părea deja o garanție solidă. Adică garanta că femeia cu care urma să mă văd e plăcută, delicată şi instruită. Că existau toate premisele unei prietenii. Sau poate chiar mai mult.

Plânge câteva secunde bune şi nu spune nimic. Am telefonul pe cartelă şi, sincer, plânsul ăsta de pe o rețea pe alta nu este binevenit. Intervin pentru a scurta pauza:

- Spune, Ioana, ce este atât de grav? De ce să nu mai vreau să mă întânesc cu tine?

- Ştii, de fapt pe mine nu mă cheamă Ioana, zice ea abia abținându-se să nu înceapă iar să plângă. Te rog să nu te superi pe mine...

Nu o chema Ioana?! Păcat! Dar, la urma umei, vorba amicului Shakespeare, What's in a name? Ce mare lucru un nume? That which we call a rose by any other name would smell as sweet!

Chm... puțină tuse.

- Nu te cheamă Ioana, zic ?

- Nu, Mario, nu mă cheamă aşa.

Eh, nu era sfârşitul lumii. Nu era chiar atât de grav. De fapt, ca să fiu sincer, nici pe mine nu mă cheamă Mario. E un nume electronic iar astăzi un nume nou e la îndemâna oricui. Parohiile locale şi oficiul stării civile nu

mai înseamnă nimic. Internetul e un baptisteriu vast, promt şi volatil de unde îți poți alege orice nume temporar fără să mai fie nevoie să faci nicio baie.

- Atunci, cum te cheamă?

- Filofteia, spune ea încet.

Am un acut simț al istoriei. De aceea sunt oarecum mirat. Numele nu pare contemporan.

- E un nume frumos, zic.

- Şi nu am treizeci şi cinci de ani, mai spune ea.

Tresar.

Hmm...

Totuşi, nu cred că mă deranjează câțiva ani în plus.

- Nu-i nimic, spun eu înțelegător. Câți ani ai, de fapt?

În loc să răspundă, izbucneşte din nou în plâns.

- Mai mult, spune ea fără să se oprească din plâns.

Adevărul este că sunt puțin nemulțumit. Construisem în minte o femeie pornind de la fotografiile pe care mi le trimisese şi îmi venea foarte greu să renunț la ea. Femeia aceea avea treizecişicinci de ani. Începeam să am sentimentul că mă părăseşte cineva. Plusez cu atenție. Sunt de acord să mai las zece ani de la mine şi să reconfigurez, pe ici pe colo, femeia din mintea mea. Zic, cu o uşoară nesiguranță în glas, în speranța să fiu contrazis:

- Patruzeci şi cinci?

- Nu, zice ea.

Uf, slavă domnului!

Plânge. Apoi adaugă:

- Mai mult.

Mai mult de patruzeci şi cinci?! Cum naiba? Simt o uşoară amețeală. Inima începe să îmi bată mai repede. Nu

vreau cu niciun chip să renunț la femeia pe care o construisem cu atâta migală în minte iar ceea ce auzeam la telefon îmi punea serios în pericol fanteziile generate mai ales de partea obscenă a conversațiilor noastre anterioare. Deci, dacă are mai mult de patruzeci şi cinci, ce fac? Renunț?! La urma urmei, şi asta am văzut-o cu ochii mei, există femei de peste patruzeci şi cinci de ani foarte bine păstrate şi care, cu o mişcare sau două din fund, îi fac pe negustorii de viagra să dea neputincioşi din umeri. Femei care, odată pornite, pot ruina o întreagă industrie farmaceutică. Sau o pot face să înflorească. Depinde cum stai cu inima. Mă gândesc că poate am norocul să fie una din astea. Pe de altă parte, sunt un individ care, atunci când îşi pune ceva în minte, renunță greu. Pentru a-mi alunga orice emoții suplimentare mă hotărăsc să măresc intervalul cu încă un deceniu şi, retuşând cu douăzeci de ani fotografiile trimise pentru a mă obişnui cu ele, întreb:

- Cincincizeci şi cinci?

Simt cât de ridicat îmi este pulsul.

Ea plânge.

În sfârşit, spune:

- Nu, Mario. Mai mult.

Mai mult?! Cum naiba, mai mult?! De aici încolo începea gerontologia şi geriatria. Băile de sulf şi împachetările cu nămol. Cum adică mai mult de cincizecişi cinci?! Păi însemna că de fapt fotografiile alea nici măcar nu erau ale ei. Că femeia aia nici nu exista. Îmi cunosc poftele şi performanțele şi de aceea îmi place să cred despre mine că sunt un bărbat tânăr. Mai mult de cincizeci şi cinci de ani?! Păi... Mă ia amețeala.

Zic, nervos, dezamăgit:

- Optzeci?

Ea trece brusc de la plâns la râs. Făcusem, din punctul ei de vedere, o glumă.

- Hai, măi, de ce eşti rău? Am şaizeci şi doi de ani. Neîmpliniți!

Şi apoi adaugă, cu părere de rău:

- Vezi, ți-am spus eu că nu ai să vrei să te mai întâlneşti cu mine după aia...

- Ba mai vreau, zic eu, nervos.

O aştept deci acum pe doamna Filofteia, economist-pensionar, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, cu care se presupune că am o întâlnire amoroasă. Zilele de septembrie au un farmec special. Păstrează încă o parte din căldura verii şi o amesecă cu frica pe care mi-o inspiră frigul iernii. De fiecare dată când vine toamna sper, în cel mai mare secret, ca vara de fapt să continue. Să fie mereu soare şi cald. Să se încline adică puțin axa pământului ca să țină iarna la distanță. Probabil că la fel speră şi femeile care îşi fac injecții cu botox. Să mai încline puțin axa vârstei. Este pentru prima dată în viața mea când mă întâlnesc, cu intenții declarat sexuale, cu o femeie în etate. După convobirea telefonică reprocesasem întreaga situație şi, cu durere în suflet, renunțasem la femeia tânără din fotografii. E adevărat că pierdeam ce nu avusesem niciodată, dar chiar şi aşa mi-a fost greu. Pentru a mă alege touşi cu ceva din povestea asta, am hotărât să merg la întâlnire. Mă întreb şi acum dacă faptul că în clasa a IX-a de liceu câştigasem locul doi pe țară la olimpiada de biologie a avut vreun rol în decizia mea de a nu renunța la întâlnirea cu această poficioasă doamnă Filofteia.

La femei cochetăria este incurabilă. Desigur, dacă percepi cochetăria ca pe un şiretlic de care specia se ajută ca să se perpetueze, aceasta nu mai este câtuşi de puțin condamnabilă. Mă întreb totuşi cum de nu îmi dădusem seama că dacă ea acceptase, în urma negocierilor, că are şaizeci şi doi de ani, eu trebuia să mai adaug cel puțin încă cinci ani pentru a-i afla vârsta corectă. Spun lucrul acesta pentru că, acum când suntem împreună, unul lângă altul, la masă, îmi pare cu adevărat mai în vârstă de şaizeci şi doi. Nu îmi pot dezlipi ochii de la gura ei. Când vorbeşte, buza de jos face o cursă neobişnuit de lungă şi îi dezveleşe în întregime dinții. Sunt surprins. Dinții ei de jos seamănă foarte bine cu dinții pe care i-am văzut eu în satul bunicilor dinspre mamă, când eram mic, în gura unui cal bătrân pe care, în drum spre abator, un vecin îl legase cu frânghia de gardul bunicului. Sunt orientați spre în afară, de parcă Filofteia toată viața i-ar fi împins cu limba spre exterior reuşind în cele din urmă să îi încline spre înainte. Au vârful în întregime tocit. În jurul lor gingia s-a retras şi i-a dezgolit lăsând în urma ei pe fiecare dinte o banderolă neagră, calcaroasă. Migrația gingiei face ca dinții să pară mult mai lungi, ca nişte lopățele gălbui. Exact ca la calul acela bătrân care, în nefericita lui viață, triturase cu ei sute de pajişti comunale. Pe buza de sus, care e subțire şi încrețită şi nu se mişcă deloc când vorbeşte, are un puf negru, ca o mustață rămasă în stadiul de gazon tânăr. Lângă urechea stângă are un neg maroniu. S-a înserat şi suntem în parcul oraşului sub o copertină imensă pe o terasă luminată cu spoturi, ca o arenă de circ. Masa noastră este mai spre margine, şi de aceea nu este atinsă direct de lumină. Consumatorii sunt puțini. Soarele a dispărut în spatele

dealului de la orizont pe care în timpul zilei se vede ieşind dintre copaci turla unei mânăstiri. Ar fi aproape romantic dacă nu ar fi ireal.

Îi spusesem Filofteii că sunt din alt oraş. Drept urmare ea îşi închipuia acum că venisem de la depărtare special ca să o văd pe ea. Asta desigur că o făcea să se simtă deosebită, dacă nu chiar dorită. De fapt nu făcusem decât vreo zece minute venind pe jos din cartierul meu insalubru.

- Eu, pentru început am să îmi iau un coniac, zice ea după ce consultă meniul, foarte bine dispusă. Apoi ridică ochii spre chelneriță şi comandă ferm: Un coniac mare. Şi am să te rog să îmi aduci şi o feliuță de lămâie. Bine?

Mă aşteptam să fie puțin stânjenită de această postură în care se afla. În care ne aflam împreună. Ținând mai ales cont de toate obscenitățile pe care le schimbasem între noi pe net pe vremea când ea avea treizeci şi cinci de ani. Obscenități care se potriveau poate unei femei de treizeci şi cinci de ani dar care în gura unei femei de şaizeci şi cinci sunau halucinant. Ea nu pare însă deloc încurcată sau deranjată de situația aceasta. În schimb eu, deşi sunt un tip care a trecut prin multe, mă simt puțin nelalocul meu. Mă uit la ea, văd o bătrânică îngrijită, cu ochelari şi cu pielea de pe gât plină de încrețituri căreia probabil pe sub bluză îi atârnă până la buric două țâțe dezumflate şi nu îmi vine să cred că ea este cea care îmi scria pe net. „Mario, fii sincer, ai vrea să mă fuți?" mă întreba ea. Eu nu eram prost să zic că nu şi ziceam că da. „Şi unde ai vrea tu cel mai mult să mă fuți?" mă întreba ea. Eu, uitându-mă la fotografiile ei şi alegându-mi pe rând câte o poziție care se potrivea uneia sau alteia din poze, îi spuneam unde voiam

să o fut. Ea se declara de acord cu mai toate intervențiile mele în interiorul trupului ei. „Spune-mi, cum ai vrea să mă fuți, Mario?" mă întreba ea iar eu îi spuneam, detaliat şi plastic, cum voiam să o fut la ora aceea.

Chelnerița dă din cap în semn că a priceput şi îşi notează în carnețel.

- Eu am să beau o apă minerală, zic.

Filofteia se uită la mine surprinsă. Aşa face toată lumea când îmi comand apă minerală la restaurant. Nu te potriveşti, adică, cu filmele americane. E un semn că n-ai vână de bărbat. Eu însă îmi fermentez propriile alcooluri interioare de care sunt mai tot timpul beat aşa că nu am nevoie de altceva.

- Deci iată-ne, în cele din urmă împreună, zice zâmbindu-mi galeş după plecarea chelneriței. Sincer, nu mă aşteptam să mai vrei să ne vedem, zice ea volubilă.

- Ei, sunt un bărbat evoluat, răspund eu. De ce să nu mai vreau?

Chiar aşa, de ce să nu mai vreau? „Ai vrea să mă fuți în gură?" întreba ea inocentă iar eu, după ce mă asiguram de două ori că citisem corect mesajul ei, răspundeam extaziat da, da, da, încântat de aşa pomană căzută pe capul meu, bucuros şi nerăbdător să ne întâlnim cât mai repede ca să performăm chestiunea. „Şi eu cum ai vrea să stau în timp ce tu mă fuți în gură?" întreba ea supusă, gata să îmi satisfacă orice poftă. Iar eu inventam o postură cât mai fantastă din care să culisez în sfincterul ei şi să mă descarc acolo cu chiuituri.

Chiar bătrânica asta din fața mea.

Hmm...

Ceva, în toată povestea asta este, trebuie să recunosc, dezgustător. Nu, nu mi-aş pune niciodată, pentru nimic în lume, membrul bărbăției mele între dinții aceia tociți, sub gazonul acela pufos. Mi se pare de-a dreptul periculos. Aş putea fi triturat ca un ştiulete de porumb. Mărunțit. Şi mă mai gândesc şi că femeia asta are un copil. Dacă pe vremea tinereții ei de acum două zile băiatul avea doisprecece ani, înseamnă că astăzi trebuie să aibă în jur de treizeci şi cinci. Ce ar zice oare domnul arhitect, economist, inginer sau ce o fi el dacă m-ar vedea făcându-i aşa ceva mamei sale? Nu, zău, nu se cuvine. Nu.

Chelnerița ne serveşte cu cele comandate. Filofteia ridică paharul ca pentru a ciocni cu mine. Ridic şi eu sticla de apă minerală. Simulăm un ciocnit de pahare.

Zic:

- Pot să îți spun Teia?

Ea tresare, se uită uimită la mine şi rămâne cu paharul în dreptul buzelor, supefiată:

- Vai, ce drăguț, Mario! Eşti extraordinar! Extraordinar!!!

Zâmbesc puțin încurcat. Chiar că nu făcusem nimic ca să primesc calificativul ăsta. De multe ori, când am făcut în viață lucruri extraordinare, nimeni nu a observat şi nu a spus nimic. Chm... Desigur, lucruri extrordinare nu înseamnă neapărat lucruri bune.

- Zău? Aşa ți se pare?

Ea îşi umezeşte gazonul în coniac, apoi pune paharul pe masă şi, întinzând mâinile peste masă, ca şi cum ar fi vrut să le apuce pe ale mele, zice veselă:

- Exact aşa îmi spunea fostul meu soţ, dumnezeu să îl ierte! Exact aşa! Teia. Vaaai, nu pot să cred! Ce potrivеală! Eşti extraordinar, zău!

Cele câteva brăţări de aur pe care le poartă culisează înainte şi înapoi de fiecare dată când ridică paharul. Bluza de culoarea cafelei, dintr-un material scump, şi mărgelele de chihlimbar sunt elegante şi lasă să se înţeleagă că Filofteia are gust şi că a avut o viaţă îndestulată. Una din mâini i-a rămas pe masă. Mă uit la ea. Are o piele gălbuie, lucioasă şi subţire. Degetele îi sunt lungi şi descărnate, cu nodurile încheieturior mari, umflate de o formă de reumatism debilitant care nu mai ştiu cum se numeşte. Îi privesc mâna şi brusc îmi vine în minte scheletul uman din laboratorul de biologie care m-a fascinat tot liceul. Îmi trag, instinctiv, mâna mai spre margina mesei.

- Ce coincidentă, zic.

- Virgil a fost un bărbat foarte de treabă, zice ea. Daa, un bărbat excepţional!

- A murit? zic eu ca să înţeleg de ce folosise timpul trecut.

- Da, Sărmanul. A murit de vreo opt ani. Cancer, zice ea şi arată undeva spre corp.

Adică avusese cancer în corp.

Dau din cap empatic, solidar. Cred că toţi morţii sunt nişte oameni de treabă. Şi pentru că suntem în mijlocul unei întâniri amoroase, mi se pare potrivit să aduc vorba de iubire. Zic, coborând puţin glasul şi încercând să sun melancolic şi elegiac:

- V-aţi iubit mult?

Mă aşteptam la o efuziune de devoțiune retrospectivă în care ea să exclame dedicată că Virgil a fost bărbatul vieții ei. Doar că Filofteia nu face asta. Îşi ţuguie puțin buzele într-un efort de rememoare, se gândeşte câteva secunde şi spune simplu:

- El m-a iubit. Dar eu pe el nu.

Şi apoi soarbe din paharul cu coniac.

Brățările de aur culiseaza în jos. Trebuie că au fost cumpărate pe vremea în care carnația ei, ca volum, arăta cu totul diferit. I-au rămas largi.

Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta. De aceea, sunt încurcat.

- Era ceva în neregulă cu el? zic.

- În neregulă?! Nuuuu, nicidecum. Virgil era un bărbat foarte bine. Foarte arătos. Era înalt, blond şi atletic. Şi avea aşa nişte ochi de om bun! Mă alinta mereu, ştii...

Râde.

- Cum te alinta? întreb eu fără să îmi dezlipesc, în continuare, ochii de pe gura ei.

- În tot felul. Era inginer silvic şi din cauza asta, ştii, îi plăceau mult animalele şi păsările. El era mereu pe câmpuri şi prin pădurile lui. Ba turturica mea, ba căprioara mea, ba găinuşa mea. Sau mai ştiu eu ce animal îi venea lui în minte? Era tare nostim, zău! Să-l fi auzit! Mereu inventa câte ceva. Şi, cu toate că era o ditamai matahala de om, era un bărbat foarte tandru. Delicat şi atent. Niciodată nu uita sa îmi aducă flori de ziua mea sau să îmi cumpere câte ceva.

- Păi, zic, dacă era aşa cum zici, nu înțeleg de ce nu l-ai iubit.

- Nu ştiu, zice ea uitându-se în paharul cu coniac din care a băut deja mai mult de jumătate. Aveam o prietenă, Maricela. Multe prostii am făcut cu ea... Am fost odată la staţiune, numai noi două. Hmm... nici nu-ți închipui ce ne-am distrat, zice ea nostalgică. Chiar în prima seară când am coborât în barul hotelului la care stăteam am dat peste băieții de la o echipă de handbal. Erau şi ei cazați tot acolo. Uhuuu! Ce mai noapte! Doamne, ce noapte a fost aia! Maricela. Bună prietenă. A murit şi ea, dumnezeu s-o ierte. Dar, ce vreau să spun e că Maricela avea un bărbat tare frumos. Eu, în mintea mea, mereu îl comparam pe al meu cu al ei şi mereu îl găseam pe al ei mai frumos...

- Şi îl doreai pe celălalt?

Izbucneşte în râs. Chicoteşte ca un copil prins cu o poznă. Îşi ia mâinile de pe masă, se lasă în voie cu spatele pe speteaza scaunului şi zice foarte amuzată:

- Nu numai că îl doream, dar l-am şi avut!

Şi râde satisfăcută de fraza asta care i se pare foarte reuşită, atât gramatical cât şi comportamental. Curios, nici când râde, buza de sus nu i se mişcă absolut deoc. Doar cea de jos e zguduită de convulsii inegale care îi acoperă şi descoperă dinții tociți şi tiviți cu banderola de calcar.

Sărmanul Virgil....

- Maricela avea o mamă bolnavă la țară şi trebuia să o îngrijească, ştii. O dată la câteva zile trebuia să se ducă la ea să îi facă de mâncare, să o spele, să îi facă curat. Câteodată stătea şi peste noapte şi pleca la servici direct de acolo... Ăsta al ei, uite că nu îmi mai amintesc cum îl chema, era drăcos tare. Un brunet cu mustăcioară şi cu

nişte ochi negri care i se învârteau mereu în cap. Se purta numa' la costum. Cu cămaşă albă, cu pantofi de lac. Era tare frumuşel, zău. El m-a învățat multe. Râde iar. Apoi adaugă, din nou nostalgică: de la el am învățat Pedeapsa.

- Ce ai învățat? întreb eu nedumerit.

- Pedeapsa, zice ea. E o figură, n-ai cum să ştii.

- Şi pedeapsa asta cum e? întreb curios.

S-a înserat de-a binelea. Filofteia devine serioasă şi începe să îmi explice, clinic şi binevoitoare, în paşi mici, ca să înțeleg. Ca la grădiniță:

- Te aşezi pe spate pe pat...

- Aşa.

- Desfaci brațele în lateral...

- Aşa.

- Îți pui gâtul pe marginea patului..

- Aşa.

- Îți laşi capul peste marginea patului să atârne...

- Aşa.

- Şi deschizi gura.

- Aşa.

Ea deschide gura. Îi văd dentiția în întregime. Mi-o închipui stând cu capul atârnat peste marginea patului. Îi văd coapsele şi pulpele bătrâne încrețite, pielea creponată.

- Şi? întreb curios.

- Şi el ți-o bagă în gură.

- Aha, da, normal, zic, uşor siderat. Şi?

- Păi, şi mai ce? zice ea ajunsă cu explicația la sfârşit. Şi... te fute.

- Ahaaaa...

Sărmanul Virgil! În timp ce el bătea poetic câmpii, turturica lui dragă o lua în cioc de la un cioroi cu pantofi de

lac. Mi-l închipui pe Virgil. Un bărbat frumos şi încrezător. Nesofisticat şi sincer. Manierat şi corect. Cu un apetit sexual moderat. Un bărbat cu care femeii ăsteia îi făcea plăcere, în tinereța ei, să iasă de braț şi să se afişeze pe corso. Îl văd venind acasă într-o zi luminoasă de vară cu o rățuşcă sălbatică sub braț.

Nu mai ştiu ce să spun. Se lasă câteva momente de tăcere stânjenitoare.

- Păi, şi de ce îi spune Pedeapsa?

Dă din umeri. Zice:

- Nu ştiu. Probabil pentru că te doare gâtul în timpul ăsta. Şi nu ai aer.

Cred că am o față nedumerită deoarece ea se simte datoare să îmi dea o exlicație suplimentară. Zice, arătâd cu mâna spre bărbie:

- Nu ai aer pentru că ți-o bagă până în gât şi te îneci.

- Aha, asta era, zic simțind că mi se scoală. Da, da, da...

- Şi trebuie să respiri numai când el o scoate. Când o bagă, eşti blocată.

Încerc să mă pun în locul ei. Îmi închipui că stau pe spate şi că ceva gros îmi intră şi îmi iese din gură. Aşa este, simt că îmi obturează căile respiratorii. Îi dau dreptate.

- Aşa e, Teia. Ai dreptate.

- Dar, ştii, zice ea coborând tonul şi aplecându-se peste masă ca să mă poată privi în ohi de la apropiere, pentru mine nu era deloc o pedeapsă. Îmi plăcea!

Şi spunând asta, cum stau eu lângă ea pe scaun, bagă dintr-o dată mâna pe sub masă şi, într-o clipă, îmi apucă penisul şi mi-l strânge în palma ei descărnată. Brusc,

acolo sub masă, am o erecție de necrezut. Probabil de frică. Mă uit în ochii ei şi nu spun nimic. Ea îl simte în palmă, mare şi gros. Îl freacă o dată în jos, o dată în sus. Se uită la mine iar ochii ei mici de vrabie dementă îi lucesc aprinşi. S-a făcut noapte. Trebuie să îmi repet câteva date personale pentru a-mi recăpăta senzația de real. Îmi spun cum mă numesc şi câți ani am. Îmi spun unde m-am născut şi de ce mă aflu aici. Îmi spun că sunt pe terasa unui restaurant cu o doamnă în vârstă care, dintr-un motiv mai mult sau mai puțin limpede, mi-a luat penisul în mână şi mi-l freacă. Că totul este deci în regulă. Mă liniştesc. E în regulă. E în regulă. Da, da, este în regulă.

Filofteia dă drumul penisului şi încet, se aşează din nou cu spatele pe speteaza scaunului. Ia ultima înghițitură din pahar. Mă priveşte, peste buza paharului, insinuant.

Eu îmi mai spun o dată cum mă cheamă. Numele real. Şi, câți ani am. Vârsta reală. E în regulă.

Pe aleea de dincolo de terasă se plimbă tineri îndrăgostiți ținându-se unul pe altul pe după corp. Toată halucinația asta, în mod cu totul neaşteptat, m-a excitat. Sunt cuprins de o dorință amplă dar confuză. Îmi simt în chiloți membrul bărbăției întărit. Femeia de treizeci şi cinci de ani pe care o pierdusem atât de uşor îmi joacă acum în fața ochilor. O doresc cu intensitate.

Zic:

- Şi până la urmă femeia aceea din pozele pe care mi le-ai trimis cine este?

Ea dă să mai soarbă o gură de coniac. Vede că paharul este deja gol. Se uită în el. Se uită la mine. Apoi râde puțin. Îşi savurează reuşita. Zice:

- E Teodora. O nepoată de-a mea. De la o soră de-a lui Virgil.

Tresar. O nepoată?! Deci femeia aceea exista cu adevărat?! Ah, ar putea deci fi găsită. Simt că mă înviorez. Dintr-o dată totul pare posibil. Filofteia îmi devine brusc necesară.

Zic, cu precauție, să nu îmi trădez prea evident interesul pentru ea:

- E de aici?

- Da, e de aici. E medic. A fost şef de secție la spitalul județean.

Tresar din nou. Simt cum îmi creşte pulsul

- A fost?! Păi, cum adică a fost? Acum nu mai este?

Ea se uită drept în ochii mei. Nu ştiu ce fel de dioptrii are dar, prin ochelari, ochii ei par foarte mici. Zice:

- Nu, nu mai este. A emigrat în Canada acum vreo câteva luni.

Iau o gură de apă minerală. Canada este foarte departe iar deriva continentelor este descurajant de înceată. Rămân, prin urmare, abandonat pe țărmul ăsta pe care se află terasa, cu Filofteia, cu Virgil şi cu Mario în seara aceasta de septembrie atât de neobişnuită. Mă uit cu teamă la dinții tociți din gura femeii bătrâne din fața mea şi mă gândesc că poate din cauza prea multor pedepse îndurate de la unul şi de ala altul i s-or fi tocit în felul acesta. Când eram mic, romanțele mă făceau să plâng. Mă uitam la televizor cum o doamnă în vârstă cânta o romanță şi plângeam. Mă gândem la tinerețea dusă a părinților mei şi îmi era atât de milă că au îmbătrânit încât plângeam de ciudă că nu pot să fac nimic pentru a le aduce

tinerețea înapoi. Şi acum îmi vine să plâng. Mi-e atât de milă, retroactiv, de Virgil, încât îmi vine să plâng. Îl compătimesc atât de mult încât m-aş duce chiar acum la cimitir să îl dezgrop cu mâinile goale şi să plâng pe pieptul lui descărnat. Şi mă simt atât de vinovat față de el! Atât de vinovat încât i-aş aplica femeii ăsteia din fața mea o pedeapsă să-i sară din gură dinții toți dinții ăia scârboşi şi să mă țină minte.

Seara de septembrie începe să se răcorească. Beau din apa minerală fără să îmi fie de fapt sete. Doar ca să fac ceva. Mă uit într-o parte. Nu ştiu dacă frisonul care mă trece este unul de frig sau de frică şi nesiguranță universală. Sărmanul Virgil! Mă gândesc la el şi mă felicit că am fot într-atât de inspirat încât să divorțez la numai câteva luni după căsătorie. Şi apoi să nu mă mai însor niciodată. Nu. Nu mai vreau să ştiu cum fac amor oamenii în vârstă. Eu nu am să îmbătrânesc niciodată.

NU TE EXCITA

Zic, la telefon:

- Pe la unu şi jumatate dacă ajung e bine?

Ea ezită. Zice, cu îndoială în glas:

-Nu ştiu, nu cred. Am multă treabă.

Nu era exclus să fie adevărat. Agenția guvernamentală la care lucra avea un nume lung, cu multe neologisme în el, care la început m-a intimidat. Doar faptul că agenția conținea în titulatura ei cuvântul „guvernamental" îi dădea o greutate pe care eram tentat să o transfer asupra femeii cu care urma să mă întâlnesc. Îmi închipuiam că la o agenție guvernaentală nu pot lucra decât femei care să semene leit cu actrițele din filmele americane. În filmele astea e mereu vorba despre agenții guvernamentale şi depre multe femei care umblă elegante pe holurile respectivelor agenții cu un dosar la sub braț. Sunt mereu foarte preocupate şi au probleme grave de securitate națională, de atacuri din spațiu cosmic şi de încălzire globala. Şi, mai observasem, că indiferent dacă dosarul era unul gros sau unul subțire, femeile acelea erau mereu blonde şi sexi. Mergeau pe holuri dând ostentativ şi neliniştitor din şolduri. Purtau fuste strânse pe fund, desfăcute puțin în față, cât să le permită să păşească pe covoarele impecabile. Pantofii le erau mereu închişi la culoare ceea ce le făcea extrem de oficiale. Femei exemplare care rămâneau mereu doar exponate de probă pe care nu ai voie să pui mâna. Un fel de vitrină a feminității în care nu umblă nimeni niciodată şi pe care,

drept urmare, deşi toată lumea vrea, de fapt, chm... nu le ...chm... nimeni.

Zic:

- Atunci pe la două fără un sfert?

Ea ezită. Pare că vorbeşte cu cineva din apropierea ei. Mă gândesc că o fi încă în biroul guvernamental în care guvernul îşi prelungea puterea în populație şi prin această femeie. O aud şuşotind cu cineva. Pare că face nişte socoteli temporale. În fine, zice:

- La două. La două este cel mai bine. Vorbesc cu Geta să îmi țină ea locul.

Zic, cu gândul rătăcind aiurea la o Geta impersonală:

- Unde? Unde îți e ție cel mai bine?

- Tu unde eşti acum, zice ea repede?

Îi zic unde eram iar ea decide imediat:

- La metrou, atunci.

Îmi zice numele stației de metrou. Habar nu aveam pe unde venea stația respectivă dar asta nu avea nici un fel de importanță practică deoarece când eşti în metrou întotdeauna îți spune altcineva unde trebuie să cobori. Zic:

- Ies din stație sau mă aştepți tu pe peron?

- E un chioşc de ziare la ieşire. Te aştept lângă el.

Dau să închid. Apoi îmi amintec că nu ştiam cum arată. Zic:

- Cum te recunosc? În ce eşti îmbrăcată?

Aşteptam cu oarecare interes să îmi spună culoarea fustei. Oscilam să cred că e fie cafenie fie pur şi simplu neagră. Iar cămaşa fie albă fie bej.

Zice:

- Sunt în pantaloni albi. Şi o bluziță cu mâneci scurte, roz.

Ar fi trebuit să îmi fie suficient. Şi, ca să o recunosc în mulțime, desigur că mi-ar fi fost. Doar că uneori am un exces de interogație care de cele mai multe ori complică lucrurile şi crează, acolo unde nu sunt, probleme. Din excesul interogativ de care vorbeam, întreb:

- Eşti blondă?

Ea râde. Lucrul ăsta m-a surprins. Nu mi se păruse că spusesem ceva hazliu. Dar râsul ei mi s-a părut de bun augur. Îmi amintesc că odată, demult, când eram mai tânăr, o femeie inteligentă şi frumoasă din San Francisco, Mary Barton pe numele ei, care insistase mult să ne căsătorim dar pe care, deşi era frumoasă, blondă, proporționată şi nervoasă, a trebuit să o refuz deoarece avea un fel de a se depila care îmi producea o iritație insuportabilă de fiecare dată când mă apropiam de picioarele ei, mi-a spus un lucru de care am ținut, în câteva ocazii, ce-i drept, puține, seama. Mi-a spus aşa: dacă nu poți să faci o femeie să termine, atunci măcar fă-o să râdă! Acum, desigur, nu era cazul să o fac pe doamna de la Guvern să geamă la telefon dar faptul că o făcusem, fără să ştiu cum şi de ce, să râdă, mi s-a părut o reuşită. Ea râde. Are un râs sănătos, de clasă muncitoare. Mi-o închipui dintr-o dată ca pe o femeie puternică, lată în umeri, cu gâtul gros, gata să ridice de pe podeau agenției o halteră grea pe care să o arunce pe biroul şefului în semn de dezacord de principiu. În fine, se opreşte din râs şi zice:

- Mă iei la mişto?

Sunt din nou surprins. Țigănească la guvern mi se pare nepotrivită însă, sincer, efectul a fost unul pozitiv.

Crea deja un fel de intimitate la distanță, prin telefon, care nu putea fi decât benefică pentru momentul în care urma să ne vedem. Am înțeles repede. Adică dacă îi spuneam că era blondă însemna că îi depreciam inteligența.

Zic:

- Nu....

Şi aici tare aş fi vrut să adaug numele ei dar mi-am dat seama că nu mi-l mai aduceam aminte. Ah, nu o pot sfârşi decât într-un soi Alzheimer autistic. Stau al naibii de prost cu memoria. Iar femeia mi-l spusese de câteva ori. Elena sau Maria. Sau parcă Esmeralda.... Ceva de genul ăsta... Totuşi nu puteam să risc să îi aproximez numele la telefon pentru că dacă i l-aş fi greşit prea mult sunt convins că Guvernul nu ar fi fost deloc încântat şi ar fi putut emite o ordonanță de urgență prin care să anuleze întâlnirea din gura metroului. Sau, poate şi mai rău.

Zic:

- Voiam doar să ştiu ce culoare de păr ai ca să te reperez mai uşor.

Ea zice repede:

- Roşcat!

Şi în glasul ei detectez o urmă de mândrie. Ca şi cum ar fi vrut să îmi dea de înțeles cum că adică era o femeie trendy, care ştia ce înseamnă moda şi ce se poartă. Pentru mine a fost însă o veste proastă. De vreo doi ani toate femeile din țară erau vopsite roşcat. Pe stradă sau în dormitoare, în birourile instituțiilor sau prin microbuzele mici şi înghesuite cu care făceau naveta de la sate, femeile din țară erau roşcate. O epidemie de roşcat se instalase în toate ca o mutație genetică. Mi-ar fi plăcut să îmi spună că este blondă. Nu ştiu de ce, că doar mie nu mi-au plăcut

niciodată şi nu îmi plac nici acum blondele. Dintotdeauna mi-au dat senzația că ar fi bolnave şi că ar suferi de o fragilitate provenită din ceva degenerativ.

În fine, acum, asta era. Roşcată. Zic:

- Lung?

Ea râde din nou. Zice:

- Scurt.

Scurt?! Ce naiba! M-am neliniştit. Să fi făcut tot drumul ăsta degeaba? Niciodată nu am erecție în prezența femeilor trecute de patruzeci de ani care sunt tunse băiețeşte.

Zic:

- Foarte scurt?

- Lasă că vezi tu, zice ea.

Avea dreptate. Apoi mi-am dat seama că vorbeam de câteva minute bune şi că s-ar fi putut ca respectiva conversație să coste cam mult. Da, uneori sunt îngrozitor de meschin. Şi, paradoxal, deşi ar trebui să îmi fie ruşine cu astfel de lucruri, eu le consider binevenite deoarece ele îmi echilibrează prea multele calitați pe care le am. Unei femei să nu îi dai niciodată un bărbat perfect. Nuuuu.... Femeia trebuia să facă dintr-un păcătos, un sfânt. Ei îi trebuie un bărbat cu defecte pentru care să îl cicălească mereu, pe care să i le impute la fiecare câteva ore şi pe care să le folosească ca scuze definitive atunci când îl înşeală. De aceea îmi place să recunosc că am defecte. Deşi, hmmm... e şi aici un skepsis: nu trebuie să ai anumite defecte.

Zic:

- Bine, ne vedem la două.

- Te pup!

Închid telefonul încercând să îmi şterg de pe obraz pupatul ei. Puține expresii mă deranjează mai mult decât pupicul ăsta tembel. Te pup! Uhhh! Mă uit la ceas. E soare. E cald. E o zi de vară în tot ce are ea mai demonstrativ: lumină orbitoare, fierbințeală, uscăciune, sete, moleşeală, asfalt topit, umeri căzuți, sinucigaşi care se răzgândesc mereu. Începe să îmi pară rău că nu mi-am luat de dimineața sandalele galbene de piele şi că mi-am pus pantofii ăştia negri cu şiret în care simt cum mi se umflă tălpile. Ar fi incorect din partea mea să nu recunosc că îmi transpiră picioarele şi, din perspectiva asta mă gândeam ce dumnezeu urma să fac cu şosetele în cazul în care... Pentru că, după cum bănuiesc că a simțit în nări toata lumea, şosetele, în zilele astea de vară, miros al naibii de urât dacă le porți în pantofi cu şiret.

Poate că pare cam fără legătură dar trebuie să spun dintotdeauna mi-a fost foarte frică de autoritate. În particular, de autoritățile statului. Şi în acelaş timp am avut un dispreț profund pentru cei care le exercitau şi o dorință pătimaşă de a-i confrunta. Am şi făcut-o de câteva ori şi de fiecare dată a ieşit prost. Pentru mine, desigur. Uneori chiar foarte prost.

Îmi amintesc cum într-o dimineață am ieşit gol din cortul în care dormisem pe malul mării şi chiar mă întindeam din toate încheieturile în lumina gălbuie a zorilor când o vecină dintr-un alt cort, după ce mă privise într-un fel anume, şi-a țuguiat buzele şi a fluierat încetişor, admirativ:

- Uhuu....

M-am întors spre ea. Zic:

- Ce e?

Ea arată spre picioarele mele dezgolite şi, dând din cap ca şi cum ar fi înghiţit ceva cu poftă, zice:

- Maaamă, ce noapte!

Eu, pe moment, din cauza vinului băut în seara precedentă, nu mai îmi aminteam conţinutul nopţii. Nu înţelegeam la ce se referea tânăra. Apoi m-am uitat şi eu la picioarele mele. Eram plin de vânătăi. De sus, de pe buci şi până jos la glezne eram plin de vânătăi lungi şi groase. Soarele dimineţii cădea pe ele şi le făcea să pară valuri de carne vinete, în relief. Lucrul ăsta m-a surprins foarte tare. Apoi, în următoarea secundă mi-am amintit. Aha! Erau urmele bastoanelor de cauciuc şi ale blacheurilor metalice de miliţieni care mă trântiseră pe ciment şi mă bătuseră pe îndelete în seara precedentă. Nu le plăcuse părul meu lung împletit în şuviţe. Guvernul nu putea tolera pe teritoriul naţional astfel de şuviţe împletite într-un cap de bărbat. Fiind mult mai greu să se apuce să mi le despletească, patrula de caporali musculoşi, hotarâse, cum laude, că era infinit mai simplu să îmi aplice corecţia contondent. Pentru mine, desigur, era nepotrivit dar, aşa cum am observat, nu mă puteam opune decât verbal. Iar aceasta era o idee foarte proastă pentru că neologismele pe care le foloseam când le vorbeam despre Jean Jacque Russeou îi enervau şi mai tare. Am înţeles mai tarziu că ei nu făceau decât un exerciţiu practic de scriere după dictare şi nu erau cu nimic vinovaţi. Aşa îşi scria pe vremea aceea guvernul hotărârile pe trupul celor care aveau oxiuri suplimentari şi se scărpinau în fund lăsându-şi plete sau dormind în găşti amorfe pe plaje pustii. Cu cerneală violetă. În linii lungi şi drepte, dureroase la pipăit. Am zâmbit strâmb către vecina slăbănoagă căreia îi creştea în cap o claie imensă de

păr negru şi inelat. Şi care, de altfel, părea singura parte a corpului ei care merita atenție.

- Chiar aşa, ce noapte guvernamentală, am zis pe plajă în tinerețea mea de atunci, din ce în ce mai îndepărtată...

Eram acum în deplinătatea masculinității mele, la mijlocul celui de al cincilea deceniu de viață. Astronomic vorbind era corect doar că mie mi se părea că, la nivel de individ, purtam vârsta aceea ilegal. Prin urmare, în prezența bărbaților si a femeilor de aceeaşi vârstă aveam de multe ori o senzație de delict, ca şi cum aş fi pătruns cu o legitimație falsă într-un club care nu era decât pentru adulți. Dintotdeauna mi s-a părut că toți oamenii care începeau acolo unde mă terminam eu se comportau mai matur şi mai responsabil decât o făceam eu în situații similare. Un exemplu era şi faptul că astăzi venisem în oraşul acela care mi se păruse dintotdeauna toxic nu ca să mă întâlnesc cu doamna dela Guvern ci pentru nişte chestiuni de familie pe care le aveam de discutat cu un frate. Da, am acolo, printr-un cartier pe care îl confund mereu cu un altul, un frate vitreg pe care îl văd atât de rar încât de fiecare dată uit ce vârstă aveam la intâlnirea precedentă. Dar nu m-am putut abține să nu o sun pe doamna în cauză. Sunt un gigasexual. Un terrasexual. Englezul crede despre sine că doar el şi câinele turbat sunt suficient de neghiobi să iasă afară în soarele unei amiezi de vară însă exact acelaş lucru îl face şi un suprasexual. Este atât de cald încât simt că mă topesc şi după vreo sută de metri pe trotuarul fierbite în pantofii din ce în ce mai strâmți, încep să mă întreb dacă făcusem un lucru bun

sunând-o pe Esmeralda. Mă hotarâsem, în mintea mea, să îi spun Esmeralda pentru a-mi fi mai uşor să mă descurc cu ea. Nu mai cunoscusem până atunci pe nimeni pe care să o cheme Esmeralda şi asta mă putea ajuta mental. Îmi amintesc vag unde este cea mai apropiată staţie de metrou şi mă îndrept spre ea. Mergând, mă văd reflectat în vitrine şi asta nu îmi place. Nu numai că sunt de fiecare dată surprins de propria mea imagine dar, văzându-mă, eram obligat să mă gândesc la mine şi la ceea ce făceam în momentul acela.

Îmi place să port întotdeauna în minte o schiţă, oricât ar fi ea de sumară, a viitorului apropiat şi de aceea eram mulţumit că ştiam cu exactitate ce aveam de făcut. Am ajuns în staţia de metrou cam devreme. Este două fără douăzeci când uşile vagonului glisează lateral şi puhoiul acela de lume iese compact. Mă îndrept către scări şi mă las dus înainte. Odată ajuns la suprafaţă, trebuie să mă postez lângă un chioşc de ziare şi să aştept cuminte trecerea celor douăzeci de minute. Şi probabil a altor zece sau cincisprezece din cele pe care le va întârzia ea oricum. În jumătatea aceea de oră de lângă chioşc urmează să mă zgâiesc la trecători, să îi descompun în constituenţi imediaţi pentru ca mai apoi să încerc să le recompun, fragmentar şi fantast, vieţile lor de nimeni ştiute.

Şi asta este exact eea ce intenţionam să fac.

Numai că entropia este ubiquă şi permanentă.

Toţi doctorii, artiştii fotografi, chiromanţii şi ghicitoarele în diferite stadii larvare recomandă să mergem cu ochii în sus, privind cerul şi acoperişurile clădirilor, nicidecum pământul şi praful lui. Sunt întrutotul

de acord că au dreptate. Eu de la o vreme am obiceiul acesta prost de a merge cu ochii în pământ. Ce vreau să spun este că atunci când am ridicat în sfârşit ochii din bombeuri mai aveam numai vreo trei trepte de urcat şi ajungeam la suprafață. Şi cînd am ieşit din nou în soare, am tresărit. Lângă chioşcul de ziare, în pantaloni albi şi o bluziță roz cu mâneci scurte, tunsă scurt şi vopsită roşcat, cine era? Cine era?

Bună întrebare. Chiar aşa, cine era?

Esmeralda venise cu o jumătate de oră înainte la întâlnire!!!

Hmm!

Trebuie că era tare curioasă!

M-a recunocut din prima clipă deşi nu mă văzuse niciodată în realitate iar fotografia pe care i-o trimisesem pe net o prelucrasem în Photoshop şi mă arăta cu câțiva ani mai tânăr. Mi-a făcut cu mâna când încă nici nu ieşisem cu totul din gangul adânc al metroului şi s-a îndreptat imedat către mine. Asta m-a surprins atât de mult şi atât de plăcut încât m-a binedispus. Şi, cu toată căldura aia insuportabilă pe capul meu, am devenit dintr-o dată foarte indulgent şi foarte binevoitor. Rezultatul a fost că am zâmbit. La zâmbetul meu toată fața ei s-a luminat. A zâmbit şi ea larg, arătându-şi dinții şi, nu ştiu de ce, a clătinat puțin din cap. Probabil în semn că era mulțumită de ceea ce vedea. Senzația aceea de intimitate pe care o avusesem cu câteva minute înainte când am vorbit cu ea la telefon a revenit brusc iar urmarea a fost că în clipa în care am ajuns față în față, voluntară şi dezinhibată, Esmeralda a întins gura să ne pupăm. Şi, dus de avântul acelei microclipe de destin care părea atât de propice, eu însumi

m-am aplecat puțin înspre ea şi ne-am pupat de două ori. Câte o dată pe fiecare obraz. De fapt doar o atingere. O atingere suficientă însă pentru ca ea să se simtă îndreptățită să mă apuce imediat de mână. M-a luat de mână şi apoi, ca un cuplu care era împreună de mulți ani ieşit la o plimbare duminicală, am pornit-o agale împreună în josul unui bulevard larg, străjuit de copaci înalți şi de ambasade şi ambasadori de tot felul.

Aveam o senzație de ireal foarte confortabilă. Mergeam de mână cu o doamna care lucra pentru guvern şi pe care, datorită aglomerației de la gura metroului, nici măcar nu ajunsesem să o văd prea bine. Acum trăgeam din când în când cu ochiul la ea, din profil, discret, ca să nu par lipsit de maniere. Aş fi putut, desigur, să mă opresc în fața ei ca să o examinez pe îndelete ca pe un bun pe care urma să îl utilizez. Dar mi s-a părut mai gentil şi mai romantic să merg alături de ea, în cadența pe care ea o impusese din sandalele cu toc înalt şi subțire cu care lăsa urme în asfaltul moale al trotuarului, mai degrabă să mi-o închipui decât să o văd direct. De altfel, din câte îmi puteam da seama din poziția mea de mers, părea a fi în regulă. Altfel spus, mergeam de mână în josul bulevardului cu o femeie generică, foarte convenabilă, fără istorie, fără trecut, fără viitor, doar cu un prezent care conținea în el numai echipamentul anatomic, bine reprezentat, necesar pentru întâlnirea cu un bărbat. Mi-era greu să îmi închipui o situație mai convenabilă decât asta în care mă aflam. O femeie echipată anatomic corespunzător, curată, bine dispusă, cu poftă de vorbă, dezinhibată şi dispusă să ia întâlnirea aceasta pe cont propriu. Mi s-a părut că ştia

dinainte tot ce va urma. Că făcuse adică deja un traseu de plimbare prin oraş, că stabilise probabil locurile în care ne vom opri, în care ne vom vorbi, în care mă va chestiona, în care se va destăinui. Inclusiv locul în care vom merge probabil după ce tot acest preambul romanțios se va fi epuizat cu folos. Extrem de confortabil. Mă scutea de orice efort de organizare şi de orice strategie suplimentară de abordare. Mi-am dat seama că nu aveam altceva de făcut decât să par decent, binecrescut, să par că iau lucrurile în serios. Că sunt acolo trup şi suflet. Desigur, din când în când trebuia să mai strecor căte o remarcă plină de umor. Nimic nu prinde mai bine la o primă întâlnire dintre un bărbat şi o femeie decât câteva porții zdravene de râs în comun. Am auzit de femei care s-au măritat cu bărbații lor doar pentru că aceştia le făceau să râdă. Băieți de gaşcă, glumeți, care spuneau mereu lucruri hazlii, poante şi care erau mereu în centrul atenției grupului cu care ieşeau în oraş. Odată ajunşi acasă însă, surprinzător, începeau să ceară de mâncare şi, din nimic, deveneau ursuzi, prozaici şi se simțeau nedreptățiți de destinul lor. Desigur, bărbații aceştia, după ce îşi epuizau rezerva de glume şi bancuri, nu mai aveau ce să spună şi atunci începeau să le facă pe femei să plângă. Şi femeile plângeau, plângeau, plângeau şi, în urma partajului, se alegeau cu copiii şi cu apartamentul. Iar ei cu maşina. Rablagită. Însă de cele mai multe ori, chiar aşa rablagită cum era, ei tot mai puteau să plimbe cu ea o doamnă sau o domnişoară care să râdă cu capul dat pe spate la glumele lor luate de la început. Făcusem deja vreo sută de metri în josul bulevardului ținându-ne de mână iar Esmeralda vorbea fără încetare. Se dovedea, cu fiecare pas făcut, femeia perfectă pentru

astfel de întâlniri. Se întorcea din când în când spre mine şi mărea ochii şi ridica din sprâncene când încerca să mă convingă că nu îi fusese deloc uşor să o facă pe Geta să îi țină locul. Că a trebuit să îi promită că şi ea la rândul ei, când va suna soțul iar ea nu va fi în birou, îi va spune că e la şefa. Că e plecată adică cu şefa. Nu îmi era clar ce voia să spună dar am dat înțelegător din cap ca şi cum pricepusem lucrurile în toată profunzimea lor şi că eram întrutotul de acord. În dreptul ambasadei Turciei, a trebuit să ne oprim puțin pentru că tocmai se deschiseseră porțile de fier şi din curte ieşea un cortegiu oficial de maşini negre în care dormitau nişte grămezi mari de carne cu mustăți dese şi stufoase şi cu guşă sprijinită până departe în jos pe piept. Am profitat de întrerupere şi m-am întors către ea. Era într-adevăr roşcată. Exact nuanța aceea inconfundabilă de roşcat național cu care se vopseau navetistele acrite încă de tinere şi, în general, toată interfața feminină a instituțiilor publice sau private. Din bluzița roz cu mânecuțe care i se înnoda într-un fel de funde elaborate la nivelul umerilor, îi ieşeau brațele care mi s-au părut puternice, chiar musculoase, ca şi cum Esmeralda ar fi făcut într-adevăr exerciții fizice cu greutăți în timpul liber. În general nu îmi place să fiu strâns în brațe prea tare în timpul actului acela intim pentru că mă oboseşte. Un bărbat trebuie să facă o serie de mişcări. Şi, desigur, trebuie să fie lăsat să le facă. Ei bine, țin minte că, mai în tinerețe, pe când locuiam singur într-o garsonieră aproape goală de la un etaj superior, a rămas într-o seară la mine până mai târziu o învățătoare care voia cu tot dinadinsul să îmi demonstreze ceva. Nu mai ştiu ce. Îmi amintesc doar că la un moment dat am pus mâna pe ea şi am început să o

dezbrac. La câțiva nasturi mai recalcitranți ai bluzei m-a ajutat şi ea, că le ştia metoda. Ce vreau să spun însă este faptul că după ce s-a lungit pe spate pe canapeaua mea de catifea iar eu m-am suit peste ea şi am încălecat-o, a început să mă strângă cu brațele şi să mă lipească de ea atât de tare, atât de puternic încât nu numai că începuse să mă doară brusc gâtul şi omoplații dar nici nu mai puteam să mă mişc deloc. Îşi făcuse roată brațele în jurul meu şi mă apăsa atât de tare pe ea încât abia mai respiram. Intrase într-un fel de spasm. Auzisem de penis captivus dar de un homo întregus captivus nu auzisem nimic. Mă luase frica. Avea o putere de luptător de sumo. Am crezut că mor. Nici vorbă să mai ajung să dau din cur sau să îi nimeresc cum trebuie intrarea care o erotiza şi o dementiza în halul acela. Mă strângea foarte tare. De parcă voia să stoarcă din mine tot ce mâncasem în ziua aceea şi în ziua precedentă. Mă cuprinsese o panică la fel ca cea pe care o simt cei care sunt pe punctul de a se înneca într-o apă adâncă. Norocul meu a fost că la un moment dat a apucat-o un tremurat, de parcă i se descărcau în sânge larvele de anofel, care a ținut-o vreo câteva secunde bune, după care, încordându-se, a strigat ceva, tare, tare, nu am înțeles ce, şi apoi, brusc, s-a înmuiat ca o cârpă. Şi a rămas sub mine ca o păpuşă de cârți. Uhh... mă dureau deja oasele spinării. De atunci mă țin departe de profesoare şi învățătoare. Brațele Esmeraldei erau însă frumos conturate şi armonios echilibrate ca lungime şi grosime. Nu am putut să nu mă gândesc însă, chiar şi numai pentru o clipă, ce s-ar fi întâmplat dacă ea m-ar fi strâns cu brațele alea puternice la fel cum făcuse cu ani în urmă învățătoarea. În principiu, guvernul putea oricând

strânge pe oricine dorea oricât de tare dorea de orice organ dorea. Mi-am zis însă că nu era cazul să mă îngrijorez prosteşte. Bluzita îi era decupată în dreptul pieptului şi lăsa să se întrevadă adâncitura obraznică dintre sânii adunați în cupele sutienului. Adâncitura pe care mizează atât de mult femeile ca să intimideze un bărbat când îi vorbesc de aproape. M-am gândit că şi guvernul are țâțe care pot fi folosite de noi, ăştia care nu eram la guvernare. Păreau în regulă. Pantalonii albi erau largi şi trei sferturi. Mi-era destul de greu să îmi dau seama ce fel de forme ascundeau în interiorul lor însă i-am observat glezna şi mi-a plăcut. Era subțire şi corect arcuită. Totul părea în regulă. Lucrurile începuseră bine. Prin dreptul ambasadei Argentinei am observat că de fapt în mâna cealaltă ducea o plasă de plastic mare pe care era scris numele unui supermarket transnațional. Cu toate că o făceam cu întârziere, m-am repezit totuşi şi i-am luat-o din mână. Când am făcut asta ea a dat din nou din cap, aşa cum dăduse când mă văzuse prima oară, în semn că aprecia pozitiv ceea ce făceam.

Zice, râzând puțin, ca de o poznă pe care tocmai o făcuse:

- Am trecut pe la magazinul meu preferat şi nu m-am putut abține. Mi-am mai luat nişte pantofi.

Apoi, ca şi cum ar fi făct de fapt o poznă de proporții, adaugă conspirativ, solicitandu-mi o complicitate vinovată:

- Nici nu vrei să ştii cât am dat pe ei!

Eu zâmbesc şi, instinctiv, dau să mă uit în pungă. Ea duce repede mâna deasupra pungii şi zice:

- Nu, nu, lasă, nu pe stradă.

Chiar nu mă interesau pantofii. Dar interdicția aceea pe care o instituise cu un simplu gest al mâinii m-a iritat puțin. Nu, iritarea aceea nu era deloc un lucru rău deoarece atunci când sunt supărat pe o femeie, neavând alte modalitați să îmi exprim suficient de demonstrativ supărarea, le posed mai cazon, mai aprig. Mai reuşit. Or asta însemna că, dacă mai mă supăra cu vreo două trei chestiuni, puteam până la urmă să trec peste disconfortul erectil produs de părul ei scurt şi să o scot într-un fel sau altul la capăt cu ea. În subsidiar mă întrebam ce sumă astronomică putuse oare să plătească pentru pantofii aceia şi ce salarii aveau cei asociați atât de osmotic cu guvernul.

Prin dreptul ambasadei Ghanei şi-a desprins puțin mâna din mâna mea şi şi-a şters transpirația de pe ea cu o batistuță de hârtie. Apoi m-a cuprins din nou, cu oarecare grabă, de parcă aş fi putut pleca între timp dacă nu era suficient de rapidă. M-a strâns ceva mai tare. Atunci am simțit, cu mirare, cât de aspră îi era palma. Ca şi cum ar fi avut pe toată suprafața ei nişte rizuri mărunte cu care putea pili şi aplatiza tot ce atingea. Era cam plinuță şi, deşi asta mă făcea să cred că în pat va fi leneşă şi că va trebui să fac eu cea mai mare parte din muncă, mi-am spus că, deh, ce să fac, aşa se întâmplă întotdeauna. Nu poate fi chiar totul perfect.

Intraserăm în parc.

Era un parc mare cu alei asfaltate pe care alergau ca nebunii copii şi oameni pe biciclete şi pe patine cu rotile. Era mult mai periculos decât pe trotuar. Dar era

umbră şi răcoare iar asta compensa din plin pericolul de a fi izbit. Niciodată nu am fost vreun atlet. Îmi place mai mult să lenevesc în interioare fanariote, pline de perne şi sofale moi mai degrabă decât să alerg pe piste de zgură sau să fac exerciții fizice prin săli cu echipamente scumpe ce par a face totul singure. Ochisem banca asta de când intrasem pe alee. Era mai ferită, pe o alee mai îngustă, secundară. La umbră. Numai bună pentru un confensional în aer liber, potrivit scopului pentru care ne întâlnisem. Eram mulțumit că în parc nu mai erau vitrine în care să mă reflect.

Zice:

- Hai să ne aşezăm puțin aici.

Deşi am sesizat imediat că în aer plutea un vag miros de w.c.-eu în curs de vidanjare, după ce m-am uitat de câteva ori în stânga şi în dreapta ca să văd de unde venea izul acela, fără să reuşesc, m-am declarat de acord.

Zic:

- Hai!

- Dacă nu fumez o țigară, mor, zice ea. Hai să stăm aici, că doar n-o să fumez în timp ce merg. Sunt femeie, ce naiba!

Deci fuma. Proastă veste... Mă lăsasem de fumat din evul mediu al puținei mele vieți iar renunțarea la fumat a fost concomintentă cu renunțarea la fumătoare. Da, oricât ar părea de paradoxal în cazul unui megasexual ca mine, renunțarea la fumat a adus cu sine şi renunțarea la femeile care fumează. De atunci, din depărtarea aceea nu mai mă culcasem cu nicio fumătoare. Tocmai pentru că încercasem. Încercasem odată, într-un concediu în care de fapt îmi plănuisem să meditez. Era o femeie cu buze mari,

umflate şi proeminente care te duc cu gândul la tot felul de plăceri perverse şi cu nişte ochi mari şi leneşi. Părea în regulă. Când am dat însă să o sărut mirosul acela şi gustul de tutun rămas în toată gura ei până adânc în gât, printre dinți sau ataşat pe țesuturile moi, mi-a produs un dezgust violent. Parcă tocmai muşcasem dintr-o bucată de bălegar proaspăt hidratată şi rumenită în cuptorul cu microunde. Am simțit că mă înec. Mi-am scos limba dintre buzele ei acidifiate de tutun, mi-am desprins buzele de pe gura ei şi am icnit de vreo două ori ca atunci când îți rămâne ceva în gât. Între picioarele mele efectul a fost, ca să mă păstrez în domeniu, acela că dintr-un trabuc gros şi aromat, numai bun de dus la gură, sau oriunde în altă parte, am rămas cu o țigaretă scurtă, slim, pe care o dai gata din două fumuri.

- Fumezi? pun eu inutil întrebarea la care ea tocmai dăduse răspunsul.

Scoate o altă batistuță de hârtie din poşeta albă şi şterge îndelung banca cu ea. Eu sunt îmbrăcat în blugi. Pun sacoşa cu pantofi alături, în stânga mea. Mă aşez fără menajamente. În fine, după ce se declară mulțumită de felul în care luceşte banca, trage puțin de pantaloni în sus, ca să nu facă genuchi, şi se aşează.

- Da, măi, fumez. Ce să fac?

Suntem amândoi aşezați. Eu picior peste picior. Ea cu picioarele lipite unul de altul, decent, cu genuchii puțin flectați, cu sandalele înainte.

-De mult? întreb eu.

Ea nu răspunde încă. Caută prin poşetă pachetul. Îl găseşte. Apoi caută bricheta. Suntem unul lângă celalalt pe bancă. Dinamica comunicării se schimbă. Nu mai avem

scuza mersului. Îşi aprinde ţigara. Trage cu poftă şi exhală fumul cu un fel de şuierat. Îi place.

- Nu prea de mult, zice ea, fără să se mai întoarcă de data asta înspre mine ci privind drept în față, printre arborii de pe marginea cealaltă a aleii.

Mă leg de subiectul ăsta pentru că îmi dau seama că era un moment important în economia întâlnirii. Acolo pe bancă trebuia începută o conversație semnificativă. Nu prea ştiu de unde să o apuc. Zic, la întâmplare:

- Nu ai încercat să te laşi?

Ea trage din țigară cu poftă. Zice, parcă puțin iritată:

- Am încercat. Dar pot?

- Păi de ce nu poți? zic eu, stupid.

- Eiii...

Devine mai meditativă. Stă cu fața privind înainte, la copacii de vis-a-vis, puțin adusă de spate. Se află într-un moment în care se pregăteşte să cadă în interiorul ei însăşi. Trebuie să o ajut. Mă gândesc la câteva întrebări care ştiu că se potrivesc în astfel de momente.

- Probleme? zic eu serios.

Ea priveste în continuare înainte şi zice încet dând drumul fumului:

- Probleme?! Hmm... Cine nu are probleme?

Chiar aşa.

Totuşi, pe o bancă în parc, la o primă întâlnire nu este loc pentru două persoane care au amândouă probleme. Măcar unul trebuie să inducă celuilalt un sentiment reconfortant de salvare, de iertare totală, de înțelegere şi de optimism. Întâlnirea trebuie să dea cel puțin unuia senzația ca este recuperat din infernul în care

trăieşte. Aşa se formează şi se acumulează dorința de a-ți arunca hainele de pe tine. De bucuie că cineva te scoate din rahatul tău zilnic. Dacă amândoi au probleme şi se plâng, nu e bine. Nu trece mult şi vine momentul în care abia aştepți să scapi de celălalt, jenat, după ce te-ai plâns de toate lipsurile şi loviturile încasate de la viață.

Prin urmare, zic dezinvolt:

- Eu nu am probleme!

Ea nu reacționează imediat, ca şi cum nici nu ar fi auzit ce spusesem. Abia după ce mai trage o dată din țigară cu ochii în arboretul de vis-a-vis, se întoarce de-a dreptul curioasă spre mine. Zice, neîncrezătoare:

-Chiar aşa?

- Chiar aşa, răspund eu sigur pe mine.

- Nu te cred, zice ea făcând ochii mari şi lăsând capul într-o parte.

- Păi de ce nu mă crezi, o întreb eu?

Ea face un gest de stupefacție cu mâna în care ținea țigarea. Fumul face nişte rotocoale interogative prin aerul parcului.

- Păi, nu ştiu... Toată lumea are probleme în vremurile astea. Tu nu vezi?

Nu părea deloc începutul unei conversații romantice. De altfel vocea ei era la fel ca şi brațele: groasă şi musculoasă, hotarâtă, de parcă mereu ştia exact ce trebuia să spună şi să facă. Dădea impresia unei femei puternice, sigure pe sine, care îşi construieşte prezentul şi îşi anticipează viitorul pas cu pas, cu precizie, în deplină cunoştință de cauză. Dar asta nu însemna deloc că doamna aceasta atât de voluntară şi care purta undeva pe umeri, pe lângă fundițele savante ale bluzei roz, o parte din

responsabilitatea guvernării, nu avea nevoie şi nu tânjea în intimitatea ei după episoade romantice şi după mângâieri neruşinate. Era ciudat: nu puteam să îmi dau seama dacă voiam sau nu voiam să mă culc cu ea. Era cam mare. Cam musculoasă. Avea o voce cam bărbătească iar frizura aducea cu cea a unui struț ale cărui pene fuseseră deja recoltate. Eu intru cu uşurință în erecție doar atunci când e vorba de a salva prințese neajutorae şi cu probleme de sănătate mintală care zac lascive în ghearele dragonilor. Să nu se înțeleagă că aş fi vreun viteaz care se luptă cu dragonii şi le taie capetele. Nu. Nici pe deparet. Le salvez numai atunci când, din cele mai varii motive, dragonul lipseşte din castel. Urăsc încleştarile violente. Îmi închipuiam cum ar fi fost să o iau în brațe, în pielea goală pe doamna aceasta care părea atât de puternică şi să o trântesc pe un pat. Sincer, eram chiar îngrijorat. Habar nu aveam dacă aş fi putut să o ridic de la pământ pentru că eu cu muşchii nu stau grozav. Dacă mă împiedicam cu ea în vreo cută a covorului şi cădeam amândoi grămadă pe podea? Puteam să mă zgârii. Şi ea s-ar fi putut lovi. Şi apoi, pentru ca lucrul ăsta să se poată întâmpla, ne-ar fi trebuit totuşi o podea. Hmm... de mult nu mai fusesem atât de nehotărât. Pentru că cea mai ieftină podea la un hotel în capitală nu o găseam sub un milion jumate, iar eu nici nu eram sigur că o să am o erecție suficientă pentru conservarea stimei de sine în prezența acestei doamne dela guvern. Cu banii stau cam prost. O socoteală simplă şi clinică îmi arăta că, în cazul în care ar fi trebuit să plătesc o cameră la hotel, aş fi ajuns ca un orgasm să mă coste, punând la socoteală şi alunele, în jur de 90-100 de euro. Ceea ce, față de media națională a prețului per orgasm,

este nu numai descurajant dar şi jignitor de mult. Desigur, s-ar putea obiecta că nimeni nu mă oprea să am mai multe orgasme din aceiaşi bani. Adevărat numai în aparență deoarece, dintr-un defect probabil fiziologic, probabil emoțional, am nevoie de mult, de foarte mult timp până să ajung la el. La orgasm, vreau să spun. Odată, cu o doamnă respectabilă dntr-un frumos oraş de munte a trebuit să mai plătesc o zi suplimentară la hotel tocmai pentru că dimineața nu mai avea putere să se ridice din pat. E uşor pentru un bărbat neatent să intre în cheltuieli foarte mari. Se ajunge în situația neplăcută ca un orgasm să te coste cât o rată la frigider. Totuşi, cum stătea aplecată înainte şi fuma, partea din față a bluzei i se depărtase de corp şi îi descoperea acum țâțele aproape pe jumătate. Privite de la atâta apropiere, în ciuda îndoielilor mele, țâțele ei rotunde aveau asupra mea un efect pe de o parte hipnotic iar pe de altă parte unul stimulativ. Mă făceau, punctual, să vreau să par inteligent şi masculin. Este adevărat că atât timp cât sunt strânse şi adunate una lângă alta în cupele sutienului, mai toate țâțele, ale mai tuturor femeilor, par rotunde şi ferme. Doar după ce îşi scot sutienul şi vezi ce gradient de împrăştiere capătă ele în cădere liberă poți să te pronunți în deplină cunoştință de cauză asupra calității lor.

- E ciudat, zic, că te-ai apucat de fumat atât de târziu. De obicei oamenii, dacă nu se apucă până pe la vreo douăzeci şi ceva de ani, nu se mai apucă deloc.

Îmi spusese în una din conversațiile noastre de pe net că are patruzecişidoi de ani.

Mi s-a părut că a oftat puțin.

- Tu ai copii? mă întreabă ea din senin.

Întrebarea ei mă ia cam pe nepregătite. Dar mă recompun uşor şi îi răspund:

- Nu, nu am.

Acesta era adevărul.

- Tu ai? o întreb şi eu la rândul meu, încercând să pun în glasul meu puțină căldură.

- Păi, tu nu ştii? zice nemulțumită de puțina mea ținere de minte. Am două fete. Ți-am mai spus o dată sau de două ori, pe net.

Aşa era. Îmi amintesc că îmi povestise despre cât de gros era fumul de țigară la ele în casă unde, la etajul patru, cu vedere spre stradă, erau trei femei care fumau în acelaş apartament: ea şi cele două fete ale ei. Una în ultimul an de liceu iar cealaltă în primul an de facultate. Şi toate, dumnezeu ştie din ce supărări, luau fumatul foarte în serios. Cel puțin câte un pachet pe zi. Fiecare. Ba îmi amintec că făcuse atunci chiar şi nişte socoteli în care folosise regula de trei simplă pentru a afla suma finală cheltuită lunar pe țigări. Şi mai îmi amintesc ce senzație de excitație mahomedană m-a trecut când ea mi-a descris cum dimineața îşi beau toate cele trei femei cafeaua înghesuite pe nişte tabureți în bucătărie. Imediat le-am văzut fundurile aşezate pe tabureți. Şi tălpile goale în papucii pufoşi. Mi le-am închipuit în pijamale subțiri şi moi de bumbac, cu ochii lipiți de somn răspândind un miros dulceag de trupuri de femeie abia trezite din aşternuturi călduroase, pe jumătate încă adormite, calde, numai bune să primească în ele dragostea unui bărbat viril. Şi m-am închipuit imediat mângâiat şi încălzit de toate trei deodată prin aşternuturi fine şi albe de mătase chinezească.

Conversațiile despre cu totul altceva decât ceea ce te interesează cu adevărat sunt periculoase. Pot lua turnuri în care te laşi antrenat pe nesimțite şi poți să o sfârşeşti cu uşurință în propriile tale goluri de memorie şi de interes. Iar asta, când stai pe bancă cu guvernul, nu este nici elegant, nici util. Drept pentru care încerc să pun puțin pathos în glas şi zic cu mirare, compasiune şi admirație contrafăcute:

- Irina, tu eşti singură cu două fete?!

Ea se întoarce şi se uită la mine cu un fel de stupefacție. O clipă mă simt intimidat. În următoarea clipă însă îmi dau seama ce greşeală făcusem şi îngheț. Îi dădusem un nume. Inima a început să îmi bată repede, repede. Sunt un tip orgolios. Dezgustător de orgolios. Numai la gândul că aş putea să fiu prins că nu ştiu ceva, că improvizez sau că pur şi simplu mint mă ia o amețeală periculoasă. Aşteptam cu inima cât un purice reproşul şi iritarea ei. Perfect legitime.

Însă mişcarea browniană nu este deloc cu totul lipsită de sens, aşa cum se crede îndeobşte în fizică. Ceva din felul în care s-au mişcat particulele memoriei mele când am pronunțat numele acela aleator de femeie a transformat momentul acela infinitezimal şi anonim în unul de referință pentru viața mea viitoare. De atunci am devenit mistic şi am început sa cred în minuni: îi nimerisem numele.

- Da, sunt singură cu două fete.

Din glas răzbate o urmă de amărăciune. Trage din țigarea rămasă acum doar un chiştoc. Apoi continuă:

- De când m-a lăsat nenorocitul ăsta, eu trebuie să mă descurc cu toate. Şi cu casa, şi cu masa, şi cu şcoala, şi cu banii...

Nu sesizase partea contrafăcută din îngrijorarea mea şi luase întrebarea de bună. Drept urmare se simte îndreptățită la compasiune şi ajutor. Un ajutor de undeva. Să vină de undeva, de oriunde, un ajutor. Şi pentru că acesta nu vine de nicăieri, preferă să arate că ştie să îşi ducă singură durerile. Mai priveşte, ca într-o scenă de film în care se ajunsese la momentul unor confesiuni dureroase, puțin în arborii de vis-a-vis, dusă, apoi aruncă enervată chiştocul de țigară şi îl striveşte sub talpă. Mi s-a părut că îl striveşte cu o forță exagerată. M-am gândit că poate aşa ar fi vrut să îi strivească şi capul nenorocitului la care se gândea. Sau o altă parte, mai delicată, a trupului său. Apoi, pe neaşteptate exclamă cu ciudă, cu neputință, cu un reproş retroactiv dureros şi nenecesar:

- Din cauza lui m-am apucat de fumat. Înțelegi? Şi, uite, acum nu mai pot să mă las!

Dau din cap cu multă înțelegere.. E un moment de slăbiciune pe care trebuie să îl folosesc. Întind mâna şi, protector şi suprarealist, îi cuprind în ea una din mâinile ei plin de compasiune. Învățasem în lunga mea viață de burlac că atunci când nu îți poți folosi, din motive de lipsă de idei sau potrivire psihică, gura pentru a vorbi, e bine să îți foloseşti mâinile pentru a mângâia şi pipăi. Fără explicații. Ea îşi lasă mâna în mâna mea, şi, deşi pielea de pe palma ei este aspră şi neplăcută la atingere, mă fac că nu are nicio importanță. O trag mai lângă mine. Ea vine mai lângă mine şi îşi lipeşte umărul de umărul meu. Nu mă pot abține şi, deşi e ziua în amiaza mare, am

patruzecişicinci de ani şi suntem într-un parc aglomerat, duc cealaltă mână la fel de suprarealist spre pieptul ei şi îi pun, decorativ şi senzual, palma pe unul din sânii ei rotunzi. Ea tresare însă nu zice nimic. Doar vibrează. Fac palma căuş şi îi prind sânul în el prin materialul subțire al bluziței roz. Nu spune nimic, e cu privirea puțin în lateral față de mine, mă lasă să mă joc nestigherit cu sânul ei. Îmi place. Mi se pare în continuare suprarealist şi de aceea estetul hebefren din mine simte cum între picioare îmi apare o palpitație. Îi strâng sânul puțin mai tare cu o mişcare semicirculară, de parcă aş vrea să îl deşurubez. Ea geme încet. Chiar atunci trece pe lângă noi în viteză un grup de copii hipercalorici pe rotile lăsând în urma lor un siaj de vânt. Mă aplec spre urechea ei şi, în timp ce încă mai deşurubez fără grabă la sânul ei, ca într-un tablou cubist, zic, aproape şoptit, romanțios şi cald:

- Mai lasă-le dracului de țigări...

Se făcuse târziu. Mai aveam un tren peste vreo douăzeci de minute iar dacă nu îl prindeam pe ăsta, pentru următorul trebuia să stau prin gară până spre dimineață întinzându-mi oasele pe scaunele tari şi jerpelite din sala de aşteptare. De obicei în sălile de aşteptare miroase urât iar pe mine, pentru că am avut hepatită când eram mic, un miros rânced de cur nespălat mă omoară. Prefer să stau în picioare toată noaptea pe un peron pustiu. De fapt nu ştiu foarte sigur dacă am avut hepatită când eram mic dar ştiu că un coleg din clasa a II a C a avut hepatită şi se lăuda mereu cu asta. Şi asta mă enerva. De fapt, îl invidiam pentru că fetele se strângeau mereu în jurul lui şi îl ascultau cu atenție când se apuca el să le spună despre

hepatită şi să le arate nişte pastiluțe mici, roz. Îl uram. Eu, în afară de o zgârietură căreia îi rupeam mereu coaja ca să continue să sângereze, nu aveam ce să le arăt. De altfel, mi-a şi rămas un mic semn de la zgârietura aia pentru că până la urmă s-a infectat. Fierbințeala zilei se potolise iar oraşul radia acum cu ultimile puteri căldura strânsă în piatra clădirilor la fel ca un fier de călcat scos din priză dar a cărui talpă încă era călduță. Încercam să nu mă gândesc la nimic. Stăteam cuminte pe scaunul meu de lângă geam în troleibuz. Voiam doar să ajung cât mai repde la gară şi de acolo acasă, în liniştea şi simplitatea schimnică dar familiară a camerei mele, şi, să mă culc. Mă întâlnisem cu fratele din cartierul sosie a altui cartier şi, neavând niciunul nimic mai bun de făcut, ne-am certat. Urât. Urât de tot. El m-a înjurat. Eu l-am înjurat. De mamă. Ceea ce este oribil, oedipian şi imprescriptibil. Adevărul este însă că, fiind frați numai de tată, el are altă mamă decât am eu. Si invers. Privite astfel, înjurăturile nu mi se mai păreau atât de apocaliptice. Iar când în spatele meu am auzit doi bărbați înjurându-se cu glas scăzut de mamă, de parcă îşi şopteau amical unul altuia un secret, pentru că unul îl călcase pe celălalt pe bombeu, m-am simțit eliberat şi m-am liniştit. Aş fi putut foarte bine să adorm însă povestea Irinei Esmeralda mă ținea treaz. Mă cuprinsese o milă dureroasă şi stânjenitoare acolo pe banca din parc când, după ce i-am masat de câteva ori sânul şi mi-am apropiat insinuant şi fierbinte buzele de urechea ei, ea s-a decongelat dintr-o dată, s-a înmuiat şi a început povestea aceea halucinantă despre soțul ei. Căpătase în mine o încredere pe care nu o meritam deloc. Poate că felul în care mă uitam la ea în timp ce îmi povestea o făcea să creadă că mă interesa

povestea ei. Prostii. Mă uitam la ea iar prin minte îmi treceau cu totul altfel de gânduri. Dar nu pot nega că nu auzeam, totuşi, ce spunea. Nenorocitul fusese, şi probabil încă mai era, şeful poilției județene dintr-un județ de prin centrul țării. Îți dai seama câți bani câştiga? Eu nu îmi dădeam seama. Mulți ai dracului, îți spun eu. Bani cu ghiotura la el. Un nenorocit de curvar. Daaa, dar era un bărbat bine şi foarte pedant. L-am admirat mereu pentru asta. Era tot timpul impecabil. Ştii, o scamă nu găseai pe el. Curat şi ordonat. Uniforma îi părea mereu ca scoasă din cutie şi, oricât de beat se întâmpla să ajungă acasă, pentru că, ştii, se mai îmbăta, chiar destul de des, primul lucru pe care îl făcea era să îşi scoată uniforma de pe el şi să o aranjaze cu grijă pe umeraşul pe care eu i-l păstram mereu agățat de speteaza unui scaun, de lângă şifonier. Să îl aibă la îndemână. Abia pe urmă se ducea la baie să vomite. Dacă trebuia să vomite... Dar, sincer, de ce să îl vorbesc de rău, nu vomita prea des pentru că era rezistent la băutură. Doar că râgâia. Şi asta nu se potrivea cu statura şi alura lui. Era un bărbat frumos, nemernicul dracului, că de-aia mi-a şi plăcut şi m-am dus după el. Eu, din senin, am făcut o socoteală simplistă şi m-am gândit că, teoretic, era posibil ca fostul ei soț să fi făcut, în vremea tinereții lui, parte din echipa de caporali care din exces de conştiință profesională, despleteau cu bocancii codițele studenților. Toți îi dădeau de băut. Iar mie îmi zicea că pleacă în misiuni. Secrete, bineînțeles. Îți dai seama în ce hal mă mințea? Lipsea cu zilele. Primea câte un telefon când eram lângă el şi ziceea numai, da, da, da. Şi pe urmă zicea o oră. Adică, înțelegi, la ora aia se întâlneau... Şi pleca fără să mai îmi zică nimic. Înțelegi?

- Biletul dumneavoastră s-a văzut?

Apoi a izbucnit în plâns. Un plâns liniştit, nezgomotos, înecat în pumni. Femeia aceea musculoasă care doar cu câteva minute înainte mi se părea că e în stare să mişte munții din loc, s-a transformat dintr-o dată într-o găină distrusă şi îndurerată, părăsită mişeleşte, degradant şi iremediabil de un animal de bărbat frumos care vomita numai după ce îşi punea uniforma pe umeraş. Copiii continuau să zboare pe lângă noi țipând în piruete şi salturi acrobatice iar ea plângea acum în fața mea, un necunoscut care nici măcar nu o simpatiza, cu fața în pumni. Doamne, câtă durere trebuie să fi simțit în momentul acela! Sau, cât de bine trebuie să se fi simțit că în sfârşit avea un ascultător în calitatea căruia credea şi care putea să îi perceapă aşa cum se cuvine dimensiunile tragedei ei personale, unice în lume. Undeva, spre stânga, se vedea un lac. Murdar, plin de resturi. De fapt eram stânjenit de această intimtate macabră apărută brusc între noi în public dar am observat cu stupefacție că plânsul ăla şi toată tânguiala ei aveau asupra mea un efect stupefiant: mă excitau. Sexual. Eram nedumerit. Trebuie că e ceva pofund în neregulă cu mine. Văzând-o cum plânge acolo pe banca aceea în dreptul căreia ajungeau din când în când şuvițe de aer care purtau în ele izul de vidanjă, musculoasă şi mare, necunoscută, neajutorată dar cu țâțele deja întărite, anonimă şi disponibilă, dintr-o dată mi-a venit să mă urc pe ea. Da, am simțit tentația de a mă reped asupra ei. Ca pe o pradă care deja sângera. Să rup cu dinții din gâtul ei. Să o încalec acolo pe bancă şi să o penetrez pe la spate până în măruntaie, adânc şi tare, repetat. Să îi strâng

ţâţele în mâini şi să şi să îi simt pachetele lungi de muşchi lipite strâns de corpul meu.

Şi asta în ciuda traficului pietonal voayer şi a tunsurii ei descurajante.

Dar eu sunt un tip educat.

Recunosc peisajul care precede gara. Mă ridic în picioare şi îmi fac loc printre ceilalţi pasageri din troleibus. Magazinele, terasele, strada, au început să îşi aprindă luminile. E seară. Mă uit la ceasul de la telefon şi văd că mai am numai un sfert de oră. Dau să bag telefonul în buzunar dar chiar atunci telefonul sună. Numărul mi se pare cunoscut. Troleibusul opreşte şi, împins de la spate, cobor pe trotuarul din faţa gării. În fine, încă nesigur de identitatea celui care mă sună şi cu gândul la casa de bilete, duc telefonul la ureche.

- Da?!

- Eu sunt!

Ea era. Esmeralda.

- Zic:

- Buna, Irina.

Trebuia purtată, desigur, o scurtă conversaţie. Întreb, politicos însă cu gândul în continuare la casa de bilete:

- Ce faci? Ai ajuns cu bine acasă?

- Da, mulţumesc, zice ea repede. Am ajuns cu bine. Tu ce faci?

- Eu?!

Am ezitat puțin înainte de a-i răspunde. Trebuia să îmi dau eu însumi seama mai întâi ce făceam. În cele din urmă zic, cu totul la întâmplare, fără logică:

- Bine.

Ea continuă pe acelaş ton, interogativ, interesat:

- Unde eşti?

- Unde sunt?! întreb eu sincer mirat. Cum adică unde sunt?

- Da, unde eşti?

Mă uit în jurul meu să îmi dau seama unde sunt. Văd că sunt în apropierea gării. Zic:

- Sunt la gară. Mă duc acasă.

Urmează un scurt moment de tăcere. Apoi ea zice:

- Măi, uite, ştii de ce te-am sunat? Nu îmi mai găsesc deloc pantofii. Nu cumva a rămas sacoşa cu pantofii mei la tine?

În prima clipă nu înțeleg despre ce este această conversație. Apoi, în momentul care urmează, îmi dau seama că primul lucru pe care trebuia să îl fac după ce ajung acasă era să merg la un vindecător. Din ăla cu bioenergie. Preferabil o vindecătoare. Pantofii ei la mine?! Dar nu îşi scosese nicio clipă pantofii acolo în parc. Procesez rapid, poliedric. Pantofii ei la mine? Apoi simt cu groază că în mâna stângă îmi atârnă ceva. Mă uit cu frică în jos, către propria mea mână stângă. Port în mâna stângă o sacoşă de plastic care nu este a mea. Pe ea scrie numele unei companii transnaționale. Îmi aduc aminte de ambasada Argentinei. Umblasem o zi întreagă cu o pereche de pantofi într-o sacoşă fără să o observ. Mă înjurasem de mamă cu fratele meu în prezența pantofilor. Mă privisem în vitrine şi nu îmi observasem sacoşa din

mâna stângă. Era o chestiune serioasă. Foarte serioasă. Mă simt cu totul pierdut, îngrijorat, dezamăgit de mine însumi.

Zic pierit:

- Ba, da, aşa este... Sacoşa e la mine.

Ea exclamă, bucuroasă, extaziată:

- Ahhhhh! Dacă ai şti ce m-am speriat!

Rămân prostit, cu telefonul la ureche, privind involuntar la picioarele trecătorilor. Eu peste zece minute aveam trenul. Un tren pe care dacă nu îl prindeam, aveam de chinuit o noapte întreagă prin sala aia împuțită de aşteptare.

Face o pauza, apoi exclamă din nou:

- Dacă ai şti ce m-am speriat!....

În fine, după starea de siderație inițială, îmi revin întrucâtva. Zic:

- Sunt la gară şi peste zece minute am trenul. Iar altul nu mai am până dimineața. Cum facem? Ajungi tu rapid până aici?

- Nuuuuu, răspunde ea repede de parcă eu tocmai aş fi spus o enormitate care trebuia îngropată imediat, să nu se răspândească. Nu pot să vin.

Mă uitam la picioarele oamenilor, la tălpile cu care mergeau şi mă gândeam că pentru Freud nu a fost decât floare la ureche să redefinească confesionalul ca panaceu pentru recuperarea orgasmelor pierdute. Toată lumea are nevoie din când în când de hemoragia această de sinceritate pentru a-şi regla viața personală.

De aici hipnoza confesiunii.

Şi de aici, excesul.

În cele din urmă mă cuprinsese, acolo pe bancă, un sentiment abstract de ireal şi inutil. Îmi povestea şi îmi tot

povestea iar eu, din cauza copiilor hipercalorici, a căldurii de iulie şi a unui fel de-al meu personal şi bolnăvicios de a percepe lumea, nici nu o mai puteam urmări. Cred că mi se făcuse foame. Tânguiala ei ajunsese să nu mai aibă niciun rost. Mă uitam la ea ca printr-o perdea de ceață iar ea tocmai îmi povestea cum domnului acela fercheş, cu uniforma impecabilă, atât de iubit şi apreciat de subalternii cu care petrecea multe ore în şedințe operative prin separeurile restaurantelor de lux, nu îi păsa nici cât negru sub unghie de fetele lui şi nu le trimitea niciun ban. Nimic! Nu le trimitea nimic. Nici măcar de ziua lor de naştere. Vreun pachet. Sau nişte bani. Nu. Nimic. Nenorocitul. Înțelegi? Şi mă privea direct în ochi, sinceră, încrezătoare, aşteptând ca eu să îi rezolv această problemă. Să mă duc adică la domnul colonel de poliție şi să îi ordon să vină la ea imediat şi să o iubească mult. Foarte mult. Să îi trasez ca sarcină de serviciu urgentă să îi dea înapoi anii pierduți, speranțele şi visele, frumusețea unei familii stabile şi iubitoare. Să îi ordon să o iubească numai pe ea şi salariul să i-l aducă numai ei şi copiilor ei. Dar eu nu mai aveam poftă să mă duc nicăieri şi nici puterea magică pe care o aştepta ea dela mine. Renunțasem şi la a-i mai masa şi deşuruba sânii. Care, trebuie să recunosc, arătau frumoşi. Povestea cu atâta lux de amănunte încât, în detaşarea care mă cuprinsese față de tot ce spunea ea, m-am gândit pentru o clipă să o întreb dacă, în schimbul unei sume oarecare, nu ar dori să îi devin biograf personal. Nu mai simțeam de mult pofta de a sări pe ea şi de a o poseda acolo în parc. Povestea ei circula prea detaliată prin mine. Simțeam doar cum mă apuca o sfârşeală şi cum începeam

să fiu din ce în ce mai convins că nu mă aflam în locul potrivit.

Mai aveam cinci minute. Zic, ridicând involuntar tonul:

- Păi, Esmeralda, atunci cum vrei să facem?

Câteva clipe nu se aude nimic în telefon. Apoi întreabă nedumerită:

- Ce zici?!

- Zic, cum facem? Că eu peste cinci minute iau trenul.

- Lasă asta, zice ea cu o undă de nesiguranță în glas. Cum mi-ai spus?.

- Cum adică cum ți-am spus? întreb eu fără să înțeleg la ce se referă.

- Mi-ai spus Esmeralda?! întreabă ea încet.

Pentru prima dată mu mai ştiu ce să spun. Mă uit la trecători în speranța secretă a unui ajutor tacit.

- Da, cred că aşa ți-am spus, recunosc încet, spăşit. Te-ai supărat?

Ea oftează îndelung în telefon şi am impresia că începe să plângă... Mă uit îngrozit la ceas. Mai sunt mai puțin de cinci minute. Am să mă urc fără să mai îmi cumpăr bilet.

- Nu, nu m-am supărat, zice ea încet.

Aş fi fost foarte fericit dacă se supăra. Aş fi făcut la rândul meu pe supăratul, aş fi închis şi aş fi luat-o la fugă spre peroane. Aşa însă, fără un motiv pentru a fi bădăran, mă simțeam dezorientat şi neputincios. Încercam să îmi aduc aminte cu exactitate câți bani mai aveam prin buzunare pentru cazul în care trebuia să caut pentru noapte vreo cameră de hotel. Puține lucruri mă

exasperează mai mult decât să plătesc milioane de lei pentru a aţipi puţin în nişte aşternuturi care mai păstrează încă în ţesătura lor gemetele cuplurilor care au dormit în ele cu câteva nopţi înainte.

Zic, cu un început de părere de rău că mă născusem bărbat:

- Deci, cum facem cu pantofii?

Ea, contrar obiceiului ei, nu răspunde imediat. O aud cum respiră în telefon. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că e ceva straniu în vocea ei scăzută şi intensă. Încet, tărăgănând cuvintele, spune un lucru la care nu mă aşteptam şi care, chiar atunci când totul părea sfârşit, schimbă în întregime situaţia şi deschide o perspectivă nouă asupra acelei seri de iulie:

- Vino tu la mine.

Abia după ce mi-a deschis uşa şi am intrat pe gresia străucitoare din hol, pe care era să şi alunec din cauza pantofilor mei cu şiret, am înţelesc cu adevărat rezultatul real al calculelor pe care mi le făcuse ea folosind regula de trei simplă. Mirosea a tutun atât de tare încât părea că mirosul vine direct din varul pereţilor. Toată lumea are acum gresie în holul de la intrare, în bucătărie şi în baie. Albă. Ca de spital. Recunosc că am intrat în casa ei cu oarecare emoţie. Ca femeie, Esmeralda era un exemplar neobişnuit care nu mai fusese de mult strâns în braţe, mângâiat şi pătruns de un bărbat. Am fost surprins din prima clipă. Se recompusese. Părea mult mai proaspătă acum decât pe banca din parc. Faţa îi era curată, ca de copil, şi zâmbea. Zâmbea frumos, poate tocmai pentru că zâmbetul ei era felul ei de a conversa cu mine acolo pe hol.

Se fardase de curând iar pe pleoape se vedea o strălucire albastră discretă care îi stătea bine. Părea din nou aceeaşi fiinţă tonică şi puternică pe care o văzusem în prima clipă când am ieşit din metrou. De fapt, dacă e să fiu sincer, nici nu era o femeie urâtă. Zâmbesc şi eu. Tot ca o conversaţie din care celălalt să poată înţelege numai ce îi convine. Brusc însă, mă neliniştesc. Mi se pare că de undeva, din altă cameră, aud pe cineva vorbind. Doar îmi spusese că e singură, că fetele au plecat la Club şi că se întorc abia dimineaţa. Îi întind punga de plastic cu pantofii. Ea o ia, o deschide, se uită fugitiv înăuntru ei, vede cutia de pantofi. Dau să mai fac un pas spre interior.

- Descalţă-te aici, zice ea dintr-o dată.

Am tresărit.

Să mă descalţ?! Cum adică să mă descalţ?

Zic, puţin indispus:

- M-am şters pe preşul de la intrare. Şi sunt curat.

Eu dacă nu ating pământul cu pantofii, nu mă simt bărbat. Cum lui Samson îi stătea puterea în plete, aşa îmi stă mie puterea în pantofi. Adică în pantofi sunt un leu. Pune-mă într-o pereche de papuci de casă şi faci din mine un căţeluş. Un băiet cuminte şi ascultător.

- Descalţă-te, zău, zice ea cu tonul acela hotărât de la metrou.

Mă uit la ea cu un început de enervare. În fine, îmi scot cu oarecare dificultate pantofii şi observ că şi ea, deşi poartă o fustă neagră foarte elegantă până la mijlocul genuchiului, este de fapt în papuci de casă. Roşii şi pufoşi. Sunt indispus de manevra asta, totuşi zâmbesc. În curând şosetele mele cu care umblasem toată ziua prin căldura verii vor începe să miroasă urât. Las pantofii într-o poziţie

civilizată care pe ea însă nu o mulțumeşte. Se apleacă, îi apucă pe amândoi într-o mână şi îi aşează într-o altă poziție lângă perete, în linie dreapta cu alte câteva perechi de sandale. Rămân în şosete pe gresia albă, călduță. Apoi, arătându-mi drumul cu mâna, zice, amical dar autoritar:

- Hai aici, în camera asta.

Nu, nu mai era nimeni altcineva în casă, mă îngrijorasem degeaba. Cel pe care îl auzisem vorbind era televizorul. În camera în care tocmai intrasem şi care semăna atât a dormitor, pentru că avea în ea un pat mare lipit de perete, chiar sub fereastră, dar şi a sufragerie pentru că avea în mijloc o masă cu patru scaune cu speteze înalte, ca de protocol, era aprinsă o veioză pe noptiera de lângă capul patului. Crea un efect de umbre pe pereți. Pentru intimitate. Numai că televizorul, la care o femeie alarmantă prezenta o ştire despre cum un cetățean îi despicase capul cu toporul femeii sale pentru că aceasta voia sa divorțeze, făcea mai degrabă camera să semene cu sala de recreere a unui azil pentru pacienți cu boli terminale.

- Stai jos aici, spune ea şi îmi arată un scaun.

Trag scaunul şi mă aşez. Îmi pun sub masă tălpile una peste alta, de parcă mi-ar fi frig. Simt şosetele umede. Mă aştept ca din moment în moment cineva să îmi dea cu toporul peste ele. Sau măcar cu un făcăleț. Vulnerabil şi cuminte, încep să mă uit la televizor. Ea rămâne în dreptul uşii.

- Ia spune, cu ce te servesc? zice ea amabilă de acolo.

Zic:

- Nişte apă. Eventual un pahar cu apă minerală.

Ea face ochii mari.

- Eiii, apă! Asta-i bună! Cum apă?!! întreabă ea mirată sincer de această alegere a mea atât de nebărbătească. Am un whisky foarte bun. L-a adus aia mare. Sau o vodkă finlandeză.

Trebuie că arătam foarte patetic aşezat cu coatele pe masa ei din dormitor, cu tălpile în şosete încălecate sub masă, refuzând ca un copil care nu are încă vârsta legală ofertele ei de băuturi rafinate. Simt că scad în ochii ei.

Zic:

-Nu, lasă. Doar nişte apă.

-Dar de un muscat ottonel ce zici? întreabă ea lăsându-şi, ca într-o formă de alint inocent, capul într-o parte.

Ce situație! Ah! Chiar nu aş vrea să o supăr. Pe de altă parte mă gândesc că dacă mă supără suficient, poate îmi găsesc un motiv bun de a pune mâna pe ea. Zic:

- Nu, nu beau vin. Un pahar cu apă minerală ar fi bun. E al naibii de cald.

- Hai, măi, ce naiba! Un strop de vin, acolo. Am şi mai sec, dacă vrei.

Adevărul este că niciodată, nici chiar atunci când încă mai obişnuiam să beau câte ceva, nu am băut vin fără să am pantofii în picioare. Cât despre whisky, să îl bei în şosete mi se pare un demers axiologic periculos. Atât la nivel individual cât şi aşa, în general, la nivel mondial.

Ea aşteaptă cu nerăbdarea unei gazde impecabile răspunsul meu. De opțiunea mea poate depinde numărul de orgasme pe care şi le-ar putea procura în noaptea care urmează. Îi văd uimirea reală de pe față. Nu poate concepe că există bărbați cărora băutura li se pare scârboasă. Fața îi

este toată un zâmbet de serviabilitate. Dar eu ştiu că niciodată nu mi-a plăcut vinul. Absolut niciodată. Nici whisky-ul. Nici vodka. Nici nimic. Şi ştiu că dacă iau doar o gură de vin o să mă indispun al naibii de rău.

Femeia cu capul despicat cu toporul a dispărut. Urmează un atentat cu bombă într-un restaurant select în care 23 de clienți proiectați pe pereți în bucăți mai mari sau mai mici, alături de ornamentele inițiale, au murit când se aşteptau cel mai puțin, chiar după ce comanaseră friptura şi sorbiseră deja o gura de vin.

Zic, aproape rugător:

- Zău, Esmeralda, doar puțină apă. Eu nu beau alcool. Parcă ți-am spus şi pe net, dacă îmi aduc bine aminte. Un pahar cu apă îmi e suficient.

Ea nu mai obiecteaza la schimbarea de nume. Oricum, nu are nicio importanță. Dispare spre bucătărie. Ştiu că e dezamăgită de opțiunea mea pentru apă. Ea are nevoie să îşi piardă mințile. Poate că de fapt un nume nou i-ar prinde foarte bine. Ma uit în continuare la ecran şi, după ce ochii mi se obişnuiesc mai bine cu lumina aceea, observ lângă televizor nişte rame cu fotografii. În amândouă se vede un domn înalt în uniformă militară. În una are cascheta pe cap, în cealaltă nu o are. Într-o altă ramă se văd două fetițe lângă o fântână arteziană într-un parc. După atentatul decorativ din restaurantul exagerat de scump vine un accident pe DN1 în care un motociclist a trebuit să zboare foarte mult prin aer până ce a reuşit să îşi zdrobească țeasta de un copac şi să îşi împrăştie creierii pe şosea. Aşa e în lumea de azi. Ar fi fost mult mai nimerită o muzică lentă, romantică, în fundal. Mă uit la pat. E lat. E bun. Zicea că fetele vin de la club spre dimineață. Mă simt

un pic obosit. A fost o zi lungă, searbădă. Oare ce naiba am să fac cu femeia asta?

- Să ştii că eu tot îmi pun un pahar cu vin, chiar dacă tu nu vrei, zice ea apărută brusc în sufrageria dormitor. Are în mâini o sticlă de vin închis la culoare şi o sticlă de apă minerală. Le pune pe masă. Apoi caută într-un dulăpior de lângă televizor, pe care doar acum îl observ, şi scoate de acolo două pahare şi un tirbuşon. Eu îmi frec tălpile goale sub masă iar ea, cu o uşurință şi o pricepere proprii mai degrabă bărbaților, scoate dopul de plută şi pune în pahare. Îmi pune şi mie.

- Nu ar fi mai bine să stingem televizorul? zic.

Îmi dau însă seama că lipsa pantofilor din picioare mă face ezitant şi neconvingător. Uneori, când nu port pantofi, chiar şi vocea mi se schimbă. Devine mai piţigăiată, mai lipsită de inflexiuni şi de autoritate.

- Ştii, eu stau cu televizorul mereu aprins. Chiar dacă nu mă uit la el. Oriunde aş fi prin casă, şi orice aş face, îmi place să îl aud mergând. De când a plecat nenorocitul ăsta, nu mai pot să stau fără televizor. Lasă-l aşa, mai auzim şi noi câte ceva...

Mai auzim şi noi câte ceva...

Apoi se aşează pe scaunul din dreapta mea, se uită la mine ca la un comesean din acelaş sat cu ea venit pentru un botez în familie şi ridică paharul:

- Noroc!

Duce paharul la gură şi, în contrast cu fusta ei elegantă şi cu colierul cu pandativ de chihlimbar, îl bea până la fund. Eu îl duc la buze dar nu gust. Zic:

- Dar nu consumă curent fără rost?

Ea pare nedumerită de întrebarea mea. Întreabă:

- Cine să consume curent fără rost?

- Televizorul, zic.

Ea dă din mână în semn că nu contează.

- Aşa făceam şi când îl aşteptam pe nenorocitul ăla când era plecat în misiunile lui mincinoase. Pentru că asta era, un mare mincinos. Un curvar şi un nesimțit. Săteam ca proasta toată noaptea trează şi mă uitam pe pereți. Orice maşină auzeam trecând pe stradă mi se părea că e a lui şi mă repezeam la geam să văd dacă opreşte. De unde! Nici pomeneală. Când era beat, mereu venea cu un taxiu. De atunci m-am învățat să stau cu televizorul aprins. Înțelegi?

Pandativul îi aluneca chiar între săni. Era din chihlimbar de culoarea mierii de tei, fațetat şi lustruit, iar strălucirile lui acolo între sâni îmi atrăgeau mereu atenția către el. Şi de la el, spre țâțele între care stătea şi între care, în locul pandativului, aş fi preferat să îmi introduc eu nasul. Să îmi simt nasul prins între carnea aia aromată a țâțelor şi să mi-l frec între ele. Să deschid gura acolo şi să îmi strecor, cât mai adânc, limba între ele şi să le ling.

- Frumos pandativ ai, zic, cu gândul la țâțele ei în gura mea.

Fața ei se luminează toată, dintr-o dată. Chiar roşeşete puțin. Parcă era o întrebare pe care o aştepta de mult. Zice, cu un soi de mândrie retroactivă ducându-şi mâna între țâțe şi palpând pandativul cu degetele:

- Mi l-a adus el odată din Bulgaria. E foarte scump, ştii.

Apoi îşi pune din nou vin în pahar. Sorbeşte şi se întristează.

- Îmi aducea, nenorocitul, mai mereu câte ceva după ce lipsea de acasă. Ori o bijutierie, ori vreo haină. Ori

altceva... Avea bani să-i învârtească cu lopata.... Îi cheltuia cu curvele lui...

Am impresia că începe să plângă. Pe o femeie care plânge o dezbraci cu multă uşurinţă.

- Odată ştii ce mi-a adus?

- Nu ştiu, Esmeralda. Ce ?

Mă aşteptam la vreun inel cu diamante.

- Un set de linguri şi furculiţe din alpaca argintată. Cu linguriţe cu tot. Ştii ce frumoase sunt?

Sorbeşte din nou din pahar apoi zice cu o hotărâre de nezdruncinat:

- Am să ţi le arăt. Stai numai să le vezi. Nu le-am folosit niciodată până acum.

Şi spre surprinderea mea fără margini, se ridică hotărâtă de pe scaun şi merge în bucătărie să îmi aducă serviciul de tacâmuri din alpaca argintată.

Va trebui, prin urmare, să mă uit la un set de tacâmuri.

Începe să mă enerveze suficient. Cred că până la urmă am să trec peste frizură şi am să o fut de n-o să se vadă!

Stăm pe marginea patului şi, în lumina slabă a veiozei de pe noptieră, ne uităm amândoi la fotografii. A scos un teanc mare, legat cu o sforicică de undeva din acelaş dulăpior din care scosese şi tirbuşonul. Le-a aşezat pe pat între noi şi acum le răsfoim pe rând. Pentru fiecare din ele îmi dă explicaţii: unde a fost făcută, cine era în fotografie, când a fost făcută... În cele mai multe apare un domn în uniformă, când mai tânăr, când mai puţin tânăr. În altele apar două fete la diverse vârste. Sincer, cam

urâțele. Şi pe față cu nişte expresii de femei cărora le trebuie urgent, adică până mâine, încă o pereche de pantofi, trei fuste, patru bluze şi un un telefon Backberry încrustat cu safire. Scurt! Mă gândesc că nu pierd mare lucru neluând cafeaua împreună cu ele dimineața. Sunt ciolănoase or mie îmi trebuie ca femeia să fie bine îmbrăcată în carne. Când o strâng în brațe şi o pătrund să am senzația că servesc o friptura în sânge, nicidecum oase garf. La unele dintre fotografii se emoționează, se înduioşeaza. Lăcrimează. Atunci eu o ating compătimitor şi înțelegător pe braț. Urc către umăr. Uneori degetele îmi alunecă înspre subsuara ei, unde ştiu că femeilor le place mult să fie atinse. Ea nu zice nimic, se face că nici nu observă, mă lasă să fac ce vreau cu mâna pe spatele ei. Cred că de fapt îi place. Îmi explică pe îndelete scenele din unele fotografii. Îşi aminteşte cu exactitate cum era vremea la momentul fotografiei, în ce dispoziție era ea, cum erau îmbrăcate fetițele... E aproape miezul nopții. Are în mână o fotografie cu domnul în unifomă militară, de data aceasta însă fără uniformă, doar într-un chilot albastru, întins alături de ea pe un cearceaf pe o plajă aglomerată. Se uită la poză îndelung, tăcută, simt cum i se scurg lacrimile pe obraji. Trag concluzia că sunt bolnav psihic deoarece nu am niciun fel de simpatie pentru femeia aceasta. Poate din cauza părului ei prea scurt. Mă miră deoarece, în general sunt un tip empatic care, chiar dacă un pic cam manierist, rezonează uşor la nefericire. Nu mai imi iau mâna de pe umărul ei. O țin acolo şi încep să o masez încet cu vârful degetelor. Îi simt prin bluză pachetele de muşchi. Ea însăşi începe să mişte încet umărul în sus şi în jos în ritmul masajului meu. Mă trag

puțin mai către ea ca pentru a vedea mai bine fotografia pe care o ține în mână şi în felul acesta şoldul meu ajunge să se atingă de şoldul ei. Ne facem amâdoi că nu observăm lucrul acesta şi ne uităm mai departe la fotografii. Eu îmi mişc mâna mai înspre gâtul ei apoi o las să alunece uşor în lungul spatelui. Îi simt prin bluză epifizele vertebrelor acoperite de musculatură. O masez încet. Ea nu zice nimic, mă lasă să fac ce vreau. Cobor cu degetele în lungul spatelui ei până când simt cum sub palmă începe să se profileze şi să crească rotunjimea şoldului. Ezit puțin. Numai puțin. Apoi mâna mea, cu degetele rasfirate, îi cuprinde şoldul. Buca. Şi acolo încep să masez încet, rotativ, ca şi cum acela era un lucru firesc care trebuia făcut la ora aceea. Ea se uită în continuare la fotografia de pe plajă şi plânge. A închis ochii. Mâna mea îi frământă acum încet, înainte şi înapoi, partea de sus a bucii drepte prin materialul scump al fustei. Ea rămâne nemişcaă, cu ochii închişi, cu fotografia în mână. Cred însă că nu se mai gândeşte la fotografie. Mi se pare că simt în palma cu care o masez cum fesierul i se contractă şi tresare. Ea nu spune nimic. Nu face nimic. Stă cuminte. Mă lasă să o ating. Asta înseamnă că acceptă şi că aşteaptă să se întâmple în continuare ceva cu ea. Cu mine. Mă întorc încet către ea şi încep să îmi folosesc şi mâna cealaltă. I-o pun pe picior, pe partea superioară a coapsei şi încep încet, încet să o mângâi. Îi simt prin fustă conturul rotund şi tare. Mâna îmi alunecă în lungul ei, degetele răsfirate o apasă uşor, îi simt carnea reliefată frumos pe sub material, fierbințeala. Apoi mâna vine din nou în susul ei. Cu cealaltă mână îi mângâi din ce în ce mai apăsat şoldul şi buca. Ajung cu degetele la tivul fustei. Mâna mi se scurge spre fermoarul ei. Dau să

găsesc bucățica aceea de metal de care să trag pentru a desface fermoarul dar nu reuşesc. Fusta are acolo un fel de cusătură dublă. Trebuie să îi desfac fermoarul. Încerc din nou. Nu reuşesc. Atunci, ieşind din tăcerea ei şi ducându-şi mâinile la spate pentru a mă opri din ceea ce voiam să fac, Esmeralda zice cu o voce calmă, egală:

- Stai! Lasă-mă pe mine.

Mă aşteptam ca ea să îşi desfacă fermoarul acolo pe pat. Ea însă se ridică îm picioare, face un pas lateral spre masă şi abia apoi, în poziția aceea dreaptă, regulamentară, începe cu multă atenție să îşi scoată fusta de pe ea. Îşi desface fermoarul, o trage peste fese, peste coapse, peste tălpi si, după ce o netezeşte atentă cu palma, o pune, frumos împăturită, pe speteaza unuia din scaune. Poartă nişte chiloți albi tiviți cu o bentiță de dantelă roz. Chiloții sunt neaşteptat de mici, parcă ar fi ai uneia dntre fetele ei. Sunt sexi. Mă uit la ea cu interes. Cu surprindere. Cu plăcere. Îmi dau seama că aşa picioare atletice nu am mai vazut decât pe la televizor la Jocurile Olimpice. Nu că mi-ar plăcea femeile cu picioare musculose sau creaturile acelea desfigurate de culturism, însă picioarele ei, deşi musculoase, erau frumos proporționate. Apoi, din poziția aceea dreaptă, regulamentară, merge mai departe. Începe să îşi desfacă nasturii de la bluza roşie pe care o purta. Începe de sus. Mâinile nu îi ezită deloc. Unu. Doi. Trei. Bluza se desface şi de sub ea apare sutienul alb, umflat de țâțele ei mari. Împăturește bluzița şi o pune cu grijă deasupra fustei, pe acelaş spătar de scaun. Făcând mişcarea asta se întoarce spre mine într-o dungă. Are o spinare dreaptă, o postură sportivă. De acolo de unde este, de lângă scaun, din

semiobscuritatea camerei acelea pe care desele schimbări de cadre de la televizort o iluminează în culori neaştetate, mă priveşte puțin, încă ocupată cu bluza şi mă întreabă cu oarecare mirare:

- Tu ce faci? Nu te dezbraci?

- Eu?! zic luat cu totul prin surprindere de scena aceasta de teatru kabuki. Ba, da, mă dezbrac, cum să nu.

Şi îmi scot repede, înainte de toate, şosetele. Apoi blugii. Apoi cămaşa. Le arunc pe marginea patului. Ea observă şi mă priveşte cu un fel de nemulțumire. Îmi dau seama că nu făcusem un lucru bun şi de aceea mă duc la capul patului, iau hainele, le împăturesc şi le pun şi eu pe o spetează de scaun. Am rămas acum în picioare, în chiloți la doi paşi de ea.

- Nu stingem televizorul? zic cam fără curaj.

Ea îşi scoate şi sutienul. Acum e momentul de adevăr al țâțelor ei mari. Spre suprinderea mea, atracția gravitațională nu le afectează aproape deloc forma sau poziția. Rămân în continuare rotunde, ferme, drepte, chiar în fața mea. Mă gândesc cu o părere de rău impersonală că trebuie să fie nişte țâțe relativ puțin folosite. Şi, gândindu-mă că urma să le folosesc eu în următoarele minute, simt cum îmi coboară sângele între picioare, cum îmi umflă şi cum îmi ridică organul meu de bărbat. Ea pune atentă sutienul peste celelalte haine şi, spre surprinerea mea, agilă şi curajoasă, face dintr-o dată o jumătate de piruetă, ca o balerină. Din poziția aceea în care rămâne, cu una din mâini rezemată pe spetează şi cu una în aer, în loc să răspundă la întrebarea mea despre televizor, mă întreabă pe neaşteptate, cochetă:

- Ia spune, sincer, câți ani îmi dai?

Eu, cu chiloții deja neîncăpători din cauza schimbării de dimensiune a organului, încerc să rămân coerent. Supralicitez:

- Ştiu că mi-ai spus odată că ai patruzeci şi doi. Dar, sincer, nu arați nici de treizecişicinci.

Ea râde, satisfăcută. Remarca mea îi face, fără îndoială plăcere. Zice, mândră.

- De fapt am patruzecişiopt!

Într-un fel, mă aşteptam la asta. Zic, de parcă aş trăi o revelație mistică:

- Uau! Arăți super! Cred că toți masculii din agenție se țin după fundul tău.

Nu mă deranjează noua ei vârstă. Chiloții mi se umplu în continuare. Mă apropii de ea şi încerc să o iau în brațe.

- El are acum patruzecişişase, zice ea. E mai mic decât mine cu doi ani.

Dau să o prind de mână pentru a o conduce spre pat. Ea însă se fereşte, şi, ca şi cum s-ar afla la doctor pentru un control de rutină, îşi dă mai întâi jos chiloțeii de pe ea. Îi întinde frumos, peste sutien, tot pe speteaza scaunului.

- Dar arată mult mai tânăr, ştii?

Apoi, rămasă goală în lumina albastră a televizorului spune, după un raționament hebefob:

- De-aia avea el curvele lui tinere, ştii...

Îşi scoate cu grijă cerceii uitându-se într-o oglinjoară atârnată chiar la capul patului. Îi pune pe dulăpior. Apoi, fără să se întoarcă spre mine, îmi zice tare, ca să acopere televizorul:

- Hai aici!

Şi îmi face semn către capul acela al patului.

În fine, se urcă în pat, face câțiva paşi în patru labe pe cearceaf până îşi găseşte locul potrivit şi se aşează pe spate, cu mâinile sub cap şi cu picioarele puțin date în lături. Ca o păpuşă musculoasă pregătită să se supună la orice. Acum mai bine de treizeci de ani, din cartea de fizică a unui coleg din clasa a VI-a, când i-a dat manualul profesorului de la catedră, a căzut un teanc de fotografii cu femei dezbrăcate. Toată clasa a râs. Şi apoi a îngheţat. A fost scandal mare în şcoală dar nu asta era important. Important era că în una din pozele acelea era o femeie durdulie care stătea întinsă pe pat exact în poziția în care se aşezase acum Esmeralda. Şi nu numai că stătea în aceeaşi poziție, dar chiar şi semăna la corp şi la față cu Esmeralda. Doar că avea părul buclat şi mai lung. Doamne, cât mă excitase fotografia aceea. Ani de zile m-am masturbat prin veceuri gândindu-mă la ea şi închipuindu-mi că sunt acolo, deasupra ei, între picioarele ei mari şi cu mâinile pe bucile alea grase, bune de mâncat. Acum o aveam chiar în fața mea. Puteam să o mănânc. Fac şi eu câțiva paşi, pe genuchi, acolo în pat şi ajung lângă ea. La televizor a început un talk show cu un ministru acuzat că a furat ceva. Nişte bani. Vocea moderatorului e piţigăiată. Mă uit la ea, mă uit în jos la chiloții mei, mă uit spre masă. Zic încet:

- Esmeralda, zău, nu ar fi mai bine să stingem televizorul?

- Nu, nu, lasă-l aşa, zice ea aproape indispusă de insistența mea pe subiectul acesta.

Mă sui peste ea. Îi desfac pecioarele mai mult. Încerc să îmi potrivesc membrul pe linia umedă unde i se

împreună buzele vulvei ca să pot să intru dar ea nu mă ajută deloc. Stă nemişcată, ca şi cum lucrul acela nu i se întâmplă ei. Mişc din fund. Suntem amândoi când roşii, când verzi, când albaştri, în funcție de cum iluminează ecranul televizorului. Simt că e umedă şi pregătită însă nemişcarea ei este nepotrivită cu momentul şi mă inhibă într-o oarecare măsură. În cele din urmă, chiar când ministrul făcea o dezvăluire şocantă despe un alt coleg de-al lui de la guvernare, reuşesc să o penetrez. Nu scoate niciun sunet. Alunec înăuntru ei într-o tăcere nefirească. În mod normal acesta este momentul în care o femeie scoate nişte gemete. Sau, mă rog, nişte sunete. În schimb, după ce fac o dată cursa înainte şi înapoi înauntru ei, în loc de gemete ea îşi ridică puțin capul şi, foarte serioasă, îmi zice încet:

- Să nu te exciți. Bine?

Pentru că ce spune ea nu are niciun sens, nu răspund. Poate că nici nu am înțeles corect din cauza talk show-lui.

Ea însă, cu capul încă ridicat, spune din nou:

- Să nu te exciți. Te rog!

Trebuie să fiu galant şi cavaler. Din interiorul feminității ei, de altfel perfect lubrefiat şi pregătit pentru ceea ce tocmai se întâmpla, zic înțelegător şi solidar:

- Bine, Esmeralda, lasă că nu mă excit.

- Bine, zice ea.

Desigur că este absurd. Dar asta o linişteşte. Eu oricum nu înțeleg nimic. Îşi lasă capul pe cearceaf. Călare pe ea, fac lent câteva curse înainte şi înapoi în interiorul ei fierbinte. Acum vorbeşte moderatorul. Ea e tăcută şi cu mâinile încă sub cap, se uită într-o parte. Mă gândesc dacă

de fapt nu se uită la televizor. Poate chiar îl cunoaşte pe respectivul ministru. Eu îmi văd de treabă cu senzația stranie, perversă, că posed o păpuşă vie. Pentru că are un corp de atletă, îmi închipuisem prin urmare că trebuie să aibă un perete vaginal foarte bine vascularizat şi musculos pe care l-ar putea folosi ca să mă strângă. Să îmi gâtuie din loc în loc tija lungă şi groasă a membrului. Să îmi sporească dorința, plăcerea. Nu se întâmplă însă nimic din toate astea. E tăcută şi inertă şi se uită într-o parte. În tăcerea asta eu mai fac câteva curse până când, dus puțin cu mintea, îmi dau seama că vocea piţigăiată a moderatoului mă duce cu gândul la dialectul chinez pe care săptămâna trecută începusem să îl învăț după nişte fişiere audio găsite pe net. Încerc să îmi aduc aminte cele câteva ideograme pe care le învățasem. Chineza e o limbă a naibii de dificilă, mai ales dialectul acesta cantonez. Mă las mai în față, îi ating abdomenul cu abdomenul meu, îi apuc bucile în mâini şi, în paralel cu ideogramele chineze, mă gândesc la femeia goală căzută din manualul de fizică de clasa a VI-a. La fierbințeala în care m-a ținut toată adolescența. Acum e aici, în fața mea. Mai mult decât atât: este chiar sub mine, sunt călare pe ea, o pătrund, îi țin bucile alea mari şi rotunde ale curului în mâini. Totuşi, ceva nu e chiar în regulă. Cum stătea cu capul într-o parte Esmeralda zice din nou:

- Să nu te exciți, te rog!

- Nu, Esmeralda, stai liniştită, o asigur eu. Şi chiar în momentul acela încep, împotriva intențiilor mele, să conjug în minte singurul verb pe care îl ştiam în cantoneză. Se potrivea cu ritmul în care o penetram. Ministrul demonta toate acuzațiile care i se aduceau iar vocea lui

era calmă. Zâmbea superior, conştient că emisiunea era făcută tocmai pentru ca el să arate țării cât de mizeri erau cei care îl atacau. Terminasem cu verbul şi, instinctiv, mi-am aruncat şi eu ochii spre televizor. Ministrul are o voce plăcută. Mă uit puțin la el şi îmi dau seama că îl urăsc. Adică uitându-mă la el, simt cu groază cum, acolo în interiorul Esmeraldei, membrul meu începea să îşi piardă din consistență. Începea să mi se blegească. Mă cuprinde panica. Zic, gâfâind:

- Esmeralda, hai să închidem televizorul.

- Nu, nu, lasă-l aşa te rog!

Îmi vine să îi trag una. Sunt însă un bărbat educat şi de aceea, în loc să o pocnesc, pentru a menține irigarea optimă a membrului, fac altceva: scot membru din ea, o apuc pe Esmeralda cu mâinile de după ceafă şi o trag brusc în față până când, pe jumătate încă în erecție dar descrescând vertiginos, sexul meu ajunge în dreptul gurii ei, la câțiva centimetri. Ea se lasă în voia mea. Când se vede cu sexul meu în fața gurii, ridică ochii spre mine, şi, de sub bretonul ei scurt, mă întreabă cu un fel de resemnare:

- Vrei să îți fac sex oral?

Dau din cap în semn că da.

Ea deschide gura, acum albastră din cauza schimbării de cadru, şi chiar când dă să îmi ia membrul în gură, se opreşte şi ridică din nou ochii spre mine:

- Auzi, poți să îmi spui şi mie de ce oare vor toți bărbații sex oral?

Mă uit în jos la ea cu o senzație de tonou. Mă ia amețeala. Ea îmi ține într-o mână membrul la doi centimetri de buze, cuminte, şi se uită în sus la mine cu un

interes aproape ştiinţific. Aşteaptă să îi răspund la întrebare. Îmi dau seama că dacă mă bufneşte râsul în momentul ăsta nu mai am nicio şansă să mi se scoale din nou în noaptea asta. Zic, pierdut:

- Păi, ştiu şi eu, Esmeralda... Aşa vor toţi?

- Nenorocitul ăsta al meu numai aşa voia, zice ea, parţial retonifiată. Şi când venea beat termina greu. Îi lua mult. Şi mă ţinea aşa o oră, două, de îmi umfla botul. A doua zi aveam nişte buze de zici că eram bătută.

Încerc să nu mă gândesc la ce spune femeia asta. Dau din umeri în semn că nu am un răspus la nedumeririle ei iar ea, resemnată, deschide gura şi pune buzele pe capul sexului meu. Doar că exact în momentul acela îşi aduce aminte de ceva şi, ridicând din nou ochii spre mine, spune, rugător:

- Să nu te exciţi. Te rog eu!

Desigur că nu are sens. Desigur că e absurd. Dar, dacă unele lucruri sunt absurde asta nu înseamnă că ele nu există. Şi, dacă există, trebuie luate ca atare. Zic, asigurator ca să o liniştesc:

- Nu, Esmeralda, stai liniştită, nu o să mă excit. Îţi promit!

Moderatorul vorbeşte din nou. Apoi, brusc, devenim portocalii din cauza unui spot publicitar.

Ea pare a lua asigurarea mea în serios. Sunt un tip care inspiră încredere. De aceea în cele din urmă deschide din nou gura, pune buzele roată în jurul membrului meu şi, sprijinindu-se într-un cot, începe să sugă încet.

Şosetele le-am aruncat pe stradă, într-un rond de flori şi până acasă am mers cu pantofii desfăcuţi, nelegaţi

la şireturi.. Am ieşi în aerul răcoros al nopții ca şi cum m-aş fi liberat din armată. Mergeam pe trotuarul pustiu şi, nu ştiu de ce, îmi venea din când în când să plâng. Nu rezist prea bine la nopți nedormite. Esmeralda închisese uşa în urma mea făcându-mi semn cu degetul pus peste buze să nu fac zgomot când ies pe scară, să nu audă vecinii. Nici nu am pupat-o. Prea mirosea a tutun.

Sărmana Esmeralda, mi-am zis dând cu piciorul în nişte hârtii de pe jos. Deşi se afla la guvernare, era plină de vânătăi. De sus până jos. Tot sufletul îi era plin.

La intrarea în stația de metrou doi tineri, un băiat şi o fată, rezemați de o coloană, probabil băuți, se strângeau tare în brațe, şi se sărutau cu limbile una în gura celuilalt şi cu picioarele încălecate. Am trecut mai departe simțind că mă cuprinde somnul. Mă vedeam reflectat în vitrinele pe lângă care treceam. Obosit şi hai hui. Al nimănui. În dreptul fiecărei vitrine îmi spuneam că trebuie să mă apuc odată şi odată de ceva serios în viață şi să termin naibii cu prostiile astea. Mi se părea că sunt aproape de a lua o hotărâre importantă. Doar că la un moment dat vitrinele s-au terminat şi a început un câmp.

VATĂ DE ZAHĂR

E adevărat că sunt un destrăbălat.

Şi e adevărat că în viaţa mea destrăbălată am cunoscut multe de femei.

Dar la fel de adevărat este că le puteam număra pe degetele unei mâini căreia îi lipseau două degete pe acelea de pe faţa cărora văzusem evaporându-se aceeaşi demenţă educată şi aceeaşi delicateţe a voluptaţii ca în cele câteva poze pe care le văzusem cu femeia aceasta. Ceva nebulos şi extraordinar îmi incitase instinctul meu de robinson psihotrop şi ginecodul. Desigur, putea fi doar o părere datorată cine ştie cărui unghi în care fusese ea prinsă în fotografie. Sau a unei stări de moment. Oricum, eram foarte hotărât să fac o impresie bună. Era prima dată când ne întâlneam şi o primă impresie bună conta enorm.

Încurcătura pe care o făcuse ea cu trenurile mă obligase să mă duc în altă autogară pentru a o întâmpina iar datorită deplasării ăsteia suplimentare transpirasem serios. Era deja o zi neobişnuit de călduroasă iar eu de felul meu sunt sedentar. Ştiam că e blondă şi, din fotografiile cu ea pe care le văzusem până atunci, recunosc că îmi stârnise interesul. De fapt, ca să fiu sincer, trebuie să spun că se întâmplase chiar mai mult decât atât. Îmi plăcuse. Cu frumuseţea femeilor, şi mai ales cu cea susceptibilă de a mă face să mă indrăgostesc, sunt bolnăvicios de precaut precaut şi obositor de pretenţios. Nu pentru ca aş fi vreun sclifosit sau vreun misogin. Dimpotrivă, îmi plac femeile pâna la dezmaţ şi penal şi nu mă voi sătura niciodata să le

rasfăț. Însă când e vorba să mă indrăgostesc, lucrurile se schimbă. În fotografiile pe care mi le trimisese ea pe net, femeia asta avea ceva paradoxal: pe de o parte, un chip de adolescentă proaspăt absolventă de liceu cu o privire galeşă care, de sub genele mari şi frumos arcuite, insinuau ceva fabulos, habar nu am ce. Iar pe de altă parte o vârstă la care unele femei, mai grăbite şi iubite din vreme, devin deja bunici cochete. Îmi spusese ca are 45 de ani. Nu că o femeie de 45 de ani nu ar avea voie să fie frumoasă şi apetisantă însa în pozele acelea pe care le analizazesm din toate unghiurile şi în toate luminile, apărea chiar un chip de copilă cu ochi mari şi curioşi, un năsuc mic arcuit cu butonul în vânt, obraji luminoşi de parcă erau dați cu o peliculă subțire de ulei şi cu pielea atât de întinsă încât mă întrebam dacă nu fusese întinsă cu bisturiul. Nicidecum o femeie de patruzecişicinci de ani. Toată fața îi era încadrată de o claie de păr galben aranjat cu o neglijență căutată de aşa manieră încât să dea impresia de informal. Ba mai mult decât atât, în una din pozele acestea, de sub un furou alb şi parțial translucid, apăreau, spre deliciul ochilor mei de desfrânat neruşinat, două picioare frumoase, arcuite şi mlădiate pe placul inimii mele. Iar inima mea, când e vorba de picioarele femeilor, este un estet care nu dă niciodată greş. O chema Raluca. Şi chiar şi faptul ăsta mă îngrijora. Felul în care reverberau în mintea mea vocalele şi consoanele numelui ăsta se potrivea prea bine cu chipul ei.

Trebuie însă să fac acum o confesiune neplăcută care de fapt decurge logic din cea făcută anterior:

Eu nu iau niciodată femeile în serios!

Adică atunci când se întâmplă să cunosc vreuna şi să mergem undeva să servim un suc, să mâncăm vreo pizza sau vreo ciorbă de burtă, sunt un tip drăguț şi le ascult cu multă atenție. O, da, femeile se innebunesc după atenția unui bărbat. Se răcoresc în ea ca şi vrăbiile vara în apa unei cişmele. Au o nevoie niciodată stinsă de a fi ascultate cu atenție şi de a fi înțelese. Mai ales dacă bărbatul acela pare un tip inteligent şi are unghiile tăiate corect. Iar dacă, pe lângă faptul că miroase bine, poartă şi pantofi de piele de calitate care le duc cu mintea la un phalus fantast, deja simt un fior plăcut electrizându-le coapsele şi pieptul. Şi este şi firesc să fie aşa deoarece toți ceilalti bărbați din viata lor de până în clipa aceea au fost ori nişte brute dezgustătoare, ori niste nemernici, ori nişte nesimțiți fără pereche. Sau pur şi simplu nişte proşti. Nişte animale stranii pe care din păcate este ilegal să le împuşti şi care nu vor de la tine altceva decât să te răstoarne cu picioarele în sus şi să-şi facă mendrele. Ba se întâmplă că unii te rastoarnă pe pat dar mai departe nu se mai pricep să facă mare lucru. Nimeni nu înțelege cu adevarat cât suferă ele. Şi atunci, dacă în timp ce stai cu ele la masă într-un restaurant despre care ele cred că e şic şi le priveşti insistent în ochi dând afirmativ şi solidar din cap când ele îți povestesc despre cât de tâmpită şi lipsită de gust e pupăza aia de la financiar care şi-o pune cu ăla de la aprovizionare, le câştigi spontan încrederea. Eventual poți să le atingi discret, ca din intâmplare, degetele mâinilor pe care ele le țin întotdeauna pe masă lângă solniță sau scrumieră, cu degetele tale. Asta acționează ca un intensificator de confesiune. Ele se ambalează şi vezi cu

ochiul liber cum se naşte şi creşte în ele dorința de a-ți sări în brațe şi de a se cuibări acolo la adăpost de toți şefii libidinoşi pe care trebuie să îi suporte, de toți soții beți şi impotenți care nu se mai uită la ele decât cu curul şi mai ales pentru a-şi putea mesteca şi a se îmbăta pe îndelete cu visele lor de călătorie într-un mercedes alb, alături de un prinț miliardar pe Şoselele Iubirii Nesfârşite. Când spun că nu le iau în serios nu spun însă nicidecum că nu le acord considerație. Sau că nu mă las angrenat în povestirile lor dureros de concrete şi liniare. Sau că nu exclam cu compasiune şi empatie exagerată la auzul ororilor prin care au trecut. Nu. Vreau să spun doar că le tratez ca pe nişte persoane care, deşi se plâng că ar avea scleroză în plăci, tumori maligne pe inimă şi viermi intestinali care le muşcă de mațe, suferă de fapt doar de o formă pasageră de răceală pentru care au nevoie de o aspirina. Sau două.

Şi, mai ales, nu mă confesez lor niciodată.

Străbătusem o parte a oraşului prin soarele care mă toropea şi acum stăteam pe singura bancă aşezată la umbră din ceea ce unii numeau autogară dar care mie mi se părea a fi doar curtea lăsată în paragină a clădirii coşcovite de alături. Era trecut de zece. Se afla acolo o cabină mică, albă, în care ar fi trebuit să existe o femeie plictisită care să dea informații şi să se uite prin reviste deochiate. Lipsea. Pe geamul cabinei era însă afişat un orar de plecări şi sosiri. M-am oprit în dreptul lui şi l-am citit de multe ori. Îndelung. Până când, dându-mi seama că nu înțeleg nimic din el, l-am abandonat dezamăgit atât de nepricepera mea cât şi, nu ştiu de ce, de țara în care trăiam. Abia acum, privind retrospectiv, îmi dau seama ca de fapt rostul ocult al cabinei era să facă umbră băncii

care se afla lipită de ea. Iar banca fusese pusă acolo special pentru mine. M-am aşezat pe ea şi gândul că cineva se îngrijise să o pună acolo pentru mine mi-a mângâiat ego-ul bolnăvicios şi m-a făcut să uit de afişul destructurat. Cu atât mai mult cu cât la un moment dat a a apărut din pământ un mustăcios brunet şi uscăţiv care trăgea cu un soi de disperare dintr-o ţigară americană, pe care de altfel a şi terminat-o chiar în fata mea din numai trei fumuri. Acesta, în pauzele scurte în care nu avea ţigara în gură, m-a lămurit, cu o cu aproximaţia specifică celor care sunt cu gândul în altă parte, după ce reguli circulau autobuzele. Şi la ce oră urma să ajungă cel pe care îl aşteptam. După care a dispărut din nou în spatele cabinei unde a şi rămas definitiv. M-am uitat instinctiv la ceasul de pe telefon. Mai aveam vreo jumătate de oră de asteptat. Nu îmi place să aştept însă în momentul acela mă simţeam echilibrat şi norocos. Nu mă durea nimic, dormisem relativ bine în noaptea precedentă, nu datoram bani nimănui şi mi se părea că planeta se învârtea cu o viteză potrivită. Eram mulţumit. M-am rezemat cu spatele de speteaza băncii, mi-am pus piciorul stâng peste cel drept şi am luat, acolo în curtea aceea ascunsă de privirile trecătorilor, poza cuminte a unui cetăţean care aşteaptă la gară pe un alt cetăţean pe care nu îl cunoaşte dar de la care trebuia să primească un pachet. Ca într-un joc. Un pachet pe care specia se hotărâse să i-l trimită lui şi despre care habar nu avea ce urma să conţină dar. Însă care, manipulat cum se cuvine şi deschis pe acolo pe unde trebuia, se putea dovedi un pachet important.

Stăteam deci calm într-o aşteptare plată şi echilibrată. La urma urmei ceea ce urma să se întâmple nu era altceva decât o întâlnire cu o femeiuşcă blondă care, deşi arăta într-un fel care mă intriga iar limbajul ei aeristit era mai puțin obişnuit în gura unei femei, nu avea să stea acolo decât o zi. După aceea urma să dispară la loc în depărtarea nordului din care venea. Asta îmi oferea un control facil asupra evenimentelor şi mă făcea să privesc lucrurile cu detaşare. Orice s-ar fi întâmplat între noi, avea să se sfârşească într-o singură zi. Ea s-ar fi întors în munții ei împăduriți cu propriile ei poveşti de iubire nereuşite şi si-ar fi continuat căutările. Eu, după ce ziua se va fi scurs, puteam să revin liniştit la existența mea confortabilă de legumă cu pretenții de intelectual mizantrop şi la ocupațiile mele minuscule din cartierul proletar în care locuiam. Stăteam rezemat de spateaza băncii picior peste picior cu nişte ochelari ieftini pe nas şi meditam distant ca un sihastru la toate astea când am văzut autobuzul intrând în curte. Avusesem de gând să mă ridic tacticos şi demn ca şi cum trebuia să fac cuiva o impresie de om serios. Doar că m-am ridicat brusc. Am făcut câțiva paşi şi am început să mă uit cu nerăbdare şi atenție la ferestre. Era un autobuz alb, modern şi confortabil, cu geamuri negre, lungi şi atât de înalte încât de la jumătate în sus părea construit doar din sticlă. Şoferul făcea o manevră complicată pentru a parca în curtea aia înghesuită iar asta îmi dădea mai mult timp. Spre surprinderea mea chiar atunci am simțit cum mi se scurtcircuitează nişte mecanisme ale gândirii luând forma unor mici scăpărări. De exemplu, în fracțiunea aceea de clipă m-am bucurat că autobuzul părea confortabil deoarece asta însemna că ea

călătorise cu plăcere. De parcă daca ar fi fost vreunul hodorogit ar fi fost vina mea şi aş fi fost responsabil. Pe urmă m-am gândit dacă nu cumva în oraş şi în partea aia de țară era prea cald pentru gusturile ei. Nu aş fi avut, bănuiesc, nicio vină că globul se încălzea anormal dar m-aş fi simțit o gazdă proastă dacă ea ar fi transpirat excesiv. Apoi am simtit cum curiozitatea de a o vedea devenea insuportabilă. Mi-am dat instantaneu seama că mă uitam pe la geamuri să îi văd claia aia a ei de păr galben electrizat ca o vată de zahăr cu o nerabdare care mă deranja. Nu am văzut-o şi simțeam cum mă îngrijorez. De fapt nu era deloc obligatoriu ca ea să fie în autobuzul acela. Următorul, conform cu spusele uscățivului care dăduse gata o țigară din trei fumuri, venea peste o oră. În sfârşit autobuzul a înțepenit din frâne cu spatele la clădirea coşcovită. S-a deschis atunci uşa din față iar din el au început să sară tot felul de figuri anonime care mă scoteau din sărite. Fie aveau părul tuns scurt fără niciun gust, fie îl purtau lung şi neglijent, fie erau bruneți, fie şateni, fie chiar blonzi spălăciți. Dar, evident, ceea ce mă enerva cel mai tare la toate femeile alea care se aruncau şleampăte din autobuz, ca nişte rațe, cu tot soiul de genți umflate în mâini, era nu numai faptul ca niciuna nu era ea, dar nici măcar nu semănau cât de cât cu ea. Măcar atât cât să îmi producă o tresărire, ceva. Coborâseră deja tot felul de bărbați şi femei din astea enervante şi, pentru că între timp raportam în minte mereu numărul de locuri din autobuz la numărul de enervanți care coborâseră, mă gândeam cu nelinişte, şi asta iar mă enerva, că de fapt femeia aceasta pe care o aşteptam, Raluca, sau oricare o fi fost numele ei real, nu era în autobuzul acela. Eu când mă scarpin pe nas

este semn că ceva foarte grav se întâmplă. Stăteam acolo şi tot număram persoanele alea insuportabile pe care le genera autobuzul şi chiar când voiam să îmi duc mâna stângă la nas ca să mă scarpin pe vârful lui, ei bine, în momentul acela am vazut-o. I-am văzut vata de zahăr galben pe care o purta în cap sub numele de coafură şi, pentru că chiar sub ochii mei se adeverea faptul că femeia aceea făcuse un drum de o zi şi o noapte doar ca să mă vadă pe mine o zi, m-am cam înmuiat. Fără vreun motiv evident, m-am şi neliniştit. Înainte să mă reped să îi iau din mână geanta neagră care mi se părea nemeritat de grea şi să o ajut să coboare de pe scara autobuzului, care oricum nu prezenta niciun pericol, am băgat de seamă că, fără să intenționez, rapid şi involuntar, abia atins, m-am scărpinat puțin pe vârful nasului.

Mi-am revenit însă repede.

- Tu eşti Raluca? o întreb, total lipsit de imaginație.

Ea zâmbeşte şi mă priveşte drept în ochi. Mă simt puțin intimidat şi, pentru ca totul să fie în ordine, încep, cum era şi firesc, să îi caut imediat defecte. Da, era mică. Ce deziluzie! Era foarte mică. Nu, nu era bine. Mult prea mică. Nu îmi plăcea că era aşa de mică. Abia de îmi trecea puțin de umăr. Adică îmi venea cam până la bărbie. Dacă ar fi fost să o strâng în brațe, vata ei de zahăr din cap mi-ar fi cuprins bărbia. Deci, era prea scundă. Ăsta era un defect bun. Îmi dădea siguranță. Şi am observat imediat, chiar în momentul în care a deschis gura, că vorbea cu un accent neobişnuit, de parcă solfegia. Lungea vocalele şi, când te aşteptai mai puțin, fie urca intonația de parcă îmi punea o intrebare, când ea de fapt îşi exprima doar dorința de a merge pe jos şi nu cu taxiul, fie o tremura de parcă

exprima o îndoială, când de fapt făcea o afirmație de genul că nu, nu e obosită. Vorbea, fără îndoială, româneşte şi înțelegeam fiecare cuvânt pe care îl spunea dar mie mi se părea că femeia asta mică cât să o cuprind într-o palmă, şi care între timp, culmea, mă luase de mână şi îmi explica ceva, habar nu mai am ce, tocmai ieşise de la un spectacol de operetă de unde rămăsese iremediabil cu refrenul muzical în propria-i voce. Felul în care cânta când vorbea mi s-a părut un defect important. Mi-am zis în mintea mea că eu nu pot avea o prietenă, sau, şi mai grav, o iubită, să zicem, care să îmi vorbească mereu aşa. Deci, iată avea, care va să zică, un alt defect major. Slavă domnului! Mi-am zis că e în regulă. Că între noi nu se putea întâmpla mare lucru. Eram încă puțin tulburat de faptul că în momentul în care coborâse din autobuz îmi sărise drept în brațe şi că, după ce ne-am pupat, ea mi-a luat mâna într-a ei şi acum traversam un bulevard ținându-ne în continuare de mână. De aceea, când un taximetrist, care mi s-a părut cretin şi hidos, ne-a claxont în mijlocul străzii şi a frânat brusc guițând din pneuri şi oprindu-se la numai câțiva centimetri de noi, mi-am dat seama că femeia aceasta era şi periculoasă. Că era adică periculos să merg cu ea prin oraş şi pe străzi. Putea oricând să mă calce o maşină. Nu, aşa ceva nu puteam să accept. Era un defect. Şi nu era deloc unul minor pentru că, la urma urmei, era vorba de viața mea. Nici nu apucaserăm să lăsăm în urmă taximetristul dezgustător care făcea nişte semne obscene pe fereastră, când mi-am dat seama că femeia asta mai avea un defect. Şi anume acela de a mă pune în situații încurcate. Spun asta pentru că, cum mergeam cu ea de mână prin orăşelul acela provincial în care eu însumi nu

locuiam decât de puțin timp, privind-o din când în când pe furiş ca să mă asigur că are suficiente defecte care să o scadă în ochii mei şi să o facă anonimă, mi-am dat dintr-o dată seama, cuprins de un frison, că nu cunoşteam niciun restaurant mai acătării în care să o duc. Aşa mi se părea mie, că trebuia să o duc la un restaurant. Şi când în cele din urmă ne-am aşezat pe scaunele negre din piele artificială ale unei terase dintr-un colț de stradă, am văzut cu un început de stupoare şi îngrijorare medicală că ea a consumat două cafele una după alta. Tari. Exact aşa cum spun! Nu o cafea. Ci două! A băut una şi pe urmă a mai cerut una. Eu nu beau niciodată cafea. Era, evident, un defect grav peste care nu aş fi putut să trec nicodată. Şi pentru că tocmai începuse să mi se pară straniu şi atrăgător felul în care zâmbea din colțul buzelor iar intensitatea ezitantă cu care mă privea mi se părea că mă învăluie cu interes, m-am felicitat pentru toate scăderile pe care le observasem la ea. Ele mi-o îndepărtau suficient pentru a nu o lăsa să iasă din puşcăria amicală dar distantă în care încarceram femeile pasagere prin viața mea. O vedeam stând cuminte după gratii în celula de pe palierul destinat blondelor cu părul din vată de zahăr.

Acum cred că este momentul să fac o altă confesiune care mi se pare gravă:

Eu nu sunt un om normal!

Uneori plâng din nimic. Privesc cerul senin în amiezele fierbinți de vară trântit pe vreo plajă şi îmi vine să plâng iar apoi îmi vine să râd. Dar nici nu râd, nici nu plâng, stau doar aşa şi mă uit. Însă în sufletul meu senzațiile se dezvoltă şi se derulează exact de parcă prin ochi mi-ar

curge lacrimi iar buzele mele ar zâmbi. Când eram copil striveam capul la şerpi cu bolovani colțuroşi şi îi beleam de piele ca să îmi fac din ei curele de ceas pentru un ceas pe care de fapt nu îl aveam iar vrăbiile le doboram cu praştia ca să le gătesc pe grătar. Eram un țintaş priceput, le doboram din zbor chiar când se îndreptau ele nepăsătoare către cine ştie ce destinație păsărească necunoscută. Proiectilele, dacă nu găseam vreun mecanism din care să extrag rulmenți cu bile grele de oțel, mi le culegeam de pe prundurile râului unde se găseau pietricele albe şi gălbui rotunjite de apă. Le țineam într-o pungă de cârpă agățată de brâu. Punga aia, dacă mă gândesc bine, la origine cred că fusese o şosetă de-a tatii. Deşi, nu ştiu, mai toate şosetele tatii erau de obicei rupte la vârf pentru că el îşi tăia foarte rar unghiile de la picioare şi de aceea creşteau îngrozitor de mari şi scârboase, ca nişte copite de capră umblată prin gunoi. Nu reuşeam niciodată să curăț complet de pene vrăbiile şi graurii doborâți şi de aceea, atunci când le puneam pe foc, penele alea arse răspândeau un miros care oricui altuia decât mie i-ar fi întors stomacul pe dos. Ce vreau să spun este că acum mă urmăresc prin somn şi prin coşmaruri ochii ăia mici cât vârful de ac ai vrăbiilor doborâte iar eu mă zvârcolesc în pat încercând în zadar să le învii la loc. Când mă aştept mai putin, mirosul de pene arse îmi îneacă mintea ca un fum de marijuana. Habar nu am cum este fumul de marijuana dar cam aşa trebuie să fie. Nu îmi plac discuțiile despre femei, nu beau nici bere nici vin şi de aceea nu ştiu unde sunt restaurantele prin oraş. Prin urmare bărbații mă consideră un ciudat şi evită să mă invite pe la chefurile lor iar discuțiile cu mine li se par fie plictisitoare, fie se simt

luați peste picior de vocabularul meu savant. De altfel nici eu nu mă dau în vânt după compania lor. Repetarea obsesivă a lui „ce pula mea” şi „să-mi bag pula” mă face, atunci când se întâmplă să fiu totuşi în compania lor, să am senzatia că sunt într-un cabinet modest şi neaerisit de dermato-venerice într-o circă sanitară dintr-un cartier sărman în care însuşi doctorul suferă de şancruri infectate. Bărbații sunt tare lipsiți de imaginație. Sau, dacă o au, le e frică să vorbeasca despre ea pentru că nu se gândesc decât la lucruri pentru care pot fi arestați. Nu că eu aş fi mai cu moț ci pur şi simplu nu sunt normal. Râd de ce alții plâng şi plâng de ce alții râd. Iar în privința femeilor am reacții atât de surprinzătoare încât până şi pe mine, cel care mă cred un blazat, deşi poate că e mai degrabă vorba doar de o banală oboseală şi îngrăşare, mă iau prin surprindere.

De obicei merg cu o femeie de mână ca şi cum aş duce o sacoşă sau un geamantan gol. Nu mă deranjează şi nu mi se pare nici prea grea pentru că sunt obişnuit să fac piața. Nu mă emoționează şi nici nu mă jenează pentru că, deşi în vremurile astea este destul de neobişnuit să vezi un bărbat de vârsta mea mergând de mână cu o femeie pe stradă, pe mine mă doare în cot de ceea ce cred cei din jurul meu despre mine. Dar acum, în ziua asta însorită, mergând cu femeiuşca asta care purta pe cap în loc de păr o păpădie mare şi care se tot întorcea spre mine ca să îmi spună câte ceva chiar în timp ce eu trebuia să fiu atent la trecerile de pietoni, mi se părea că ceva nu era tocmai în ordine. E adevărat că îi găsisem deja o mulțime de defecte, cele mai multe dintre ele de neiertat, şi ştiam că nu o să am de-a face cu ea decât o zi, şi, eventual o noapte, dar

mâna ei mică, nu mult mai mare decât a unei păpuşi pe care a avut-o soră-mea când era la grădiniță, avea un fel de lipici pe ea care se încălzea foarte tare. Şi căldura asta mi se trasmitea şi mie. Cele mai multe femei, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, au pielea pe mâini bătătorită şi aspră încât numai gandul că ar putea să mă mângâie mă face să mă gândesc la pilele diamantate din trusa mea de scule cu care îmi ascut cuțitele de sculptură. Mâna ei însă, aşa mică cum era în mâna mea, părea a acționa exact ca o ventuză din acelea pe care le punea mama pe spatele tatei când eram eu mic. Aşa părea şi mâna ei. Că suge ceva din mâna mea şi că mă înfierbânta. Mi se părea un dezavantaj faptul ca lucrul acesta începuse să îmi placă pentru ca tot ce îți place vrei fie să pastrezi, fie să ai din nou. Ori mie, în camera mea de lucru din cartierul mărginaş de care vorbeam şi în care ajunsesem cu totul şi cu totul impotriva vointei mele intr-un moment de neglijenta criminala, nu mi se părea ca am nevoie de nimic de care să am nevoie. Acolo, în singuratatea aceea sterila cu iz de chilie de calugăr desfrânat în care mă învârteam printre cele cateva rafturi de cărți şi canapea încercând să extrag din calculator, ca dintr-un acvariu cu femei celenterate şi calatorii imaginare, doar animale comestibile şi inofensive, mi se cristalizase ideea ca mie nu îmi trebuie o femeie mai mult de cateva zile. Şi, din experientele mele anterioare chiar se dovedise că aşa era. Cu niciuna din cele cu care mă întâlnisem o dată nu m-am mai intalnit şi a doua oara. Nu mai simtisem nevoia. Sau, mai corect spus, placerea. Deşi, desigur, nu era exclus la urma urmei ca nici lor să nu le fi placut de mine suficient de mult ca să dorească să mă mai vada şi a doua oara. Acum, faptul ca îmi plăcea cum

pişpirica asta cu umeri frumos rotunjiti mă ținea de mână, de parca tocmai o pornisem împreună spre grădiniță, nu prea mi-a convenit. Ba mai şi zâmbea în soarele acelei zile şi cum fața ei stralucea deja de parca era data cu un ulei fosforescent, ziua devenea chiar mai luminoasa decat era. În fine, ne-am asezat la masă şi am rasuflat uşurat gandindu-mă ca acum urmează faza în care ea urma să îşi povesteasca viața plina de nenoroc dusă alaturi de un barbat sau altul. Asta era momentul în care eu deveneam un expert în ascultare şi când puteam să îmi recâştig calmul şi stăpânirea de sine privind de la înalțimea binevoitoare şi înțelegatoare a compasiunii şi empatiei masculine. Cum spun, si-a comandat o cafea dar când ospatarul ăla potrivit mai degrabă pentru un şantier de constructii i-a adus-o, spre surprinderea mea, în loc să înceapă să spună ceva, ea şi-a pus hotărâtă mâinile pe masa, s-a uitat dintr-o data drept în ochii mei, a ridicat foarte, foarte puțin coltul buzelor ca într-un început de zâmbet şi a ramas aşa. Cu ochii pe mine. Fără să spună nimic. Zic, ei, ce dumnezeu?! Ce-o mai fi şi asta? Am zâmbit şi eu înapoi, cam teatral pentru că, desigur, asta nu era decat un truc de-al ei prin care voia să îşi asigure atenția mea. Şi să câştige ceva timp. Doar că vata de zahăr de pe cap i-a rămas în continuare nemişcată iar ochii aceia mari, de parcă fuseseră scoşi de la o femeie cu un cap mult mai mare şi puşi în orbitele ei, continuau să mă privească fără să spună nimic. Cu un soi de interogare explicită. Şi, cu stupoare, mi-am dat seama ce făcea ea. Ei, drăcie! Femeiuşca asta mă studia! Da. Asta făcea. Mă studia. Ea mă studia pe mine. Adică, asta făcea! Mă studia. Direct, fără niciun fel de reținere sau de ruşine. Şi, mai mult decât

a mă studia, mai făcea ceva: mă invita să vorbesc. La un moment dat, uitându-se țintă la mine, a zis serioasă:

- Ai nasul strâmb!

M-am pipăit. Era evident. De altfel ştiam foarte bine. I-am răspuns nonşalant dar cu un început de descurajare:

- I-am spart capul lui Ştefanovici în clasa a treia şi el m-a alergat peste bănci. Era o huidumă. Am căzut cu nasul chiar în muchia ascuțită a unei bănci. Şi l-am strâmbat.

Ea nu a mai zis nimic dar nu ştiu de ce, am avut impresia că ei se păruse un răspuns bun. Probabil era de acord cu faptul că îi spărsesem capul handicapatului ăla. A sorbit mulțumită din cafea. Retrospectiv, îmi dau seama că acela fusese momentul în care piedusem pentru tot restul vieții toate femeile cărora nu le plac bărbații cu nasul strâmb. Eu nu sunt neaparat vreun vorbitor de dat la radio sau la televizor şi toata greutatea şi morga mea de bărbat impozant se naşte din felul în care ascult când mi se vorbeşte şi nicidecum din cel în care vorbesc eu cuiva care mă ascultă. Ştiu să pun întrebari dar în momentul ăla nu stiu cum naiba s-a facut că în loc să îi pun o întrebare care să îi dea un bun subiect de soliloqviu, m-am trezit dintr-o dată vorbind despre nu stiu ce prostii facusem eu când eram mic. Când îmi faceam arcuri de frasin şi sageti de stuf cu vârfuri de fier cu care mă straduiam conştiincios să semăn cu pozele pe care le văzusem într-o carte colorată despre Robin Hood. Da, i-am spus chiar şi de Robin Hood. Era grav. Îi vorbisem despre Robin Hood fără ca ea să mă fi întrebat absolut nimic şi fără măcar să fi făcut altceva decât să mă privească insistent. Simteam că nu era deloc bine. Aproape că îmi venea să îmi comand şi eu o cafea ca

să mai câştig timp dar până la urma am renuntat şi mi-am respectat principiul de a nu bea cafea. Nu că aş avea multe pricipii. Dar cele pe care le am îmi trebuie şi de aceea le respect. Aşa mi se pare mie ca e bine. Că îmi e bine. Drept pentru care am renunțat să mai comand cafeaua şi, spre disperarea mea, simțeam că, terminând cu Robin Hood, nu îmi rămânea altceva de făcut decât să trec mai departe şi să îi vorbesc despre barca călăfătuită cu zmoală cu care era să mă înec intr-un pârâiaş de munte unde, teretic, nu se putea îneca nici măcar o nicovală. Eu vorbeam şi în timpul asta ea se uita la mine cu atenție, ca la un gândac de tip nou. Ce mai, simțeam ca mă pierd. Mă privea serioasă de parcă tocmai țineam o conferință despre fundamentele materiei de care depindea viitorul imediat al galaxiilor din norul lui Noort şi, din când în când dădea abia perceptibil din cap. Când i-am spus cum reusisem eu, din genuchi, să încordez arcul şi să ochesc batista de la peste o sută de metri, a clipit repede de câteva ori. Şi a ramas la fel de serioasa. Nu stiu ce putea să însemne. I-o fi părut bine că țintisem batista? Sau poate nu? Dar trebuie să spun, atât pentru a nu-l mânia pe Dumnezeu cât şi pentru a recunoaşte un fapt evident, că eu sunt totuşi un tip norocos. Tocmai când terminasem cu Robin Hood, pe care de altfel începusem chiar în momentul acela să îl urăsc, mai ales în interpretarea lui Eroll Flyn, şi mă pregăteam, resemnat şi dubitativ, să trec în barca plina de zmoală pentru a-i relata cum am scapat de la înec, atunci ea, cu totul în afara discuției şi cu totul pe neaşteptate, întorcându-şi privirea puțin în lateral, a exclamat:

-Vai! Ce frumos!

Nu, cu siguranță nu era vorba despre ceva din ceea ce spuneam eu. De aceea m-am intors, dezumflat, să văd la ce se uită. Am tresărit. Nu era deloc a bună. Nu. Nu era. Era de-a dreptul alarmant faptul ca, fără să fi aranjat în prealabil cu nimeni lucrul acesta şi fără să mă fi gândit nici măcar o clipa la a transforma intâlnirea asta într-o poveste cu zâne, pe strada aceea puțin circulată în capul căreia era terasa la care stăteam, aproape plutind, trecea prin soarele puternic o zâna tanără, frumoasa şi diafană îmbrăcată într-o rochita alba imaculată din care ieşeau şi infloreau flori mari roşii şi galbene. Avea părul de aur lăsat să îi atârne pe spate şi abia atingea asfaltul infect cu condurii ei de chihlimbar şi argint. Atunci ea a spus un lucru care mi-a placut şi de aceea m-a deranjat:

- Ah, una din fotografiile niciodată developate.

Ma prostisem de tot. Cum dumnezeu nu îmi trecuse mie prin cap să spun eu lucrul acela atât de frumos?

Şi, nu stiu de ce, am ezitat, şi, în cele din urma am renuntat să îi mai consemnez lucrul asta la defecte. Cu atât mai mult cu cât imediat, în urma zanei aceleia au aparut o mulțime de pitici cu papuci caraghiosi în picioare şi alte personaje de basm îmbrăcate toate în haine colorate de atlaz şi satin, albe, roşii, gabene, verzi, proaspete şi strălucitooare, din poveşti ale căror titluri nici acum nu mi le amintesc. Treceau pe lângă terasa noastră bine dispuşi, veseli şi preocupați de povestea în care urmau să fie distribuiți şi care abia atunci urma să fie inventată. Se pierdeau undeva în josul drumului spre clădirea poştei, colorați, zâmbitori, jucăuşi. Zic, ce Dumnezeu mai e şi cu ăştia pe stradă? Oare e chiar aşa de tare soarele? Era

limpede că era un semn rău. Ea a tot exclamat extaziată privindu-i cum dispar pe după colț şi fața ei, frumoasă şi copilărească, se făcea şi mai frumoasă şi mai copilărească atunci când zâmbea şi exclama. Mă uitam la ea cam pe furiş. Mi-am dat seama că, cu vata aia de zahăr în cap asupra căreia căzusem amândoi de acord că reprezenta o coafură, cu ochii ăia mari şi galeşi despre care începusem să înțeleg ca sunt într-adevăr ai ei şi cu năsucul acela în vânt care îmi aduceau aminte de o fetiță pe care o iubisem nebuneşte la grădiniță, din care cauză îi ascundeam mereu gentuța în spatele perdelelor, femeiuşca asta care în niciun caz nu putea să cântărească mai mult patruzecisicinci de kile, începuse să devină o prezență. Şi mi se părea de neînțeles cum o femeie poate să încapă, cu tot ce are ea, în numai patruzecişicinci de kilograme. Asta probabil pentru că în momentul acela mi-am imaginat cum ar fi să fac dragoste cu ea şi mi-am închipuit-o goală. Şi începusem, confuz şi ezoteric, să mă tem că suta mea de kilograme ar fi putut, dacă circumstanțele urmau să permită lucrul acesta, să o rănească. Să îi facă, nu ştiu cum, vreun rău femeii din interiorul celor patruzecisincinci de kilograme. Femeie care, deşi avea foarte multe defecte, sau poate tocmai de aceea, mi părea din ce în ce mai trăznită şi mai dusă. Însă mie, nefiind, după cum am mai spus-o deja, un om normal, lucrul acesta nu îmi displăcea supărător de mult.

Eu i-am apucat geanta, ea m-a luat instantaneu de mână şi am plecat de la terasa aceea pe aceleaşi străduțe pe care dipăruseră piticii şi zânele. Mergând aşa cu ea de mână şi ea tot atingându-se de mine mi-am dat seama că

de fapt nu era un defect chiar atât de mare cum îmi imaginasem inițial faptul că ea era mică. Fiind mică, o conduceam cu mai multă uşurință şi îi puteam vedea mai des fața ei frumoasă şi luminoasă când îşi ridica privirea spre mine. Mă mira şi mă emoționa felul firesc şi sincer în care se ataşase de mâna mea iar eu mă întrebam cum dumnezeu ar putea o figură fioroasă ca a mea să inspire o femeie să mă ia de mână. Şi să nu imi mai dea drumul. Îi plăceam?! Ar fi fost prea de tot. Ar fi însemnat că nici ea nu era normală iar lucrul ăsta mi-ar fi dat peste cap toate planurile. Ea făcea trei paşi, eu numai doi iar ieşirea asta din cadență ne făcea să ne clătinăm puțin şi uneori să intrăm unul în altul ca nişte oameni beți. Părea însă foarte firesc. O dată, într-o îmbrânceală din asta involuntară m-a călcat pe picior. Atunci s-a uitat la pantofii mei şi a zis:

- Imi plac pantofii tăi.

După care, fără să devină deloc patetică, a adăugat, cu părerea de rău a unei fetițe care nu are cu cine să se joace:

-Mie îmi plac foarte mult pantofii bărbăteşti. Dar nu am pentru cine să îi cumpăr.

M-am făcut că nu aud. Lucrurile de genul ăsta sunt foarte periculoase dacă le dai atenție. Te puteau face să te gândeşti că femeia asta se simțea singură. Puteau să îți inspire compasiune şi porniri cavalereşti şi atunci lucrurile puteau lua o întorsătură periculoasă. Sau ridicolă. Aşa că am schimbat vorba. Am redevenit clinic şi mi-am zis că modelul unor astfel de întâlniri este extrem de simplu şi liniar. Adică se urmează traseul gară, restaurant, hotel, sex, cafea, batiste. Vreau să spun batistele fluturate pe peron la plecarea trenului exact în momentul în care te

gândesti dacă nu cumva a început meciul la televizor şi dacă ai întârziat sau nu. Distanța geografică dintre cei doi parteneri, care îşi reintră în drepturi o dată cu plecarea trenului din gară, face ca totul să pară aseptic şi clinic sănătos. Iar dacă foloseşti şi prezervativ e ca şi cum ai fi avut un orgasm în somn. Sau mai multe. Te trezeşti şi totul e în regulă. Eşti singur, fără bătăi de cap, fără obligații, poți să îți arunci şosetele absolut unde doresti prin cameră şi chiar să te scarpini în fund, dacă îți vine. Totul este exact ca înainte. Lumea e la locul ei. Şi asta îți crează sentimentul confortabil însă extrem de periculos că timpul stă pe loc, că tu rămâi mereu tânăr şi că numele tău mic e Casanova..

- Mă duc de multe ori în magazine de pantofi bărbăteşti, continuă ea, şi stau acolo minute întregi uitându-mă la multe perechi şi gândindu-mă care îmi plac cel mai mult. Făcu o pauză apoi adăugă: Dar până la urmă nu cumpăr nimic!

Era un atac deosebit de subtil. Apela la resturile mele de umanitate. Voia să îmi câştige empatia şi să îmi dezvolte sentimentul medieval care să mă facă să îi ofer necondiționat talpa şi inima mea pentru a fi purtate prin raioanele de încălțăminte pentru bărbați. Sau era pur şi simplu trăznită şi se ducea de una singură prin supermarketuri să se excite în fața pantofilor bărbăteşti? Ştiam că există tot felul de femei care se excită în fața celor mai neobişnuite obiecte. Nu, cu totul paradoxal şi numai aparent contrar cu cea ce am lăsat să se înțeleagă până aici, eu nu privesc lucrul acesta ca pe un defect. Dar trebuia totuşi să fiu precaut..

Chiar atunci se întâmpla să trecem pe lângă o bisericuță dintr-o curte împrejmuită cu un gărduleț de fier.

Curtea era plină de o iarbă grasă şi de sălcii tunse. Era una din clădirile acelea anonime pe lângă care trecusem de sute de ori în drumurile mele prin partea aia de oraş fără să îi dau nicio atenție. Pentru ea însă s-a dovedit a fi ceea ce mie inițial mi s-a părut un fel de sperietură. S-a oprit în fața ei şi a exclamat:

- Aaaaa!

M-am oprit şi eu. Ea mi-a lăsat mâna şi, repede, cu paşii ei mici, s-a îndreptat spre portița din gard. Pentru că era înțepenită, a sărit-o ca pe un pârleaz şi a intrat în curticică. A făcut câțiva paşi în jurul bisericuții şi de acolo, întorcându-se emoționată spre mine de parcă tocmai văzuse un animal mare de care însă nu îi era deloc frică, imi zise:

- Trebuie să fie cel putin din secolul XVII. Se vede după... şi aici a zis un termen sofisticat de arhitectură pe care nu mi-l mai amintesc...

Dădeam din cap în semn de aprobare, mirat într-o oarecare măsură de cunoştințele ei de arhitectură. Trebuie să recunosc însă că deja eram cu gândul la camera de hotel în care uma să ne cazăm şi la momentul în care ea va rămâne în chiloți. Mi-a plăcut istoria la şcoală şi am învățat-o uşor şi cu interes, deşi nu am înțeles nicioată cum se făcea că noi îi bătem mereu pe turci dar ei ne luau mereu femeile. Momentul în care a fost construită o bisericuță mi se pare festiv şi statistic însă pentru viața mea personală el e un moment cu totul irelevant. Pe când momentul când o femeie rămâne în chiloți în fața mea mi se pare unul crucial. Dacă nu îmi plac picioarele ei, proporțiile, curburile şi textura pielii lor, e grav. Orice bărbat care se respectă, atunci când se masturbează are în

minte imaginea unei femei cu picioare frumoase. Să nu îmi spuneți mie că există vreun bărbat care se masturbează cu gândul la vreo femeie cu picioare strâmbe sau cu curul fleşcăit pentru că un lucru ca ăsta nu am să îl cred niciodată. Acum, că se depărtase puțin de mine, puteam să o văd de sus până jos şi îi puteam observa prin pantalonii trei sferturi pe care îi purta, conturul picioarelor. Şi mai ales al feselor. Era plăcut ochiului iar plăcerea vederii se termina exact acolo unde începea punga de scrot dintre picioarele mele. Acolo începuse să îmi pâlpâie o vibrație. Ea între timp, cu o dezinvoltură care te făcea să crezi că ea însăşi proiectase şi executase cu câteva sute de ani în urmă bisericuța cu pricina, o examina pe îndelete şi îmi explica ceva despre rostul unor bârne de lemn care mie mi se păreau putrede şi chiar periculoase pentru vizitatori. Era entuziasmată. Făcea tot felul de remarci şi, deşi gândul meu era mai degrabă la alte prostii decât la istoria lăcaşelor de cult, nu am putut să nu observ că muieruşca asta cu părul din vată de zahăr era tare frumuşică. Şi că lumina aia de pe față nu o părăsea niciodată. Şi că ştia cuvinte mai neobişnuite din limba română pe care le folosea propriu şi cu exactitate. Iar frazele ei erau corect articulate. Nu făcuse, până în momentul acela, niciun anacolut. Eu sunt foarte sensibil la anacolut. Concomitent îmi dădeam seama că arătam caraghios cu geanta ei de voiaj în mână în curtea bisericii căreia îi sărisem pârleazul ca să ne zgâim la nişte picturi coşcovite care semănau cu cele din blocul meu de desen din clasa a treia. Mă holbam şi eu la pereți minunându-mă de cât de nepricepuți fuseseră diletanții ăia care mâzgăliseră pereții bisericii cu câteva sute de ani în urmă. Niciodată nu am înțeles de ce

se scriu atâtea cărți savante despre zugrăvelile astea hidoase. În fine. Nu sunt refractar la artă dar, poate tocmai pentru că nu sunt un tip normal, mi se pare că mai degrabă o găsesc acolo unde alții nu o văd şi că nu o văd acolo unde alții o ridică, cu un fel de excitație supectă, ca de băiețel gras cu dese poluții nocturne, în slăvi. Eu, cât timp am fost mic, am fost slăbănog.

Pentru că le e frică să fie bune, femeile sunt rele. Urmarea este ca sunt foarte puțin îngăduitoare una cu alta. Dar ca să fii rău trebuie să consumi mult mai multă energie decât trebuie să consumi atunci când eşti bun. Răutatea îți cere mereu încordare şi alertă pe când pentru bunătate nu ai nevoie decât de relaxare şi firesc. De aceea, eu fiind un tip leneş, aproape puturos, prefer să fiu bun. Sunt un bărbat bun. Sunt un bărbat tare bun, ce mai. De fapt sunt unul dintre cei mai buni bărbați. De aceea m-a uimit asprimea cu care a tratat-o pe cameristă când am ajuns la hotel. E adevărat că nici mie fetița aia cu ochelari groşi şi cu nasul plin de coşuri nu mi s-a părut să fi fost desăvârşită în ştiința aşternuturilor. Podeaua nu părea deloc proaspăt măturată însă severitatea din tonul femeii de patruzecişicinci de kilograme, care nu era aroganță ci doar conştiința banilor pe care îi cheltuia, m-a surprins când i-a solicitat nenorocitei să mănture, să spele paharele şi să deretice din nou prin cameră înainte de a ne instala noi. Când am văzut cât de exigentă era, eu m-am făcut mic şi nu am comentat în niciun fel. Îmi era milă de fătuca aia cu coşuri care arăta atât de muncită încât părea un măgăruş egiptean pe care îl înhami la teleguță de mic şi nu îl mai deshami niciodată. Niciodată. Doar când cade mort.

Şi chiar şi atunci cu destulă greutate deoarece între timp hamurile îi intră adânc în carne în nişte şanţuri dureroase din care trebuie să le extragi cu oarecare violenţă. Părea atât de muncită încât nu am putut să mi-o închipui penetrată altfel decât pe la spate de un băieţel de liceu plin şi el de coşuri, încovoiat peste spinarea ei ca un viermişor de baltă şi dând repede din cur introducând în ea un penis subţirel şi roşu în timp ce ea, complet absentă, continua să spele conştiincioasă duşumelele cu detergent. Femeiuşca asta trăznită în cele 45 de kile care călătorise o zi şi o noapte din nordul împădurit doar ca să mă vadă pe mine, un anonim local, pentru câteva ore, aruncase prin cameră un ochi profesional, strâmbase din nas şi a dat imediat comenzile de rigoare. Măgăruşul egiptean s-a supus fără să crâcnească. Am rămas cuminte pe hol lângă ea încercând să îmi dau seama dacă felul în care îi vorbise cameristei trebuia să îl înţeleg ca pe un defect de comunicare, ca pe o calitate managerială sau mai degrabă ca pe o ameninţare. O ameninţare la adresa mea, fireşte.

Dar după ce sunt rele, femeilor le place să arate că sunt totuşi nişte fiinţe bune care descind, ginecologic, din îngeri. Aşa că după ce a terminat cu reparaţiile prin cameră, Raluca i-a zâmbit cameristei şi a expediat-o cu condescendenţă. Măgăruşul egiptean a plecat trăgând după ea hamurile în jos pe scări şi în urma ei noi am făcut lucrul cel mai important din ziua aceea: am intrat împreună, eu cuprins de o uşoară anxietate, ea atentă la detaliile din cameră şi recalculându-şi încă o data calendarul ovarian, în aceeaşi cameră de hotel a cărei definiţie principală se năştea din patul imens care ocupa aproape în întregime podeaua.

Deşi e un lucru care ştiu că nu îmi face cinste, mă văd totuşi în momentul acesta obligat să fac o nouă mărturisire dezgustătoare:

Sunt un obsedat sexual! Periculos.

De exemplu, mi se pare mult mai de preferat sa faci sex decât să sapi o groapă. Sau dacă tot te aşezi pe acelaş pat cu o femeie mi se pare mult mai recomandabil să îi depărtezi cu atenție şi delicatețe picioarele şi să îi palpezi lenjeria intimă decât să pierzi timpul rezolvând polinoame complexe. La fel cum mi se pare o pierdere şi o impardonabilă lipsă de respect față de femeia respectivă să nu îi mângâi partea dinăuntru a coapselor şi păsărica dacă ele sunt în zona mâinii tale şi ştii că lucrul acesta nu duce la țipete sau la scandaluri publice. Şi, desigur, nu duce. Tocmai pentru că mă ştiam un obsedat sexual periculos care acționa fără milă m-a cuprins mai întâi mirarea apoi o vagă îngrijorare în momentul în care, rămas singur cu femeiuța mea cu coafura de vată de zahăr am simțit că ceva nu se potrivea cu schemele pe care le cunoşteam. Am privit cu atenție camera şi, deşi asta nu era, teoretic, treaba mea, m-am simțit vinovat că era prea joasă. Avea adică tavanul prea jos iar asta dădea impresia unei lipse de oxigen. Deşi era mică, femeia asta mi se părea că era îndreptățită la mai mult oxigen şi la mai mult spațiu înainte de a fi penetrată. Avea, după cum remarcasem deja, o mulțime de defecte care m-ar fi împiedicat pentru totdeauna să mă îndrăgostesc de ea, dar ceva îmi spunea că lucrurile nu vor decurge tocmai normal în cazul ei. Era cald al naibii iar în aer mi s-a părut că

detectez un miros de stătut. Şi de ejaculări precedente. Am deschis imediat fereastra umilitor de mică, de parcă era fereastra unei gherete de paznic. Nimic nu mă deranjează mai mult ca atunci când cineva, pe nepusă masă, ejaculeaza lângă mine. Vreau să spun, lucrurile acestea mi se par deosebit de private şi de aceea camera aceea folosită de-a valma de populația țării în scopuri de orgasm mi s-a părut în clipa aceea dureros de nepotrivită pentru femeia asta mică cu păpădii pe cap. Ah, camera aceea mi s-a părut sordidă, nemeritat de sordidă şi am avut un moment de îndoială serioasă vis a vis de propria-mi stimă de sine. Mi s-a făcut ruşine. Deşi a două zi femeia cu părul de gălbenele urma să dispară o dată pentru totdeauna în nordul ei umbros şi nu mai aveam să am de-a face cu ea niciodată, mi s-a făcut ruşine de parcă, fiind la mine acasă aş fi invitat-o în beci în loc să o invit în sufrageria spațioasă şi însorită de la etaj prin ferestrele largi ale căreia se vede pădurea tânără de pe malul râului. Am văzut că nici măcar o masă ca lumea, cu scaune, nu exista. Alteori asta mi s-ar fi părut un avantaj, pentru că ar fi fost o scuză foarte bună să sar câteva etape de politețe şi să mă aşez direct pe pat lângă ea dar acum mi s-a părut o umilință. M-am simțit responsabil. Aş fi fugit repede la un magazin de mobilă să cumpăr tot ce trebuia pentru confortul ei. În schimb am început sa mă uit după un dulăpior unde să aşez geanta ei de călătorie. Nici din ăsta nu exista. Exista, într-un colț, doar un cuier pom în care cel mai confortabil ar fi stat nişte pălării. Dar nici ea şi nici eu nu purtam în momentul acela pălărie. Cred că a văzut că eram puțin încurcat, s-a întors către mine şi a zâmbit ca pentru a mă asigura că totul era în ordine. Apoi, după ce

mi-a luat geanta din mână şi a pus-o pe marginea patului, a început să despacheteze.

Eu sunt un tip generos. Foarte generos. Dar, şi asta este din nou o mărturisire la fel de jenantă ca toate cele precedente, sunt falit.

Nu am nici beci şi, cu atât mai puțin o sufragerie însorită prin ferestrele largi ale căreia să se vadă vreo pădure sau vreun râu. Am doar o cameră întunecată în apartamentul părinților mei, bătrâni şi bolnavi, dintr-un cartier mărginaş, căreia nu îndrăznesc să îi deschid geamurile pentru a nu face o recădere depresivă. În fața blocului, pe spațiul unde trebuiau să fie nişte ronduri de flori, se strâng să facă grătare şi să bea bere cât e ziua de lungă câteva familii de țigani. Se înjură unii pe alții cu mereu aceeaşi gamă, variată, ce-i drept, de înjurături, şi râgâie. În aerul comun al cartierului din difuzoare monstruoase scoase pe fereastră se vomită manele paralizante. Dacă în momentul acela aş fi dat fuga la magazinul de mobilă probabil că tot ce aş fi putut cumpăra cu banii pe care îi aveam în buzunar ar fi fost un scaun pliant. Verde. Sau roşu. Dar nu aş fi făcut altceva decât să adaug şi mai mult la sentimentul apăsător de sordid. Drept pentru care, pentru că în timp am învățat să nu îmi mai induc singur dureri netrebuincioase, am renunțat la ideea de a remobila cămăruța cu aer stătut şi am ieşit din hotelul acela care arăta ca unul foarte ieftin fiind de fapt unul scump. Am luat-o înspre o piață din apropiere unde putem găsi tot ce trebuia pentru o mică gustare. Eram deja printre rafturile încărcate cu snacks-uri şi biscuiți ai

magazinului când am vazut hăinuțele ei mici aşezate cu grijă în valiza de voiaj. O fustă. Poate două. Două bluze împachetate cu grijă să nu se şifoneze. Chiloței de schimb. O punguță cu pasta şi cu periuța de dinți într-un colț al valijoarei alături de o trusă din care se vedea până în alimentară un ruj cu căpăcelul zgâriat alături de alte câteva tuburi mici şi moi din care, dacă apăsai, ieşeau creme de uns mâinile, fața, gâtul, umerii. Ajunsesem la raionul de vinuri şi băuturi când am vazut-o intrată în baie şi privindu-se cu atenție în oglindă. Aşeza cu grijă pe policioara mică tuburile cu şampon, cu pastă de dinți cu gel de duş. Căuta o ordine care să i se pară familiară în străinătatea în care ajunsese. Era emoționată deşi nu ştia deloc ce fel de emoții o traversau. Întotdeauna te temi atunci când speri. Şi, din distanța din care o priveam, aşa se vedea. Se vedea cum spera şi se temea în timp ce aranja sticluțele. Şi văzând-o aşa de acolo din alimentara aceea în care mirosea a detergent, dintr-o dată mi s-a luminat mintea de o revelație care mă uluia: femeia aceea cu păr de gălbenele şi puf de păpădie, cu ochi mari cât măslinele negre de import, cu trupul frumos ca de adolescentă şi cu solfegiile ei pe scări muzicale savante, venise de la atâta depărtare, cheltuise atâția bani şi timp, îşi lăsase baltă toate treburile casei doar ca să mă vadă pe mine. Păi de ce să mă vadă, mă, pe mine? Cine dracu' eram eu ca să trebuiască să se pună ea pe tren o zi şi o noapte şi să mă caute? Am luat în mâini mai multe sticle de vin roşu şi le-am întors pe toate părțile pentru a găsi parcă un indiciu care să mă asigure că era sortimentul cel mai nimerit. Ştiam că îi place să bea din când în când câte un pahar cu vin roşu şi, deşi eu sunt mai rău decât un imam saudit când

vine vorba de alcool, m-am gândit că scumpa asta mică îşi câştigase cu vârf şi îndesat dreptul la paharul ei cu vin. Apoi, în timp ce mă gândeam dacă să cumpăr sau nu un pachețel de sărățele care putea să stimuleze setea, mintea mi-a alunecat şi mai înapoi, acasă la ea, înainte de a pleca. Ce resorturi intime o determinseră oare să se hotărască să îşi cumpere bilet şi să vină până în sudul acela arid şi neprimitor? Ce o fi fost oare în capul ei atunci când, dintre sutele de mii de bărbați şi figuranți care mişună pe net se hotarâse ea să mă aleagă pe mine pentru o înercare? Ii văzusem câteva poze si, frmoasă cum era, putea să atragă atenția oricui. A unora care locuiau mai aproape de ea. Sau a cuiva chiar din oraşul ei. I-ar fi fost infinit mai confortabil. Ce aştepta oare de la mine? Şi din ce aştepta, ce puteam eu să îi ofer? Eram falit financiarmente, incert social, inert afectiv, putred de propriile mele amintiri. Chiar când eram la casă şi plăteam, după ce alesesem nişte struguri mari şi arătoşi, m-am gândit că mie, pentru a fi scos din moartea clinică în care zăceam de mulți ani mi-ar fi trebuit şocul nu al vreunei superfemei de copertă şi nici cumințenia angelică a vreunei fecioare trăită la mânăstire ci cutremurul adânc şi tulburător al unei sincerități profunde şi complexe, al unei frumuseți calde şi neostentative şi al unei sexualități variate până la punctul deşănțării. Port în mine un fel de romantism nevrozat de care îmi este teamă să nu iasă vreodată la suprafață. Puține lucruri îmi displac mai mult decât să par un tip romantic. Deşi, exact asta sunt. Pentru a ascunde însă lucrul acesta port ochelari de şmecher, întunecați, şi echipamente mai degrabă cazone, de dur. Am ridicat ochii spre casieră şi când am văzut cât era de grasă şi urâtă, cu părul făcut permanent şi cu un nas

umflat ca după o serie de injecții succesive făcute toate în acelaş loc, cu o umbră care îi ieşea din ochi şi îi întuneca toată fața, m-am simțit din nou un tip foarte norocos. Femeiuța mea de la hotel era frumoasă şi delicată. Vioaie şi armonios construită. I-am zâmbit casierei mulțumindu-i în gând pentru termenul de contrast pe care mi-l oferea. Ea nu avea habar. A zâmbit şi ea înapoi, surprinsă şi şi-a aranjat puțin părul, cu cochetărie, după ureche. A tastat mai vioaie. Avea multe inele de aur pe degetele ei scurte şi groase. Cred că mi-aş fi putut cumpăra mobilă de ele. Şi dintr-o dată, amintindu-mi de mobilă, am avut sentimentul că am întârziat prea mult printre rafturile acelea şi am tulit-o repede din nou spre hotel, mult mai responsabil şi mai înduioşat acum decât eram atunci când ieşisem din el. Alimentara avusese un efect neaşteptat asupra mea. Ca să vezi cum uneori o casieră urâtă, suferind de o erupție de inele din aur masiv pe degete, te responsabilizează, îți deschide ochii şi poate funcționa ca indicator rutier pe necunoscutele căi ale domnului.

Unele femei folosesc bărbații ca pe o chiuretă cu care să îşi scoată din suflet infecția lăsată de un bărbat precedent. De o iubire precedentă terminată prost şi în defavoarea lor. Urcam treptele spre cameră cărând punga de plastic cu vin, struguri şi sărățele şi, amintindu-mi de ce îmi povestise ea în una din conversațiile pe care le avusesem inainte să ne întâlnim, mă gândeam dacă nu cumva mă transformam eu, chiar atunci, într-o astfel de lingură tăioasă cu care avea de gând să îşi chiureteze partea aia de suflet în care mai duhnea încă putoarea unei astfel de infecții. Avusese o poveste cam încurcată cu un

individ din care ea ieşise şifonată rău. Nu îmi povestise decât în termeni generici şi lacunari iar imaginea mea asupra poveştii ei era cu totul şi cu totul aproximativă dar era limpede că se infectase rău. Ceea ce părea însă important era că ea afirma că de câtăva vreme totul se terminse şi că se vindecase. M-am trezit simțind, în timp ce urcam şi analizam motivele repetitive ale preşului de pe scări, că, aplicată mie, poziția asta, adică cea de chiuretă, mi s-ar fi părut o poziție ingrată. Însemna că nu mai luam premiul întâi. Iar pe mine, dacă nu iau premiul întâi, restul de premii nu mă interesează. Apoi, în timp ce schimbam direcția scărilor, tot eu mi-am zis că, la urma urmelor, ce conta? Ce conta? A doua zi pleca în pădurile ei şi gata! Totul se termina. Ce atâtea gânduri? Ce atâtea probleme? Putea să mă folosească pe ce post voia atâta timp cât eu însumi o foloseam pe ea ca pe un colector hormonal şi ca pe o destindere duminicală.

Simplu.

Simplu ca bună ziua.

Numai că eu nu sunt un tip normal.

Când am deschis uşa camerei şi am intrat, ea tocmai se fâțâia dintr-o parte în alta cu nişte hăinuțe în brațe. Se schimbase. Îşi dăduse jos pantalonii aceia trei sferturi şi bluza subțire de culoarea mătăsii de broască şi acum era într-un furou de casă, roşu şi strălucitor, care atârna larg pe ea dar scurt până deasupra genuchilor lăsându-i trupul să respire în voie pe sub el şi să se ventileze. În picioare avea nişte papucei cu care nu făcea niciun zgomot când călca. Nu era prea mult loc gol în camera aia, care acum mi s-a părut şi mai scundă, dar cum se fâțâia ea de la măsuța joasă la pat şi de la baie la

televizorul mic şi stricat, înghesuit lângă uşă, dădea un aer atât de cald şi domestic încăperii încât părea că locuia acolo dintotdeana. Am avut un ciudat sentiment de intimitate şi normalitate cu femeia asta cu părul de muşeţel şi cu ochii de măsline care m-a făcut să mă simt şi mai vinovat pentru căldura de afară, pentru duşumeaua care scârţâia la paşii mei grei şi pentru felul meu distant, circumspect şi superficial în care mă purtam cu ea. Pentru că nu sunt un om normal am simţit că îmi vine, dintr-un motiv exagerat de confuz, să plâng. Dar, desigur, nu era cazul. Am scos sticla de vin si am aşezat-o pe măsuţa scundă de lângă cuierul pom din care lipseau pălăriile. Am luat şi sărăţelele însă ambalajul lor fragil s-a rupt când le-am scos din sacoşă, mi-au scăpat din mână şi toate s-au împrăştiat pe podea, în toate părţile. M-am aplecat şi am început să le adun, jenat, bucată cu bucată nemaiştiind dacă mai trebuia să le pun pe masă sau să le arunc la gunoi.

Acum, în mod normal, urma secţiunea de preludiu. Trebuie să recunosc că multă vreme am crezut, în prostia mea, că cei care aşteaptă cu nerăbdare în astfel de cazuri să se lungească pe paturi sunt bărbaţii. Greşit. Cele care aşteaptă cu şi mai multă nerăbdare sunt femeile. Doar că aşteptarea lor, deşi conţine aceleaşi presimţiri, e încărcată de alte simţiri. Se crease între timp însă un dezechilibru pe care nu îl anticipasem corect iar acum eram atât contrariat cât şi, într-o oarecare măsură, intimidat. Ea era deja îmbrăcată într-o ţinută casnică, subţire, curată şi sexi iar eu eram încă cu blugii pe sub care mi se scurgea transpiraţia, cu pantofii grei, care îi plăcuseră ei, în picioare, cu cămaşa cu care plecasem de dimineaţă de acasă şi care acum era

toată udă. Am turnat un pahar cu vin şi i l-am întins. Ea l-a luat şi, cu atenție, s-a cocoțat în vârful patului dezvelindu-şi picioarele în timp ce făcea asta. A rămas acolo cu spatele sprijinit de perete şi cu picioarele îndoite, dezgolite, aurii în lumina filtrată de pânza roşie, ca de bordel, a ferestrei. Cât de neînsemnate şi derizorii devin bisericuțele şi monumentele istorice în fața picioarelor dezgolite ale unei femei frumoase. Ca şi formulele complicate de matematici superioare pe care le înveți ca nebunul pentru bacalaureat de parcă viața urmează să ți-o petreci rezolvând diferențiale şi derivate de ordinul n până seara târziu. Abia într-o cameră de hotel ca asta îți dai seama cât de greşit orientată este programa şcolară. De altfel nu mai departe decât peste drum de hotelul în care femeia de 45 de kilograme se rezemase acum cuminte de perete cu picioarele ei frumoase lipite pudic unul de celălalt dar dezgolite până la fund, se aflau nişte ruine celebre năpădite chiar în momentul acela de o forfotă de turişti atinşi psihic de soare. Nu, nu erau toți japonezi dar era evident că, după părerea mea, se aflau cu toții în momentul acela într-un loc nepotrivit. Eu însumi, rămas pentru o fracțiune de secundă nemişcat în mijlocul camerei cu sticla cu restul de vin în mână, am avut senzația supărătoare că mă aflam în momentul acela într-un loc nepotrivit. Şi că femeia aceea pe care încă nu mă hotăram să o privesc şi să o tratez cu seriozitate se afla într-un loc nepotrivit. Şi era ciudat şi faptul că în loc să mă concentrez corect asupra picioarelor ei, mie îmi treceau tocmai atunci prin cap tot felul de referințe culturale. Aşa ceva nu mi se mai întâmplase în prezența unor femei de o zi iar asta venea parcă să confirme presimțirea că, deşi la prima

vedere păruse tocmai invers, lucrurile nu vor decurge tocmai simplu cu ea. Poate că trebuia, împreună, să ne aflăm într-un alt loc. M-am liniştit, într-o oarecare măsură, karmic, spunându-mi că pentru a ajunge la locul care ți se potriveşte trebuie să treci mai întâi prin tot felul de locuri nepotrivite. Iar eu, conform comenzilor genetice pe care le primeam în momentul acela din bulbul meu rahidian avariat, trebuia să ajung în pat lângă femeia de patruzeci şi cinci de kilograme. Şi mâna mea trebuia să îi desfacă puțin picioarele ei frumoase care erau acum lipite, să alunce încet pe interiorul lor simțindu-le carnea sub palmă şi în cele din urmă să îi atingă şi să îi dezmierde sufletul acela delicat şi fierbinte de femeie care trăieşte palpitând între ele.

Când m-am născut, nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să fiu bărbat sau femeie. Am fost bărbat. Şi, bărbat fiind, am ajuns să fac lucruri din astea.

Ea a dus paharul la gură şi a sorbit din el. Eu, dacă aş fi băut o gură de vin în momentul acela aş fi murit pe loc însă ei mi s-a părut că i-a plăcut. Rezultatul a fost că s-a lins pe buze. Văzându-i vârful limbii alunecând în stânga şi în dreapta pe buzele ei lucioase, mi-am dat seama că ceea ce o făcea să pară, pe lângă năsucul în vânt, atât de tânără şi copilăroasă era tocmai gura ei. Da, gura ei. O gură insuportabil de mică pentru o femeie de 45 de ani. Era strânsă şi pe orizontală şi pe verticală. Deşi mici, buzele îi erau însă atât de corect conturate încât semănau cu cele desenate pe fața păpuşilor chinezeşti de porțelan. Fără să vreau, m-am gândit cum ar arăta gura aia mică deschisă la

maximum. Cam cât de gros putea fi obiectul pe care ar fi putut să îl cuprindă cu ea dacă o deschidea cât putea. Şi, desigur, în clipa aceea mintea mea de obsedat sexual şi-a făcut datoria şi mi-a dezlocuit referinţele culturale cu un imbold de a mă aşeza pe pat mai aproape de ea. M-am aşezat pe colţul patului. M-a surprins plăcut faptul că patul nu a scârţâit deloc. Mi-am supt puţin burta pentru a părea mai atletic din semiprofil şi mi-am desfăcut primul nasture de la cămaşă. Zic:

- E bun? şi arăt din cap către vin.

Am avut impresia că nu a auzit ce am întrebat-o pentru că nu mi-a răspuns. Îşi aşezaze paharul pe unul din genuchi şi, dintr-o dată, a devenit foarte serioasă. M-am neliniştit gândindu-mă că făcusem sau spusesem ceva nepotrivit. Sau poate că nu îi convenea faptul că mă aşezasem pe colţul acela de pat fără să îi cer în prealabil permisiunea. Există femei care se dau în vânt după acordarea permisiunii. Le place adică să le ceri permisiunea pentru orice fleac. Chiar daca ele tremură ude şi flămânde în aşteptarea unui mădular care să le penetreze adânc şi încet, încet, încet, între picioare, se simt infinit mai bine daca în prealabil le ceri permisiunea să le penetrezi. Fac câteva mofturi la început pentru a se asigura că nimeni nu va crede despre ele că sunt uşuratice şi pe urmă deschid. Femeia mea însă nu părea de loc să facă parte din categoria asta. Se uita la mine cu ochii ei insuportabil de mari şi nu spunea nimic. Pe gura de păpuşă de porţelan sclipea încă urma de vin şi salivă. I-am privit câteva secunde gura cu intensitate şi mi-am dat seama că lucirea aia a cărnii de pe buza ei de jos începea să mă excite. La fel şi seriozitatea cu care mă privea: mă intimida

şi asta mă excita. Ne-am privit drept în ochi fără să spună niciunul nimic. Şi nu ştiu cum şi de ce, seriozitatea aia aproape neverosimilă de pe fața ei a făcut ca ceva să înceapă să ticăie în mine. Deşi nu mă mişcam de loc, o vedeam din ce în ce mai aproape, mai aproape, de parcă mă apropiam de ea printr-o lunetă care o mărea şi care mi-o aducea până lângă mine. La un moment dat, din înaintarea asta, gura ei mică şi umedă de la salivă şi vin a ajuns până în dreptul gurii mele. Dacă scoteam limba i-o puteam pune ei între buze. Ca senzație, desigur, pentru că de fapt noi rămâneam la aceeaşi distanță. Şi, privind-o aşa, de pe colțul meu de pat de la mai puțin de un metru distanță, văzându-i ochii mari şi gura mică, picioarele frumoase şi dezgolite până la fese a căror piele arămie lucea în lumina roşie, învăluit în gravitatea stranie cu care mă privea şi mă intimida, am început să simt cum între picioarele mele, sub boxerii negri pe care mi-i cumpărasem cu o zi înainte special pentru întâlnirea asta, începea, încet, încet, să se mişte în lungul piciorului, să se umfle şi să crească, penisul meu gros de satir urban şi hrăpăreț.

Deşi sunt un derbedeu sexual, intimitatea unei femei mi s-a părut dintotdeauna sfântă.

De aceea discuțiile de prin cârciumi ale bărbaților care debiteaza cu o satisfacție libidinoasă detalii scabroase din întâlnirile lor cu femeile mi s-au părut încă din tinerețe dezgustătoare. Vezi câte un jegos urât şi cretin, puțind a transpirație şi cu vreo doi sau trei negi negri sau rozalii în bărbie care, printre hăhăieli şi râgâituri, povesteşte unei mese de onanişti cu ochi aprinşi şi cu pulile pe jumătate

sculate sub masă, ce i-a făcut el nu ştiu cărei femei. Şi cât de tare a fost el. Şi cum a făcut-o pe aia să țipe, să urle înnebunită de plăcere. Şi cu cât dispreț a tratat-o el pe urmă. Eventual cum i-a tras şi un şut în fund ca să îi arate o dată pentru totdeauna cine era şeful acolo. Brr... Desigur că nu mi-l pot închipui pe şobolan altfel decât masturbându-se cu o frenezie mistică în fața vreunei carpete din acelea turceşti cu nimfe pe jumătate dezbrăcate. Pe de altă parte însă este uluitor să vezi cât de puține precauții de securitate îşi iau femeile în cazuri de genul acesta deşi toată lumea ştie că de la Jack Spintecătorul încoace o bună parte a presei trăieşte şi prosperă pe seama femeilor despicate, total neelegant, cu satârul. Prin mai toate râurile şi bălțile noastre sau de aiurea, găseşti, la orice oră din zi sau din noapte, plutind în descompunere, părți de femeie. Picioare, torsuri, capete...

Ceea ce a urmat în camera de hotel între mine şi femeia mea de 45 de kilograme a cărei vată de zahăr începuse să se deranjeze puțin din cauza mişcărilor făcute pe pat ar trebui, din această perspectivă, să rămână un mister. Să îl trec sub tăcere şi să îi respect intimitatea ei atât de curată. Să îmi respect adică în continuare principiul sacralității intimității unei femei. Dar, îmi dau seama că făcând asta, aş fi mult prea nedrept față de ea şi i-as face un deserviciu pe care nu îl merită. Pentru că gazela asta mică şi frumoasă, atât de plăcut şi de elegant proporționată trupeşte, atât de caldă şi delicată în felul ei de a fi, atât de îndrăzneață dar în acelaş timp atât de speriată de propriile ei îndrăzneli, era de fapt o femeie profund tulburătoare. Oriunde se uita, se uita de parcă ar fi căutat să vadă ceva anume. Şi la mine când se uita o

făcea ca atunci când ar fi vrut să vadă ceva anume. Ca atunci când te uiți la cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult, de foarte, foarte mult timp, nesigur că îl recunosti. Nesigur că cel la care te uiți este într-adevăr persoana la care te gândeşti. O atenție încordată însoțită de teama de a nu greşi. Aşa se uita la mine. Mă baleia rapid suprapunându-mi contururile peste cele câteva chipuri esențiale de bărbați pe care le purta în creier. Încerca să mă recunoască în ele. Da, femeia asta de 45 de kilograme era în stare de aşa ceva. Doar că propoziția pe care a spus-o imediat după ce eu mă gândisem atât de savant la toate astea m-a pus în încurcătură. De unde era ea lipită de perete, dintr-o dată mi-a zis încet, pe deasupra paharului, cântat, de parcă tocmai solfegia un triolet:

- Mă exciiiți...

Am un handicap major care mă pune de multe ori în încurcătură: nu îmi dau niciodată seama când o femeie mă place.

Aveam în facultate o colegă atât de frumoasă încât multă vreme am evitat să mă uit la ea. Nu puteam. Mi se părea că dacă mi-ar surprinde privirea ar vedea imediat în ea gândurile mele neruşinate. Şi mi se făcea jenă. Avea nişte ochi ireal de mari şi de calzi, exact ca o vacă. Chiar dacă se spune că ele nu văd decât până la vreo doi, trei metri distanță, ochii vacilor îmi plac la nebunie. Mari, blânzi, goi. Aşa îi avea şi colega mea. Şi avea un fund obraznic, înalt şi ferm, proeminent. Era cuminte şi elegantă, tăcută şi modestă iar la cursurile de vară venea cu nişte bluzițe atât de vaporoase încât, trecând pe lângă

ea, nu îți rămânea nimic altceva de făcut decât să te apleci puțin, să îi iei una din țâțele ei în gură şi să nu îi mai dai drumul toată viața. Era prea frumoasă ca să mă gândesc că aş avea vreo şansă la ea. Mi-am dat seama ce dobitoc am fost doar peste ani când, cu totul din întâmplare, o altă colegă de facultate, care îi fusese confidentă, mi-a spus cât de mult mă iubise fata aceea. Şi cât de mult suferise în tăcere pentru că eu nu îi acordam niciun pic de atenție. Şi din aceeaşi cauză auzind acum ce spunea femeia de patruzecişicinci de kilograme de care mă simțeam din ce în ce mai atras, am tresărit şi m-am emoționat. O excitam?! Şi ea avea curajul şi naturalețea să o spună? Era mică, străină de locuri, încuiată într-o cămăruță de hotel, ghemuită aproape goală pe un pat mare cât toată podeaua, alături de un lup care se hrănea cu membre şi organe de femei şi avea curajul să spună că o excit?! Femeia asta părea inconştientă. Ce fel de minte şi de simțire avea? Nu mai întâlnisem aşa ceva până atunci. Într-un efect de bumerang, spunându-mi că o excit, ea de fapt mă excita şi mai tare. Gândul că, străină cum era, mă dorea, mă făcea să o doresc şi mai mult. De aceea, când mi-am scos în cele din urmă pantofii şi pantalonii rămânând numai în cămaşa cu mâneca scurtă şi în chiloți, sexul îmi era deja umflat şi se profila negru şi proeminent de sub țesătura boxerilor. Ba chiar a trebuit să îl mişc puțin cu mâna mai într-o parte ca să nu scoată botul pe sub banda elastică a chilotului. Şi m-am întins pe burtă, lângă ea, pe pat, sprijinit în coate şi cu capul în palme. Chiar sub nasul meu erau unghiile ei de la picioare date cu ojă roşie. Două dintre unghii erau recognoscibile, cea de la degetul mare şi cea de la cel imediat următor însă ultimile trei erau

atât de mici încât trebuiau ghicite. Degetele însele îi erau tare mici şi, din poziția din care le vedeam eu în momentul acela, arătau cam strâmbe, ca cele ale concubinelor împăraților chinezi. Îmi venea să le ating. De fapt îmi venea chiar să le mângâi cu un început de duioşie pentru micimea lor. Mi-am ridicat ochii spre glezne. Ah, gleznele unei femei sunt pentru mine la fel de importante ca şi gleznele unui armăsar arab. De altfel, locuisem o vreme într-o țară arabă şi acolo, deşi era tot timpul soare şi cald, tot ce puteai să vezi dintr-o femeie pe stradă erau gleznele. În rest erau acoperite în tot felul de văluri, cămăşi şi pelerine din creştetul capului până la călcâie. Prin urmare, tot vagabodând aiurea pe străzile înguste şi pline de bălegar de catâr din meddina Fesului, a Meknesului sau a El Jadidei şi căutând mereu din ochi forma unui fund apetisant pe care nu îl găseam nicăieri, devenisem în cele din urmă, oarecum împotriva intentiilor mele inițiale, expert în glezne de femeie. De la cele elefantine, înecate în grăsime şi atacate de reumatisme specifice până la cele subțiri, şi scobite, fragile şi elegante ca nişte bijuterii realizate dintr-un stoc de ADN secret. Glezna unei femei este cea care îi dă clasa. Glezna, genuchiul, încheietura mâinii. Acolo se vede cărei specii îi aparține. Iar gleznele femeii mele de patruzecişicinci de kilograme cu ochii prea mari, cu gura prea mică, cu mâinile prea de păpuşă şi cu temperatura corpului prea ridicată, de care eram acum prea aproape ca să nu observ toate astea cu minuție, erau subțiri şi delicate, fragile şi numai bune de prins în căuşul palmei si strânse între degete. Numai atât, cât să o vezi că se strâmbă puțin, ca şi cum ar durea-o. Ea observase că mă uitam la tălpile şi gleznele ei şi, ca pentru a iniția o

conversație anatomică, a mişcat de câteva ori din degetele piciorului stâng. Inițiativa asta mi-a plăcut. Am clipit şi eu de câteva ori şi mi-am scos o mână de sub bărbie. Am rămas sprijinit numai în una iar cealaltă mână am întins-o spre ea până când, cu buricele degetelor, i-am atins degetele de la picioare. Apoi am început să îmi plimb palma peste laba piciorului ei. Încet. Ea a mai sorbit o dată din pahar apoi l-a pus pe pervazul ferestrei care se afla puțin lateral în spatele ei. Probabil pentru a-şi elibera mâinile. Şi, spre surprinderea mea, în contradicție cu mersul lucrurilor de până atunci care părea iremediabil îndreptat către desfătare, am auzit cum i-a scăpat aşa, o respirație grea, ca un oftat. Nu un oftat de plăcere, în aşteptarea a ceea ce urma să se întâmple între noi pe patul pe care eram amândoi pe jumătate dezbrăcați ci mai degrabă unul de amărăciune. Ca şi cum tocmai ar fi privit o clipă înapoi spre un eveniment nefericit din istoria ei personală. Apoi şi-a îngustat ochii vrând să îi închidă ca să nu fie nevoită să vadă ceva pe care nu voia să îl vadă. M-am tras mai aproape de ea. Am început să îi mângăi piciorul în sus, pe gambă. Atingând-o acolo, ceva din mine a tresărit profund. O memorie a palmei a recunoscut instantaneu pielea de femeie pe care o căutasem dintotdeauna. Fină şi moale ca un bumbac biologic, uleioasă, făcută doar pentru a fi mângâiată, sărutată, linsă, mestecată de gura şi mâinile bărbaților... Tot brațul, până la umăr, mi-a fost invadat brusc de căldură. Gamba rotunjită şi alungită ca un fruct care îi atârna sub genuchi mi-a devenit brusc extrem de necesară. Trebuia să o cuprind cu palmele şi să o parcurg cu limba. Genuchiul trebuia lins cu poftă peste toate denivelările lui iar partea

interioară a coapselor, mici şi proporţionate, trebuiau sărutate cu buzele, cu vârful limbii, inspirate pe nas, văzute cu ochii larg deschişi de la numai un centimetru distanţă ca să îmi umple creierul şi să trezească în mine toată pofta de care eram în stare...

Ea se ridică în picioare pe pat, face un pas înspre mine pe saltea, mă încalecă şi mi se aşează în spinare ca pe o şa de călărie, cu picioarele de o parte şi de alta. Ca şi cum ar fi călărit un crocodil. Apoi îşi pune mâinile pe umerii mei şi se lasă încet, ca într-o flotare, pe spatele meu. Sfârcurile sânilor ei mici îmi ating spinarea iar vata galbenă de zahăr, deranjată de gravitaţie, atârnă şi îmi atinge cu câteva şuviţe obrazul stâng. Îi simt de aproape parfumul fin amestecat cu mirosul ei de femeie. O simt în spatele meu ca pe un rucsac viu şi fierbinte, cum mă strânge între picioare şi cum îmi frământă umerii cu mâinile ei mici. Recunosc că mişcarea asta m-a luat prin surprindere. Fesele ei rotunde şi fierbinţi sunt pe coloana mea vertebrală şi încep să se mişte încet într-o parte şi în alta, rotativ. Îi simt răsuflarea fierbinte în obraz. Se întinde pe pinarea meu ca pe o saltea. Sânii i se turtesc pe spatele meu. Se freacă acolo cu pieptul, îmi frământă ceafa cu mâinile, se freacă cu partea interioară a coapselor de şalele mele. O simt dornică, plină de poftă. Fierbinţeala dintre picioarele ei se freacă umedă de partea de jos a coloanei mele vertebrale. Geme încet şi se apropie cu gura deschisă de ceafa mea. Îşi pune buzele acolo şi începe să sugă din pielea mea cu putere. Geme. În mine creşte dorinţa brusc, aproape dureros. Dau să mă răsucesc pe pat pentru a mă întoarce cu faţa la ea dar ea se împotriveşte şi

mă ține cu mâinile apăsate pe umeri cu fața la cearceaf. Mă preferă în poziția aceea. Mă gândesc că sunt, totuşi, un tip norocos. Se porneşte în mine un mecanism de generare a fateziiilor şi mintea îmi este invadată de o secvență rapidă de destrăbălări extreme. Simt cum testiculele îmi devin active, cum trunchiul lung al al penisului zvâcneşte şi vrea să înainteze. Dau de câteva ori, instinctiv, din fese. Căldura din trupul ei mic trece în spinarea mea şi de acolo în creier. Îşi ridică mâna stângă de pe umărul meu şi lasă să îi alunece palma cu degetele răsfirate în jos, până ce îmi ajunge pe fesă. Apoi, cu o mişcare scurtă, o introduce între trupul meu şi saltea şi prinde în palmă capul întărit, pe jumătate ieşit din chiloți, al penisului. Gem. Geme şi ea, încet dar lung şi îl masează lin, abia atingându-l, cu o delicatețe care mă înnebuneşte. Trece aproape un minut de când suntem în pozitia aceea, eu cu fața la saltea, ea călare pe mine masându-mă. Geme. Mişcă rotativ din partea de jos a abdomenului şi geme încet şi lung. Mă gândesc cu groază că aş putea să ejaculez acolo, înainte de a o penetra şi de a o satisface. Drept urmare încerc, cu destul de puțină convingere, să îi îndepărtez mâna de pe penisul meu. Ea însă se împotriveşte şi mă prinde şi mai ferm de el ilustrându-şi cu un geamăt adânc dezacordul. Încerc să mă mişc pentru a mă poziționa în aşa fel încât să am un control mai bun asupra canalului spermatic dar ea mă strânge între picioare şi nu mă lasă să mă întorc. Simt că înnebunesc de plăcere. Continuă să mă maseze cu mâna ei de păpuşă pe capul umflat şi mare al penisului. Ridică însă buzele din pielea gatului meu, şi chiar atunci mi-e dat să aud cea mai stranie propoziție rostită de cineva într-un

astfel de moment. Zice cu o voce schimbată, aproape un scâncet, de parcă urma să izbucnească în plâns:

- Am o fetiță de zece ani...

Cuvintele astea fără sens îmi ajung în ureche dar nu şi în creier. Sunt hipnotizat de mâna ei strânsă între picioarele mele şi de fesele ei rotunjite. Îmi dau seama că e ceva în neregulă cu ele şi că sună straniu în momentul acela dar nu le dau nicio atenție. Mi se par prea absurde ca să poată face parte din desfăşurarea acelei scene care avea cu totul alt obiect şi presupunea o cu totul altă finalitate decât puericultura. Fac un efort şi, în ciuda opozitiei ei, mă răsucesc. Sunt acum cu spatele pe saltea iar ea stă călare exact peste tija lungă şi fierbinte care creşte dintre picioarele mele. O parte din tijă este deja ieşită din chiloți. Ea o simte între picioare şi începe să se frece în lungul ei în sus şi în jos ca pe o şină. Îi simt prin chiloțeii subțiri buzele fierbinți şi ude ale sufletului ei dintre picioare cum se potrivesc exact în lungul axului meu şi cum alunecă şi se freacă înainte şi înapoi. Închide ochii şi geme. Îşi apucă cu mâinile furoul roşu şi cu o mişcare simplă îl trage peste cap. Îi văd sânii mici şi, printre toate endorfinele care mă năpădesc mai am timp să observ cât de mari şi de lungi îi sunt sfârcurile. Ca două boabe de struguri de masă. Apoi îşi duce palmele la sâni, încrucişate, şi-i cupinde în căuşul lor şi începe să şi-i mângâie singură şi să îi maseze. Geme arcuită cu capul dat pe spate şi cu ochii pe jumătate închişi. Pare a fi rămas singură cu sine. E atât de frumoasă şi stranie încât din nou îmi zic că sunt un tip norocos. Am început să mişc şi eu energic, înainte şi înapoi din partea de jos a trupului completâdu-i mişcările ei. Pare că între noi se desfăşoare un act sexual. Un fel de act

sexual. Eu am încă chiloții pe mine, ea are încă chiloții pe ea dar labiile, dincolo de pânza subțire şi fină a chiloților ei, îi sunt ude şi depărtate iar între ele, îngropat pe jumătate în lungimea lui, se freacă înainte şi înapoi sexul meu în erecție maximă. O privesc în timp ce se întâmplă toate astea şi îmi vin în minte cuvintele ei despre fetița de zece ani. Ce o fi vrut oare să spună? Geme încet, ca prin somn în timpul unui vis şi se leagănă. Şi eu sunt un tip vocal atunci când demența asintactică a plăcerii pune stăpânire pe mine. Mârâi şi rag. Şi la fel încep şi acum, să mârâi ca un urs. Mă uit la ea. Asta îmi intensifică propria mea plăcere. Un fel de voieurism local, erotogen. Camera nu mi se mai pare atât de mică şi nimic din ce gândisem anterior nu mi se mai pare acum valabil. Femeia asta mică de patruzecişicinci de kilograme care se leagănă şi geme aprinsă de plăcere pe mine îmi şterge momentan orice formă de memorie. Văd doar cum, la un moment dat, face un gest cu care nu sunt obişnuit dar pe care îl recunosc: îşi ia o mână de pe sân şi o bagă în chiloții ei, cu degetele în extensie. Palma ei mică dispare sub pânza fină şi acolo începe să îşi frece cu degetele partea de sus a labiilor. Îşi masează clitorisul. Geme mai tare şi în acelaş timp masează locul acela mai repede, mai intens. Închide ochii şi geme. Din gemetele ei aud însă limpede câteva cuvinte. Zice încet, înfierbântată ca şi cum şi-ar şopti sieşi:

- Ah, ahhh... carnaval...

Mă uit la ea cuprins de o formă de hipnoză. Văd cum în câteva clipe expresia feții ei se schimbă. Strânge pleoapele iar pe față îi apare un zâmbet venit din lumea de bal mascat care o populează în momentul acela. Brusc, o invadează o purpură pe față, pe gât, pe piept, ca o eczemă.

Geme mai tare şi mai repede cu pleoapele din ce în ce mai strânse şi simt ce va urma. Eu însumi sunt cuprins de frisoane succesive. Ea se freacă repede, repede, geme din ce în ce mai vocal şi, dintr-o dată, geamătul îi devine atât de sonor încât mă gândesc că măgăruşul egiptean ar putea da buzna peste noi în cameră, îngrijorat. Aerul din cameră devine fierbinte. Acum țipă! Se leagănă pe mine înainte şi înapoi apăsându-se pe tija mea groasă, se masează cu degetul pe clitoris şi țipă. Țipă îndelung şi se cutremură. Toată ființa ei mică pare a radia o formă de energie. E cuprinsă de spasme şi se scutură ca bolnavă de o boală tropicală. Se scutură din tot trupul, intens, posedată de puteri pe care nu le controlează. Respiră repede. Şi începe să se înmoaie. Simt cum, acolo călare pe mine, începe să se destindă şi să se relaxeze. Brațele îi cad moi pe lângă corp. Tot trupul ei devine mai greu. Zâmbetul acela de pe față e încă acolo, un fel de remanență a erotismului intens prin care tocmai trecuse. Deschide ochii şi se uită la mine. Nu văd în ei nici zâmbet, nici complicitate, nici senzația că i-aş fi devenit, sufleteşte, mai apropiat. Văd în ei doar o depărtare incertă, o distanță în care pleacă instantaneu. Stăm aşa un timp şi ne privim unul pe altul fără să spună niciunul nimic. Realizez cu intensitate singurătatea fiecăruia dintre noi. Simt cum din mine, începe, încet, încet să se retragă dorința. Sunt intimidat şi uşor perplex. O privesc pe femeia mea de patruzecişicinci de kilograme cu o formă de curiozitate ştiințifică dar şi cu un regret egoist că nu am reuşit să termin. Şi devin din ce în ce mai convins, aşa cum dealtfel începusem la un moment dat să mă tem, că nu era normală. Numai că ăsta nu era deloc un defect.

Era mai degrabă o amenințare. La adresa indiferenței mele.

A coborât de pe mine, a făcut un pas de-a buşilea şi a ajuns din nou la locul ei de lângă perete. A respirat o dată adânc. A dus o mână la pervazul ferestrei unde lăsase paharul cu vin, l-a luat şi dintr-o înghițitură l-a băut până la fund. S-a aşezat în poziția de dinainte şi, cu paharul gol pe un genuchi, a început să se uite la mine. Am privit-o cu atenție şi am văzut că era încă în depărtarea aia în care se dusese urmându-şi plăcerea. Îşi lăsă capul într-o parte şi de acolo, cu un început de emoție în glas, mi-a zis încet, serioasă, privindu-mă probabil fără să mă vadă:

- Mai îmi pui, te rog, puțin vin?

Sorbi din nou din paharul cu vin. Îşi linse buzele. Privindu-mă în ochi, invitându-mă parcă, alături de ea în aceeaşi depărtare din care privea, a început, pe nepusă masă, să povestească încet, ezitând:

- Ştii, aveam vreo unsprezece ani şi eram la țară, la bunici. Bunicii mei sunt dintr-un sat de munte şi aveau o casă chiar sub coasta dealului, lângă pădure. Stăteam într-o zi pe un scăunel într-o parte a curții, rezemată de speteaza lui, şi mă uitam la doi bărbați aşezați la o masă de lemn care jucau cărți în partea cealaltă a curții, sub un prun bătrân. Era vară, bărbații erau în maieuri, pe masă era o sticlă mare de țuică din care ei îşi puneau în două păhărele pe care le dădeau repede pe gât. Trăgeau cărțile dintr-un pachet şi nechezau din când în când. Sau mai scoteau nişte zgomote ciudate, ca nişte miorlăieli, pe care în mod normal nu le face nimeni atunci când joacă un joc de cărți, oricare ar fi el. Ba se scărpinau din când în când

între picioare sau îşi ţuguiau buzele şi ţâţâiau uimiţi, nechezând. Dădeau câte un păhărel pe gât, plescăiau şi decartau cu patimă zicând câte ceva. Nu înţelegeam ce spuneau, ştii, doar că, încet încet, am simţit cum mă pătrunde şi mă cuprinde o stare neobişnuită. De parcă la masa aceea, între cei doi bărbaţi, dintre care unul era tatăl meu, se petrecea ceva special. Ceva secret şi interzis mie. Ceva despre care doar ei aveau dreptul să ştie. Ceva care mă tulbura de la distanţă şi care îmi transmitea o vibraţie aşa cum trupul meu de fetiţă nu mai simţise niciodată până atunci. Ceva... sexual. Înţelegi?

Ochii ei mari şi negri luceau acum luminaţi pe dinăuntru de lumina amintirii în care plecase. M-am foit puţin ca şi cum tocmai îmi găsisem un loc mai bun. Ea se ghemuise cu genuchii strânşi la piept, cu braţele făcute roată în jurul lor, cu capul lăsat puţin într-o parte. Avea aceeaşi privire care, deşi îndreptată spre mine, vedea de fapt în interiorul altei lumi. Începutul poveştii mă captivase şi mă tulburase. Era evident că femeia asta care tocmai se dăduse jos de pe mine după ce mă călărise şi avusese un orgasm fără ca eu să o penetrez, nu era normlă. Însă, deşi lucrul ăsta îmi dădea peste cap toate planurile şi intenţiile mele iniţiale, mi-am dat seama că eram un bărbat norocos. Începea să îmi placă cu adevărat. Femeia aceasta era altfel decât toate celelalte femei pe care le cunoscusem până atunci. Mi-am dat seama că trebuia să urmeze ceva straniu în povestirea ei. Ceva. Am simţit cum pulsul inimii mi se accelerează de parcă urma să trec eu însumi printr-o încercare periculoasă. Am zis dând din cap, fără să îmi iau ochii din ochii ei:

- Înţeleg...

De fapt nu înțelegeam nimic. Eram doar cuprins de emoție şi curiozitate. Ea continuă pe acelaş ton, privind în acelaş trecut pe care îl traversa.

- La un moment dat s-au ridicat de la masă şi au plecat. Nu mai ştiu ce au făcut sau unde s-au dus, sunt peste treizeci de ani de atunci. Au dispărut pe undeva prin curte. Sticla pe fundul căreia mai rămăsese un deget de țuică, paharele mici, scrumiera plină ochi cu mucuri care puțeau groaznic, o brichetă metalică cu benzină care strălucea de parcă era de argint, toate rămăseseră acolo pe masă, ca şi cum ei urmau să se întoarcă curând. Şi chiar în mijlocul mesei, desfăcut pe jumătate, se afla pachetul de cărți de joc.

Se opri şi mă privi îndelung. De data aceasta mă privea pe mine, cel prezent şi contemporan cu cămăruța aceea de hotel în care ne aflam împreună. Mă privea cu atenție căutând în ochii mei intrarea în mine. Deschiderea mea. Voia să se asigure că are pe unde să intre şi că tot ceea ce spune şi face nu va fi lăsată afară. Apoi, înmuind puțin din arsura privirii, zise:

- M-am ridicat de unde stăteam, m-am dus la masă cuprinsă încă de agitația aia stranie şi acolo, văzând pachetul cărți pe jumătate desfăcut, am simțit că mă ia un fel de leşin. Am pus mâna pe el. În jurul şi deasupa mesei se simțea încă mirosul bărbaților. Păreau încă prezenți acolo, în aer. M-am uitat repede în stânga şi în dreapta, am văzut că nu era nimeni care să mă vadă şi atunci am înhățat cărțile şi am plecat repede de lângă masă, cu ochii în pământ, strângându-le tare în mână. Le strângeam cât puteam, mergeam repede şi nu îndrăzneam să mă uit nici în stânga nici în dreapta. În timpul ăsta simțeam cum mă

umplu de ceva. Fiecare celulă mi se umplea de ceva. Parcă cineva pompa ceva în interiorul venelor mele şi mă umfla. O căldură stranie. Îmi venea să plâng. Am fugit cu ele în casă, în camera în care dormeam. Uşa nu avea cheie dar avea un fel de piedică cu care puteai să blochezi clanța dacă voiai. Am tras piedica, am blocat uşa şi am aruncat cărțile pe pat, răsfirate. Mă holbam la ele cu un nesaț inexplicabil şi am început să tremur toată. Treceam lacomă cu privirea de la una la alta. Le răsfiram iar şi iar. Iar şi iar. Mi-am apucat cu amândouă mâinile elasticul şi, tremurând, mi-am scos chiloțeii de pe mine.

M-am foit iar. Devenea limpede că femeia aceasta găsise una din intrările secrete în mine. Acum înainta pe ea. Pe urmă, cu glasul cu care se fac mărturisirile grave, de la care nu te mai poți întoarce, zise încet:

- Erau cărți pornografice, ştii...

Oh, un pachet de cărți pornografice cu care tocmai ce jucase un joc tatăl ei, în mâna unei fetițe de unsprezece ani. Mirosind încă a tutun şi a țuică. Am simțit cum mi se accelerează bătăile inimii şi cum mă trece acelaş frison de curiozitate imparabilă care te cuprinde atunci când te afli în apropierea unor lucruri care nu seamănă cu nimic din ceea ce ştii. Ea singură, încuiată pe dinăuntru cu toate membrele alea de masculi mari şi sculate, într-o cămăruță mirosind a lenjerie curată dintr-o căsuță de la poalele unor munți îndepărtați. Privind avidă, amețită şi speriată ceea ce făceau bărbații şi femeile acelea din imagini. Supurând între picioare un lichid despe care nu ştia la ce îi folosea. Nu ştiu de ce, în momentul acela mi-am amintit de zâna imaculată şi diafană care trecuse pe trotuarul de lângă terasa unde sorbise ea două cafele. Şi de toate personajele

acelea extrase din poveştile lor inițiale, în aşteptarea uneia noi. În mintea mea, zâna trecea acum pe trotuar cu un pachet de cărți pornografice în mână pe care le ținea strâns, cu degetele ei albe, imaculate, îndoite peste marginea pachetului. Le strângea tare ca nu cumva să i le smulgă cineva din fugă iar din ochi căuta cu înfrigurare o toaletă publică în care să intre şi să se închidă singură, ea şi cu pachetul de cărți.

- Mi-am scos chiloțeii de pe mine, i-am lăsat pe jos pe preşurile alea împletite, şi m-am trântit pe pat într-o rână. Aşa, într-o parte, cu un picior ridicat în aer.

Şi ridicând puțin un picior în aer, îmi arată cum. Apoi continuă:

- Instinctiv, fără să ştiu de ce îmi venea să fac asta, mi-am dus mâna între picioare. Şi am început să mă mângâi acolo. Înțelegi?

- Unde acolo? zic ca să mă aigur că am înțeles bine.

- Acolo, în păsărică, repetă ea ca pentru un elev mai slab de minte.

Dau prostit din cap. Este pentru prima dată în viața mea când o femeie îmi povesteşte cum se masturba şi de aceea acum trăiesc, în secret, o revelație. Îmi amintesc câtă oroare m-a cupins când l-am văzut pe Mişi, un prieten din copilărie, când ne-a arătat el pe malul râului într-o vară cum se masturba. Îşi dăduse slipul jos pe nepusă masă, scosese puța afară şi începuse să o frece zâmbind tâmp către noi. Eram vreo patru băieți fugiți de acasă la râu să facem baie. Mişi era cel mai mare dintre noi şi el alegea întotdeauna locurile unde să ne punem pătura sau unde unde să facem baie. De aceea tot ce ce făcea el era foarte important şi exempla. Se freca din ce în ce mai repede cu

zâmbetul acela tâmp pe față iar puța i se făcuse mare şi groasă aşa cum nu mai văzusem la nimeni până atunci. Ne uitam cu toții la ea iar el se uita şi el la propria lui puță în timp ce o freca. Ne explica că descoperise procedeul acela cu totul întâmplător într-o dimineață când se trezise dormind pe burtă şi sub el puța îi crescuse neobişnuit de mult şi îl mânca îngrozitor. Iar Mişi, pe cuvânt de onoare, nu era decât în clasa a VI-a. Eu eram într-a III-a. După întâmplarea aceea de pe malul râului am încercat şi eu acasa pe ascuns, în baie, să fac ce făcuse Mişi dar, deşi puța mi s-a mărit într-o oarecare măsură, nu am simțit nimic deosebit. Însă imediat m-a cuprins o vinovăție şi o ruşine atât de îngrozitoare încât câteva zile după aceea am mers pe stradă uitându-mă mereu în jos spre şlițul panatalonilor de teamă să nu fi rămas acolo vreun semn după care oamenii să îşi dea seama ce făcusem. Nu aş fi povestit lucrul acela pentru nimic în lume niciodată, nimănui. Nu trebuia să ştie nimeni ce făcusem eu. Dacă s-ar fi aflat la şcoală, eram un om terminat. Iar acum femeia aceasta venită de la aşa depărtare pentru unul ca mine îmi destăinuia un lucru atât de teribil. Până în clipa aceea mi se păruse că masturbarea e exclusiv un secret de băieți. Şi nu unul oarecare, ci unul groaznic. Un păcat de moarte şi o crimă abominabilă. Să vorbeşti despre ea era ca şi cum ai fi povestit, rânjind, sfântului Francisc cum te distrai cu aruncătorul de flăcări prăjind grupuri de copii vietnamezi în războiul din Indochina. Ciudat, de la ce distanță înțelegeam fiecare dintre noi lucrurile acestea! Dar, din punctul meu de vedere, cel mai ciudat dintre toate era că, privind-o în timp ce vorbea despre astea, femeia din fața mea nu se transforma nici într-o creatura dezgustătare

care să îmi inspire dispreț sau silă, nici nu se urâțea, nici nu se deforma. Rămânea aceeaşi femeie frumoasă. Acelaş chip expresiv pe care se citea aceeaşi nelinişte. Aceeaşi nevoie de a fi asultată cu grijă. Aceaşi teamă de refuz. Acelaş trup mic, frumos şi delicat, armonios şi atrăgător.

Vede că o ascult cu atenție. Asta o stimulează în continuare să vorbească. Are o fluență şi o cursivitate fermecătoare:

- Mă uitam pe rând la cărți şi mă mângâiam iar şi iar imaginându-mi cum fiecare bărbat din pozele alea mă penetra. În vagin şi în gură. Iar şi iar. Pe rând sau mai mulți deodată. Chiar şi în anus deşi asta mi se părea de neimaginat şi imposibil. Bărbații ăia goi şi cu membrele alea mari mă umpleau iar şi iar, ca şi cum mie mi-ar fi lipsit ceva iar ei încercau să pună la loc în mine ceea ce îmi lipsea. Şi în timp ce făceau asta, în mine creştea o plăcere care mă inunda ca o febră. Ca un delir. Eram toate femeile de acolo la un loc. Mă amestecam cu ele şi le îmbrățişam, le sărutam, mă agățam de şoldurile şi de sânii lor iar în timpul acesta pe mine mă penetrau bărbații şi mă ridicau în sus, ca pe o jucărie, pe membrele lor mari şi țepene.... Oh, ce carnaval! Ce carnaval... repetă ea încet. Ore în şir...

Nu ştiu. Nu ştiu. Nu ştiu de ce femeia asta îmi devine dragă. Foarte dragă. Are frumusețea şi fragilitatea păpuşilor de porțelan chinezeşti şi merge pe o gheață atât de subțire... Aş putea să o rănesc atât de uşor încât îmi este şi teamă să mai spun ceva. Pentru prima dată după mulți ani mă simt cu adevărat înduioşat în prezența unei femei. Întind mâna şi, cu toată delicatețea de care este în stare animalul din mine, îi aranjez o şuviță căzută peste ochi.

- O întâmplare nefericită, zic încet.

Probabil că până în momentul acela nu se gândise niciodată dacă întâmplarea aceea fusese una norocoasă sau una nefericită. Mă priveşte cu aceeaşi privire cercetătoare, nesigură dacă sunt cu adevărat de partea ei. Zice încet:

- Da, aşa cred. Ştii, am purtat cărțile alea în minte ani şi ani. Vreo doi ani mă masturbam aproape în fiecare zi uitându-mă la ele. Pe urmă nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu ele, nu le-am mai găsit. Cred că mi le-a găsit mama şi mi le-a ascuns. Sau poate că le-a folosit şi ea, nici maică-mea nu este tocmai întreagă. În mintea mea însă au rămas zeci de bărbați. Şi toată viața am avut nevoie de ei... Mi-am înşelat soțul, mi-am înşelat iubiții, mi-am înşelat iubitele... Unul singur era întotdeauna prea puțin. Trebuia mereu să răsfoiesc pachetul acela de cărți până la capăt. Nu mă puteam niciodată hotărî asupra unei singure cărți.

- Pachetul nu avea un Jolly Joker? întreb eu serios.

Ea se opreşte din povestit, se uită în ochii mei şi zâmbeşte. Apoi spune, la fel de serioasă:

- Pachetul nu. Dar mi-ar plăcea să găsesc unul adevărat. În viața asta adevărată.

Suntem în gară iar trenul trebuie să plece peste vreo douăzeci de minute. Nu spunem nici unul nimic de minute bune. E o caldură atât de insuportabilă încât mi-a descompus până şi structura sintactică a limbii pe care o port în creier. Stăm pe o băncuță incomodă din scânduri înguste de lemn şi ne ținem de mână. E destul de absurd să ne ținem de mână pe o bancă în gară dar aşa au devenit lucrurile. Gara e aproape pustie, nimeni nu îndrăzneşte să

iasă din casă pe căldura asta. Câțiva copii de țigani împuțiți vin să ne ceară bani. Îi înjur calm cu ultimile resturi de sintaxă şi pe urmă mă las pe spate şi închid ochii. Îi strâng mâna ființei cu părul de vată de zahăr, mă trag mai aproape de ea şi asta îmi este suficient. Nu mai vreau nimic altceva. E foarte bine aşa. Sunt foarte mulțumit că alături de mine pe bancă, stă, cuminte şi gânditoare, cea mai frumoasă femeie din emisfera nordică.

- Ştii, mi-e tare frică, zice ea încet, pe neaştepate.

Nu vreau să mai deschid ochii. De aceea rămân nemişcat, rezemat şi cu ochii închişi. Tresar dar o întreb calm:

- De ce îți este frică?

Ea nu răspunde. Trec câteva minute în care nu spune nimic. Mă gândesc că poate a şi uitat de întrebarea mea. Dar nu a uitat-o. Zice încet:

- Ştii, mi-e atât de frică pentru fetița mea! Mă uit la ea şi pe zi ce trece mă descoper din ce în ce mai mult pe mine în ea... Groaznic! Mi-e tare frică. Doamne, cât aş vrea să nu treacă prin ce am trecut eu! Să aibă o viață curată şi normală...

Chiar dacă mă descompune, căldura nu mă poate opri să mă înduioşez. Aş vrea să o pot asigura că totul va fi bine cu fetița ei. Spun cu multă convingere:

- Nu-ti face griji. Va avea o viață normală.

Unul din câinii care zac întinşi pe dalele sparte ale peronului se ridică si vine să ne miroasă, cu precauție, pungile. I-aş da un şut dar îmi este lene. Din fericire chiar atunci sună telefonul Ralucăi. Câinele tresare şi peacă spre o altă bancă. Raluca răspunde la telefon şi vorbeşe cu cineva câteva minute. Se animă. După ce termină, pune

telefonul în gentuța de umăr şi se întoarce spre mine. Fața îi radiază. Îmi spune:

- E Diana, iubita mea de care ți-am povestit. Abia aşteaptă să ajungem. Ne-a pregătit ceva cu totul special!

Uh!